

Basim Haffadži

zašto mrze
MUHAMMEDA

Ideološki korijeni stava zapadnog
svijeta prema Poslaniku, s.a.v.s.

محمد رسول الله

Naslov originala:

LIMAZA JEKREHUNEHU

Autor:

Basim Haffadži

S arapskog jezika preveo:

Amir Durmić

Redaktor prijevoda**i korektor:**

Ikanović Muhamed

Nedimović Jasmin

Šerijatska recenzija:

Adnan Maglić

Fahrudin Haseljić

Lektor:

Sumeja Đurić

Dizajn korice:

Adis Bajramović

DTP:

Teufik Mešić

Izdavač:

AFIRMACIJA MLADIH

INTELEKTUALACA,

Banovići

Tiraž: 300 komada

.....

Basim Haffadži

**ZAŠTO MRZE
MUHAMMEDA, S.A.V.S.**

**Ideološki korijeni stava zapadnog svijeta prema
Poslaniku, s.a.v.s.**

Arapski ured za sociološka istraživanja

SARAJEVO, 2008.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

“Isto tako smo Mi svakom vjerovjesniku neprijatelje iz reda zlikovaca učinili...”

(El-Furkan, 31)

“Tako smo svakom vjerovjesniku neprijatelje određivali, šejtane u vidu ljudi i džinna koji su jedni drugima kićene besjede govorili da bi ih obmanuli, a da je Gospodar tvoj htio, oni to ne bi učinili; zato ti ostavi njih i ono što izmišljaju.”

(El-En'am, 112)

ZAŠTO MRZE MUHAMMEDA, S.A.V.S.

PRVO POGLAVLJE

**Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem,
u poimanju Zapada**

**Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem,
u poimanju Zapada**

“Ako ovaj ummet i njegov Poslanik i u ovome vremenu imaju neprijatelja iz reda zločinaca onako kako o tome govori citirani ajet, ko bi drugi mogao biti taj neprijatelj osim Zapada?”

U proteklom periodu zabilježeno je ponovno dizanje tenzija između islamskog svijeta, sa jedne, i Amerike i Evrope, sa druge strane, a razlozi dizanja tenzija su napadi zapadnog svijeta na ličnost Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Usprkos činjenici da su se ovi napadi mnogo puta i na različite načine ponavljali u proteklim godinama, arapsko-islamski svijet i dalje se prema svim oblicima napada na najboljeg čovjeka odnosi kao da se radi o pojedinačnim i izoliranim slučajevima. Mnogim pripadnicima islamskog ummeta nije poznato da je ideološki stav Zapada prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, uvijek bio neprijateljski, bez obzira što su se mijenjali vidovi izražavanja ovog neprijateljstva.

Onima koji nasrću na Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, nije nepoznato ko je on, štaviše, poznaju ga vrlo dobro. Zar nas Uzvišeni Allah, subhanehu ve te'ala, nije obavijestio o tome da

sljedbenici Knjige¹ poznaju Poslanika kao što poznaju svoju djecu? Zar u Kur'anu ne učimo:

“Oni kojima smo dali Knjigu znaju Poslanika kao što sinove svoje znaju, ali neki od njih doista svjesno istinu prikrivaju.” (El-Bekare, 146)

Ovaj ajet jasno upućuje na to da svećenici i vođe sljedbenika Knjige dobro poznaju Muhammeda, sallallahu alejhi ve selleme, i to potpunom i permanentnom² spoznajom, kako ajet na to aludira.

Isto tako, Uzvišeni Allah, subhanehu ve te'ala, obavijestio nas je da su sljedbenici Knjige prepoznali Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, isključivo posredstvom svojih Knjiga, a ne uvidom u historijska događanja ili svojom zainteresiranošću i proučavanjem islama. Rekao je Uzvišeni u prijevodu značenja:

“...onima koji će slijediti Poslanika, vjerovjesnika, koji neće znati ni da čita ni da piše, kojeg oni kod sebe, u Tevratu i Indžilu, zapisana nalaze...” (El-E'araf, 157)

Nema nikakve sumnje da oni prepoznaju Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, ali ga usprkos tome napadaju.

---

1 Ehlul-kitab, ili u prijevodu sljedbenici Knjige, je termin koji se odnosi na Jevreje i kršćane i takvim imenom ih često spominje i Kur'an (op. prev.).

2 Misli se na poznavanje Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, od strane sljedbenika Knjige (Jevreja i kršćana) od same njegove pojave, pa sve do današnjeg dana, kroz sve generacije i cijelu historiju (op. prev.).

Naprimjer, nije za očekivati da katolički vjerski vođa – papa, ne zna ko je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem. Ako pretpostavimo da je papa Benedikt XVI, koji je u mjesecu septembru 2006. godine omalovažavao Poslanika islama, osoba koja dobro poznaje Indžil, i da mu je stalo do dijaloga sa ostalim vjerama i kulturama te da je on čovjek vremena u kojem živi, a u što nema nikakve sumnje, onda on sigurno vrlo dobro zna ko je to Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, pa se ne može opravdati neznanjem niti pogreškom, a ovo se također odnosi i na ostale koji su posljednjih godina napadali našeg Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem.

Da li ga istinski mrze?

Napadi na ličnost Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, ne znače uvijek nužno i mržnju prema njemu. Međutim, iz stava Zapada prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, može se zaključiti da je mržnja osnovna karakteristika većine istupa zapadnih intelektualaca i vjerskih lidera, a u posljednje vrijeme čak i političara i novinara:

“Oni žele da utrnu Allahovo svjetlo ustima svojim, a Allah će učiniti da svjetla Njegova uvijek bude, makar krivo bilo nevjernicima” (Es-Saff, 8).

Dokazi o tome da je mržnja prisutna u stavovima i istupima zapadnjaka su mnogobrojni. Naprimjer, američki spisatelj George Bush, inače djed današnjeg američkog predsjednika, u svojoj knjizi "Život Muhammeda, osnivača islamske vjere i muslimanske imperije", za koju izdavač tvrdi da je skoro pouzdani dokument po ovom pitanju, a predstavlja i jedan od osnovnih izvora američke mržnje prema islamu, koju stalno podupire tradicionalni konzervativni pokret, neosnovano tvrdi da Arapi nisu ništa drugo do bijedna rasa barbara koji zaslužuju istrebljenje poput sjevernoameričkih Indijanaca. Također autor navodi: "Sve dok se ne uništi islamska imperija, Bog neće dozvoliti povratak Židova u domovinu njihovih predaka." ¹

Autor spomenutog djela smatra da je islam samo nevolja sa kojom je došao misionar Muhammed, a sam Gospod Bog pomogao je širenje njegovog učenja kako bi kaznio Crkvu koja se rasparčala usljed sukoba među papama i herezom koja se pojavila u četvrtom stoljeću po gregorijanskom kalendaru.

Još jedan mit o Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem, koji se proširio u srednjem vijeku, jeste i poznata fraza da je on veliki čarobnjak, koji je pomoću čarolije i obmane uspio razoriti instituciju Crkve u Africi i na Istoku, te da je dozvolio razvrat i griješenje kako bi povećao broj svojih sljedbenika.²

---

1 Hakkul-tadhijeti bil ahar dr. Munir El-Akš, Emrika vel-ibadat el-džema'ijje. Nakladnička kuća: Daru Rijad Er-rejjis lil-kutubi ven-nešr. Prva štampa od 2002. godine, str. 149.

2 Western Views of Islam in the Middle Age, R. W. Southern, Cambridge, 1962. PP.19.

Stav drugih kultura i civilizacija prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem

Svjetske civilizacije zainteresirale su se za stanje muslimana, kao i za informacije o njihovom Poslaniku i njihovim osvajanjima, jer su te informacije bitno utjecale na zbivanja u svijetu od samog početka širenja islama. Neke od ovih civilizacija zauzele su prema islamu stav saosjećanja i naklonosti, kao što je bio slučaj sa Nedžašijem, kraljem Abesinije, neke su u to vrijeme bile neutralne poput Kine i Indije, dok su Perzijanci i Rimljani utemeljili ideju o sukobu sa islamskim svijetom.

Usprkos činjenici da su mnoge civilizacije ratovale protiv muslimana, većina ih ipak nije baštinila mržnju prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, kao što je to slučaj sa evropskim državama i njenom Crkvom.

Posebnu pažnju privlači činjenica da kršćansko neprijateljstvo prema vjeri islamu i Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, van granica zapadne Evrope nije preraslo u historijsku mržnju, koja je općeprihvaćena i obredno propagirana na vjerskim prigodama u crkvama i samostanima, kao što je to bio slučaj u zapadnoj Evropi.

Tako naprimjer, u manastirima Pravoslavne ortodoksne crkve nisu se propagirali obredi i rituali kojima se planski širila mržnja prema islamu i Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, niti u pisanim tragovima ovog crkvenog pravca možemo pronaći toliku količinu mržnje koju primjećujemo zabilježenu u zapadnoevropskoj literaturi.

Kroz dugi period svog procvata, pa čak i kroz periode svog stagniranja, islamska kultura i civilizacija nije mrzila ništa što predstavlja osnovno obilježje ili simbol drugih vjera ili kultura. U bogatoj islamskoj ostavštini ne možemo pronaći ni jednu knjigu koja u osnovi širi mržnju prema osnovnim obilježjima drugih vjera, dok je u zapadnoj baštini u velikoj mjeri prisutno širenje mržnje prema islamu. Čudno je da u čitavom kulturnom naslijeđu Zapada, u posljednjih deset stoljeća, ne postoji nijedan sličan primjer iskazivanja mržnje prema nekoj drugoj osobi kao što je to slučaj sa Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem.

Uistinu, trend svesrdnog ispoljavanja mržnje zapadnog svijeta prema najboljem Allahovom stvorenju, u posljednjih hiljadu godina, nepobitna je činjenica, koji, osim na Zapadu, nije zabilježen ni u jednoj postojećoj civilizaciji u ovom istom periodu. Ovaj fenomen zaslužuje da se kod njega zastane i da se analizira ideološki i socijalno, kako bi se shvatili njegovi uzroci i kako bi se iznašli načini koji će jamčiti revidiranje ovog stava i njegovu korjenitu promjenu.

Pogrešno rezonovanje

Neki zapadnjaci prigovaraju islamskom ummetu slabost i klonulost, sa jedne, kao i česte izljeve nasilja koje pojedine islamske grupe usmjeravaju prema Zapadu, sa druge strane, te zastupaju mišljenje da je takozvani “islamski terorizam” glavni razlog što Zapad napada islam i Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Ovakve pitamo: Jesu li zapadnjaci upućivali hvalospjeve Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, ili se makar suzdržavali od vrijeđanja i omalovažavanja njegove plemenite ličnosti u vrijeme kada je islamski ummet egzistirao u stanju potpunog mira sa zapadnim državama?

Kroz sva prošla stoljeća, Zapad u stvarnosti nikada nije ni prestajao sa napadima na Poslanika islama, što je i njihov općeprihvaćeni stav koji ne zastupaju samo malobrojni intelektualci i vjerski lideri.

Drugi opet tvrde da su napadi na islam i Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, samo izolirani slučajevi koji dolaze od strane pojedinaca željnih publiciteta, ili od onih koji u sebi nose pakost i zlobu prema islamu. Ovakvi svoj stav potkrepljuju iznošenjem određenih fraza i izjava koje su u prošlosti ili sadašnjosti izrekli pojedini zapadni mislioci, u kojima hvale Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Smatraju da prisutnost ovakvih pozitivnih primjera dovodi u pitanje tvrdnju o općeprisutnoj i općeprihvaćenoj mržnji i antipatiji Zapada prema islamu ili ličnosti plemenitog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Istini za volju, plasiranje određenih izjava ovakvog sadržaja, uz zanemarivanje historijskog konteksta u kojem su izrečene, može poslužiti kao ubjedljivi dokaz da su pojedini zapadni intelektualci bili zadivljeni ličnošću Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Međutim, ono što nedostaje ovakvom viđenju i što mu se također može prigovoriti jeste i činjenica da se mišljenje Zapada po ovom pitanju temelji na

dogmama, koje se snažno protive osnovnim načelima i temeljima poslaničke misije.

Shodno ovome, kulturološki odnos između Zapada i islama u principu nikada nije ni bio u skladu i harmoniji, već je taj odnos, imajući u vidu ideološki aspekt, uvijek težio konfrontaciji i neslaganju.

Ovdje je bitno napraviti razliku između dvije stvari.

Prva se tiče međunarodnih veza i odnosa koji su u mnogim vremenskim periodima naginjali miru i harmoniji, a isto važi i za političke relacije koje su se mijenjale shodno obostranim koristima.

Druga se odnosi na ideološki stav spram Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, koji se na Zapadu nije mnogo promijenio od vremena kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, dobio prvu objavu pa sve do današnjih dana, i koji se u globalu zasnivao na neprijateljstvu i odbacivanju.

Da bi se donio ideološki sud po nekom pitanju, moraju se uzeti u obzir opći i permanentni stavovi kroz dugi vremenski period, a ne treba se osvrnati na iznimne i izolirane izjave i ideje. Zapad je kroz svoju dugu historiju vjerskog i ideološkog sučeljavanja sa islamskim svijetom stalno bio sklon vrijeđanju Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i ovaj stav nije se mijenjao kroz stoljeća veze sa Zapadom. Za to postoje razlozi koji će biti pojašnjeni u ovoj knjizi.

Ideološka bit Zapada je ista

Prije proučavanja ideološkog stava Zapada prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, bitno je shvatiti da Zapad nema uvijek istu narav kada je riječ o politici i karakteru određenih naroda, ili o odnosu država prema arapsko-islamskom svijetu.

Isto tako, Zapad nije uvijek jedinstven kada se radi o odnosu prema religiji i obimu privrženosti ili odbacivanju vjere sa kojom je došao Allahov vjerovjesnik Isa, alejhis-selam.¹ Svaki zapadnjak nije religiozan, niti je svaki zapadnjak sekularista. Postoje velike razlike u učenjima i vjerskim pravcima unutar kršćanstva na Zapadu. Jasno nam je i to da svi oni koji se u Americi ili Evropi deklariraju kao religiozni ljudi ustvari nisu nužno sljedbenici Crkve ili kršćanstva.

Historija i pisani tragovi ponekad pokazuju veliku razliku i proturječnost između samih zapadnih filozofa i mislilaca kada se radi o zauzimanju stava o Poslaniku islama, sallallahu alejhi ve sellem, kao i ulozi islama u svjetskom civilizacijskom napretku. Neke od ovih izjava i mišljenja su apsolutno pozitivne, dok druge pokazuju nemjerljivu količinu mržnje. Dosta je primjera na ovu temu.

---

1 Koju su kršćani svakako izmijenili, tako da se svela na obožavanje samog Isaa, a.s., koji je bio samo Allahov rob i poslanik, a nikako Božiji sin ili "jedan od trojice", kako tvrde kršćani (op.prev.).

Naprimjer, u razmišljanju njemačkog mislioca Hegela, koje iznosi u svojoj poznatoj knjizi “Predavanja o povijesti filozofije”, nalazimo da islam opisuje finim, poetskim frazama, te između ostalog kaže i sljedeće:

“Islam je revolucija Istoka koja je slomila svaku vrstu podanstva i ovisnosti, koja čisti i obasjava dušu, i Jednog i Jedinog smatra neprikosnovenim Apsolutom, a samosvijest pročišćava i čini je kristalno jasnom. Revolucija, koja je znanje koje dolazi od Jednog i Jedinog učinila najvećim stupnjem i krajnjom granicom realnosti i istine. Ovaj entuzijazam koji su posjedovali muslimani bio je u stanju ostvariti svaki oblik napretka i uzvišenosti. Ova uzvišenost je čista od bilo kakvih primjesa niskih pobuda, a u isto vrijeme i oplemenjena svakim vidom ponosa, smionosti i neustrašivosti.”¹

Nasuprot ovome, oslanjajući se na istraživanje koje je provela Marlyn Nasr, a koje je objavio Centar za istraživanja pri Arapskoj uniji² iz 1995. godine, o poimanju Arapa i islama u školskim udžbenicima u Francuskoj, primjećujemo da francuski nastavni plan i program predstavlja Arape i muslimane kao pobunjenike, pljačkaše, sabotere i krvoloke, i ne spominje niti jednu od njihovih poznatih pozitivnih osobina.

Naprimjer, u francuskoj književnosti navodi se da se Arapi u srednjem vijeku posmatraju sa stanovišta da su nevjernici, neprijatelji, varalice i ratnici, u

---

1 Le cons Sur la philosophie de L’histoire, pp. 85-86.

2 Merkez dirasat el-vihde el-arebijje.

orijentalnoj književnosti vidimo da se opisuju kao oni koji pljačkaju trgovce, a često ih i ubijaju, dok se u savremenoj književnosti predstavljaju kao poniženi i preplašeni narod, te se optužuju za zaostalost.³

Ne možemo poricati prisutnost ovakvih kontradiktornih stavova kada se radi o poimanju islama i Arapa, niti to želimo zanemariti kroz ovo istraživanje, međutim pokušavamo pronaći zajedničke i konstantne karakteristike ovog stajališta, kroz historijsku vezu (između muslimana i Zapada) koja traje već više od hiljadu godina.

Bez obzira na ovaj kontrast i različitosti u politici, prirodi i smjernicama, Zapad ipak kroz svoju historiju skoro da pokazuje istu prirodu i narav kada se radi o njegovom ideološkom pristupu i vezama sa drugim vjerama i civilizacijama, koje se razlikuju od zapadnih religija.

Usprkos velikom broju različitih filozofskih i ideoloških pravaca na Zapadu, ipak se među njima jasno uočava zajednička dimenzija osnovnih ideoloških pogleda kada je riječ o budućnosti čovječanstva i primarnog cilja čovjekovog života na Zemlji.

Zbog toga možemo zaključiti da se zapadni svijet, kada se radi o njegovom ideološkom pogledu na saradnju sa drugim civilizacijama, može posmatrati kao nešto što ima istu prirodu i narav.

---

3 Da li je islam nesreća za čovječanstvo? (Helil-islamu huvel-karisetu alel-bešerije?), autor Abdus-Selam el-Bisjuni. Članak objavljen u novinama Džeridetul-Katarije od subote 25. 2. 2006.

Ovo istraživanje odnosit će se prema Zapadu kao prema nečem nedjeljivom i kompaktnom, uzimajući pritom u obzir osnovne temelje zapadne civilizacije, njen odnos spram drugih civilizacija i religija, kao i principe na kojima se ova civilizacija zasniva, te povezanosti svega toga sa stavom Zapada prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem.

Neprijatelji iz reda zločinaca

S obzirom na ideološki aspekt, Zapad skoro da je zauzeo jednoglasan stav kada je riječ o Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem. Taj stav nije nimalo pozitivan, već upravo suprotno, u globalu je krajnje neprijateljski. Ovaj fenomen moguće je objasniti samo ako se ponovno sagleda u cijelosti i ukoliko se nanovo potraže razlozi ove potpuno neopravdane mržnje.

Izučavanje i analiziranje historije potvrđuje prisutnost skoro hiljadugodišnje tradicije neprijateljstva između Zapada (ovdje mislimo na zapadnoevropsku Crkvu, kao i njene ideološke struje i pokrete koji nisu religijski) i islama, muslimana i njihovog Poslanika. Nikada se u povijesti čovječanstva nije dogodilo, a posebno ne na Zapadu, da se prema nekoj osobi toliko ustrajno izražava mržnja, u tolikom obimu i sa tolikim entuzijazmom, te uvijek na nove, atraktivne načine, kao što je to slučaj sa Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem.

Zbog čega mrze Muhammeda, neka je na njega salavat i selam našeg Gospodara, do te mjere? Ovo je pitanje koje zaokupira umove velikog broja muslimana.

Nedavno je čitav svijet čuo riječi pape, vrhovnog poglavara Katoličke crkve, kako nanovo atakuje na ličnost Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, počinjući na taj način svoj mandat i potvrđujući kroz svoj govor da je to metoda koja se može od njega očekivati u narednim godinama, kada se radi o odnosu između Katoličke crkve i islamskog svijeta i muslimana.

Allah nas je obavijestio u Svojoj veličanstvenoj Knjizi o jednom univerzalnom pravilu koje je propisao, a to je da će svakom poslaniku dati neprijatelja iz reda zločinaca, koji će se oštro suprotstavljati poslaničkom pozivu u vjeru i na svaki se način boriti protiv nje:

“Isto tako smo Mi svakom vjerovjesniku neprijatelje iz reda zlikovaca učinili...”

(El-Furkan, 31);

“Tako smo svakom vjerovjesniku neprijatelje određivali, šejtane u vidu ljudi i džinna koji su jedni drugima kićene besjede govorili da bi ih obmanuli, a da je Gospodar tvoj htio, oni to ne bi učinili; zato ti ostavi njih i ono što izmišljaju“

(El-En'am, 112).

Ovo se događalo sa svim vjerovjesnicima o čijem nas je životu i nevoljama koje su proživjeli obavijestio Uzvišeni Allah, pa tako i sa poslanikom Muhammedom, sallallahu alejhi ve sellem.

Uzimajući u obzir da je vjera s kojom je došao Allahov odabranik i miljenik, sallallahu alejhi ve sellem, ono što ostaje do Sudnjega dana, i ono što se nanovo obnavlja sa svakim izlaskom sunca, nije za čuditi da će isto tako neprijatelji ovog plemenitog Poslanika konstantno postojati. Onaj ko prati historiju islama i međudržavne veze muslimana sa drugima, uviđa da neprijateljstvo evropske Crkve prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, traje od samog početka objave pa sve do današnjih dana.

Čudno je da se ovo neprijateljstvo stalno obnavlja te se povećava mržnja i pristranost, bez obzira što se muslimani trude da uspostave dijalog i balans sa drugima. Može li se kur'anski kontekst koji nalazimo u časnom ajetu:

“Isto tako smo Mi svakom vjerovjesniku neprijatelje iz reda zlikovaca učinili...”

(El-Furkan, 31),

u globalu odnositi na Crkvu i Zapad kao na stalnog i konstantnog neprijatelja ove također konstantne vjere?

Ako ovaj ummet i njegov Poslanik u ovome vremenu imaju neprijatelja iz reda zločinaca, o čemu

nas obavještava navedeni ajet, ko bi drugi mogao biti taj neprijatelj osim Zapada? Ovdje nužno ne mislim na narode Zapada, nego na skupinu onih koji donose odluke i rezolucije, kao i mnoge ekstremne vjerske rukovodioce na Zapadu i neobjektivne i pristrane medije.

Na vjerskom nivou, ni u jednoj religiji definitivno nije postojao ni sličan radikalni pokret koji je doživio takav nivo organizacije i planiranog zlostavljanja kakav je bio prisutan kod kršćanske inkvizicije u Evropi, u cilju suprotstavljanja islamu.

Ovaj fanatizam manifestirao se kroz neumorno ispoljavanje mržnje prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i to na sve moguće načine, bili oni ideološki ili kulturološki.

Ikone i slike koje ukrašavaju evropske crkve i samostane, a na kojima se iskazuje mržnja prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, pretvaraju ovo idejno neprijateljstvo i fanatizam u obredno-kultnu mržnju, a izražavanje istoga primjećujemo na mnogom mjestima koja svetim smatraju pobornici ovakvih ideja, a to su samostani i crkve.

Suština stalnog obnavljanja mržnje koju Zapad usmjerava prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, jasno upućuje da je ovo neprijateljstvo vrsta istinskog zločina koji Zapadu služi za borbu protiv islamskog ummeta.

U suprotnom, kako bi se mogla objasniti činjenica da su neke evropske crkve, i to one koje su pod upravom Vatikana, ukrašene ikonama i freskama

na kojima je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, predstavljen kako gori u Paklu? Te slike, desetljećima pa čak i do današnjeg dana, ostaju ondje gdje i jesu, i niko od onih koji pozivaju na toleranciju i dijalog uopće ih i ne pokušava ukloniti.

Kako se može objasniti postavljanje uvredljive skulpture koja predstavlja Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kako je bačen na tlo, a anđeli ga gaze nogama, što metaforički oslikava pobjedu kršćanstva nad islamom, i to u crkvi koja se nalazi u prijestolnici Evropske unije?

Kako pojasniti i to da se ova skulptura ne nalazi samo unutar crkve, već na njenom oltaru, tako da je dobro vide svi koji posjete crkvu radi molitve, turizma ili iz bilo kojeg drugog razloga? Zar ovo jasno ne upućuje na zločinačko ponašanje o kojem nam govori citirani ajet, a koje se odnosi na one koji mrze Poslanika?

Naprasiti i plahoviti zapadnjaci konstantno ponižavaju i potvaraju Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, što isključivo upućuje na njihovo zajedničko svojstvo, ono svojstvo kojim ih je opisao Uzvišeni Gospodar u ajetu, a to je nepravda i zločin.

Kako bi naš dijalog i suživot sa drugima bio uspješan, vrlo je bitno da svaku stvar postavimo na njeno mjesto i da svaki pojam pravilno definiramo i nazovemo ga njegovim pravim imenom.

Oni se ne izvinjavaju!

Kada se papa Benedikt XVI nedavno zamjerio čitavom islamskom svijetu, omalovažavajući Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, svi su od njega tražili da se izvini, pa čak i neki zapadni mediji koji do sada nisu gajili nikakve simpatije prema islamu.

Dnevni list *New York Times*, od 16. septembra 2006. godine, u svojoj uvodnoj riječi zatražio je od pape da uputi izvinjenje, navodeći da on voli da bude “temeljit i ubjedljiv”. U uvodniku spomenutih novina dat je osvrt na ovaj događaj: “Islamski svijet pažljivo sluša riječi svakog pape, pa je vrlo opasno i žalosno da bilo ko širi ono što izaziva bol, bez obzira bilo to namjerno ili nenamjerno. Papa ima obavezu da se muslimanima ispriča i ponudi duboko i uvjerljivo izvinjenje, kako bi pokazao da i riječi mogu iscijeliti ranu.” Pa da li se papa izvinio?

Satelitska televizijska postaja BBC prenijela je na svojoj internetskoj stranici proglas koji je izdao papa Benedikt XVI, u kojem doslovno stoji: “Sveti otac (izvinjavamo se na izrazu) žali zbog nekih dijelova svog govora koji su, po svemu sudeći, povrijedili osjećaje muslimana.” Nakon toga dodao je “da on poštuje islam i kako se nada da će muslimani shvatiti stvarno značenje njegovih riječi”.

Papa se nije izvinio, već je nas muslimane potvorio da slabo razumijemo i još od nas traži da se pomirimo sa onim što je rekao!

ZAŠTO MRŽE MUHAMMEDA, S.A.V.S.

Rekao je da poštuje islam, ali uopće nije spomenuo Poslanika islama, niti se izvinio zbog onog što je rekao o njemu, već se svjesno, naočigled čitavog svijeta, pravio da ne razumije kako je on to svojim oštrim riječima omalovažio Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, pa kakvo je onda to izvinjenje?

Papa je rekao kako mu je “veoma žao” jer su njegove riječi izgleda djelovale provokativno, međutim on se zbog tih riječi nije ispričao, niti nam je objasnio kakav bi drugo njegov govor mogao biti nego provokativan? On samo žestoko žali zbog onoga što se dogodilo! A gdje je tu izvinjenje?

Muslimani, kada je ovaj događaj u pitanju, ne trebaju se uopće osvrtni na papine osjećaje ni pridavati im pažnju.

Papa se koristi već poznatim medijskim smicalicama kako bi zaobišao razgovor o suštini ili kako bi izbjegao suočavanje sa onima prema kojima se ružno ponio. Pri tome upotrebljava prepredene medijske metode i koristi zamršene fraze, što nikako ne priliči jednom vjerskom lideru njegovog ranga i pozicije, kakvim ga smatraju kršćanske mase.

Ako je pogriješio kada je za Poslanika vjere islama rekao da nije donio ništa osim zlo, zbog čega se onda jasno ne izvini? Prvu uvredu, kojom je dirnuo u čast svakog muslimana, pokušava “popraviti” drugom uvredom, kojom indirektno aludira da su svi muslimani glupi.

Ovo je nešto što Zapad stalno ponavlja u svome odnosu spram islamskog svijeta. Nakon afere sa karikaturama Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kada su svi tražili od danskog premijera da se u ime vlade ove države izvini zbog spornih karikatura, kako se ova afera ne bi dalje produbila, glavni urednik egipatskih novina "Ahram weekly", koje izlaze na engleskom jeziku, zatražio je od ovog premijera da se ispriča kako bi se okončala nastala kriza. Međutim, premijer je nonšalantno odgovorio: "Drago mi je da ovu izjavu vašim čitateljima mogu proslijediti u pisanoj formi, međutim, ti bez sumnje dobro razumiješ da niti danska vlada, niti danski narod ne mogu snositi bilo kakvu odgovornost zbog onoga što je objavljeno."

Nije naša obaveza da stalno molimo i tražimo od ovog premijera, od pape ili bilo koga drugog da se izvinjavaju zbog onoga što čine, jer oni zapravo govore ono što misle, čime samo potvrđuju svoj neprijateljski stav prema islamu, koji se stalno ponavlja u proteklom periodu.

Od njih samo tražimo da ne zanemaruju niti da ne omalovažavaju islamski ummet, jer on nanovo doživljava svoj preporod. Igraju se sa vatrom, a ko god pređe granice u ovoj vjeri, ona će ga savladati. Allah čini ono što On hoće, pa makar to bilo mrsko papi i onima koji su njegovog kova.

Od zapadnih vođa također tražimo, bez obzira bili oni intelektualci, vjerski lideri, političari ili obrazovani ljudi, da svoje jezike i zle namjere drže podalje od našeg ummeta, ukoliko ovom svijetu

ZAŠTO MRZE MUHAMMEDA, S.A.V.S.

žele ionako malo preostalog mira i suživota. Stalno izazivanje muslimana na ovakav način svima će prouzrokovati kobne posljedice, a prvi koji će se sa njima suočiti su oni koji su samovoljno odabrali da ismijavaju Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, koji za muslimane predstavlja simbol ponosa, kreposti i njihove ljubavi prema islamu.

Rezime prvog poglavlja

- Onima koji nasrću na Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, nije nepoznato ko je on, štaviše, poznaju ga vrlo dobro, jer Uzvišeni Allah, subhanehu ve te'ala, obavijestio nas je o tome da sljedbenici Knjige poznaju Poslanika kao što poznaju svoju djecu.

Svjetske civilizacije zainteresirale su se za stanje muslimana, kao i za informacije o njihovom Poslaniku i njihovim osvajanjima, jer su te informacije bitno utjecale na zbivanja u svijetu od početka širenja islama.

- Usprkos činjenici da su mnoge civilizacije ratovale protiv muslimana, većina ih ipak nije baštinila mržnju prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, kao što je to slučaj sa evropskim državama i Crkvom. Uistinu, trend svesrdnog ispoljavanja mržnje zapadnog svijeta prema najboljem Allahovom stvorenju, u posljednjih hiljadu godina, nepobitna je činjenica, koji, osim na Zapadu, nije zabilježen ni u jednoj postojećoj civilizaciji u ovom istom periodu.

- Zapad je kroz svoju dugu historiju vjerskog i ideološkog sučeljavanja sa islamskim svijetom stalno bio sklon vrijeđanju ličnosti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i ovaj stav nije se mijenjao kroz stoljeća veze sa Zapadom.

Usprkos velikom broju različitih filozofskih i ideoloških pravaca na Zapadu, ipak se među njima jasno uočava zajednička dimenzija njihovih osnovnih ideoloških stavova kada je riječ o njihovom odnosu prema drugim civilizacijama. Ovo istraživanje odnosit će se prema Zapadu kao prema nečem nedjeljivom i kompaktnom, uzimajući pritom u obzir osnovne temelje zapadne civilizacije kao i njen odnos spram drugih civilizacija i religija.

- Allah nas je obavijestio u Svojoj veličanstvenoj Knjizi o jednom univerzalnom pravilu koje je propisao, a to je da će svakom poslaniku dati neprijatelja iz reda zločinaca, koji će se oštro suprotstavljati poslaničkom pozivu u vjeru i na svaki se način boriti protiv nje. Suština stalnog obnavljanja mržnje koju Zapad usmjerava prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, jasno upućuje da je ovo neprijateljstvo vrsta istinskog zločina koji Zapadu služi za borbu protiv islamskog ummeta.

- Od zapadnih vođa također tražimo, bez obzira bili oni intelektualci, vjerski lideri, političari ili obrazovani ljudi, da svoje jezike i zle namjere drže podalje od našeg ummeta, ukoliko ovom svijetu žele ionako malo preostalog mira i suživota.

ZAŠTO MRZE MUHAMMEDA, S.A.V.S.

DRUGO POGLAVLJE

Idejna predodžba o islamu i njegovom Poslaniku

“Iskrivljena slika islama na Zapadu, koja je obavijena mržnjom i strahom od njegovog utjecaja na Evropu i čitav svijet, nije nastala kao proizvod nepoznavanja islama od strane Evrope, već je ona u stvarnosti produkt njihovog suštinskog poznavanja ove vjere.”

Idejna predodžba o islamu i njegovom Poslaniku

Stereotipna slika o Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, formirala se kroz prizmu historijskog stava Evrope prema vjeri islamu. Ona je rezultat predrasuda koje su se ukorijenile u neosnovanom ubjedenju evropskih zajednica tog vremena, a koje su islam zamišljale kao novu vjeru koja osvaja svijet i koja nanovo uspostavlja relacije i odnose, ne samo među postojećim društvima, već i među čitavim čovječanstvom, kao i veze između ljudi i Stvoritelja.

Stereotipna slika o islamu

Evropski vjerski mislioci su, između ostalog, doprinijeli da se islam kod običnih ljudi prihvati kao nepoželjna i omražena vjera, a sve u cilju da Evropu sačuvaju od njenog padanja pod utjecaj islama i njegove moralne i ideološke snage koju nosi sa sobom. Kako bi se to ostvarilo, bilo je neophodno kreirati standardnu, izobličenu i izopačenu sliku o islamu, sa jedne, i isto takvu sliku o Poslaniku islama, sa druge strane.

Ovdje je bitno napraviti razliku između dva shvatanja, kako to naglašava mislilac Hišam Džujajt:

prvi: shvatanje običnog, narodnog miljea,

drugi: shvatanje naučnog, skolastičkog miljea (scolastique).¹

Prvi pravac crpio je svoju mržnju prema islamu iz križarskih ratova, a drugi iz rivalstva na relaciji islam – kršćanstvo, koje je nastalo u Španiji. Ovo prvo shvatanje proširilo se kroz mitove i legende, a drugo kroz realističko djelovanje.

U narodnoj poeziji muslimani su predstavljani kao idolopoklonici, Muhammed kao čarobnjak, nemoralna osoba i predvodnik pokvarenjačkog naroda.

U junačkoj pjesmi “Roland”, a koja, po mišljenju Francuza, slovi za poemu sukoba sa muslimanima, Arapi se prikazuju kao idolopoklonici, te je u njoj pomiješano epsko sa izmišljenim.²

Međutim, oni koji su dobro upućeni u suštinu islama znaju da to nije istina, ali uobraženost i drskost, kao i pokvarene namjere spriječili su ih da se o istinskoj spoznaji islama izraze objektivno.

Formiranje ove omražene i stereotipne predodžbe o islamu konstantno je trajalo prethodnih hiljadu godina, i nije se prekidalo osim u vrlo kratkim periodima, i ovakvim predodžbama niko se nije suprotstavljao,

---

1 Skolastika, grč. scholastikos – školski, je srednjovjekovna filozofija koja je nastojala dokazati da su vjerske istine istodobno i nužne istine razuma. To je zapravo teologija ili kako su je nazvali “služkinja teologije”. Rječnik stranih riječi (str. 1314), od autora Anić, Klaić, Domović, štampa SANI-PLUS, Zagreb, 2001. (op. prev.).

2 Western Views of Islam in the Middle Age, R. W. Southem, Cambridge, 1962. PP.19.

osim malobrojnih kulturnih i intelektualnih krugova, koji nisu imali značajnog utjecaja na zapadnoevropski stav po ovom pitanju.

Zbog toga se može reći sljedeće:

Zapadnjačke predodžbe o muslimanima u sadašnjem vremenu nisu se formirale na čistoj podlozi, već su one samo refleksija i odsjaj iz starog zapadnog izopačenog ogledala (koje odražava stare i pogrešne slike o islamu i muslimanima). Stanovnici savremene Evrope naslijedili su od svojih srednjovjekovnih prethodnika veliki broj ukorijenjenih stavova o islamu, koji su se samo na prvi pogled postepeno mijenjali, shodno prilikama u samoj Evropi, idući ukorak sa prirodom novonastalih veza i odnosa sa islamskim zemljama i njihovom savremenom kulturom.³

Što se tiče definiranja onoga što je doprinijelo formiranju ovakve slike o islamu, o tome govori dr. Aleksej Džorafski u svome vrijednom istraživanju o islamu i kršćanstvu, u kojem kaže:

“Evropsko srednjovjekovno naučavanje islama većinom su utemeljili kršćanski vjerski autoriteti, koji su se pri tome oslanjali na vrlo raznolike i kontroverzne izvore, poput narodnih predanja, priča o junacima, hodočasnicima i raznim svecima, kao i na apologetsku teološku literaturu koja je pobijala istočno naučavanje kršćanstva (pravoslavlje), ili na svjedočanstva pojedinih muslimana i na biografije nekih muslimanskih učenjaka i mislilaca.

---

3 Islam, Europe and Empire. N. Daniel, Edinburgh, 1966, P.13.

Najčešće bi se željena informacija izvukla iz originalnog navoda, a nakon toga bi se, kao takva, predstavila evropskom čitatelju. U ovom obliku, na različite načine su iskrivljivane činjenice, ponekad svjesno a ponekad nesvjesno, a sve u okviru potrage za brzim rješenjem ‘problema islama’, koji je u srednjem vijeku dominirao na svim vjersko-ideološkim poljima.”¹

Općenito gledajući, u svijesti Evropljana (u srednjem vijeku) formirala se sljedeća percepcija islama:

“To je vjera koju je izumio Muhammed, karakteristična po lažima i namjernom izokretanju činjenica. Vjera prisile i pokvarenog morala, koja blagonaklono gleda na strasti i tjelesna uživanja, i vjera nasilja i okrutnosti. U skladu sa ovom negativnom predodžbom, islam je prikazan u negativnom kontekstu, kao sušta suprotnost neprikosnovenom modelu istinske religije – kršćanstvu, koje odlikuje besprijekorni moral i miroljubivost, i koje se širilo snagom argumenata, a ne snagom oružja.”²

Ovi protagonisti pokušavali su spriječiti mase da formiraju i najmanju dozu pozitivnog mišljenja o Poslaniku islama. Ponekad su ovi pokušaji bivali vrlo daleko od bilo kakvih naučnih činjenica ili moralnih kodeksa.

---

1 El-Islamu vel-mesihije (Islam i kršćanstvo), autor: dr. Aleksej Džorafski. Knjiga broj 215. Državni ured za kulturu, umjetnost i književnost, Kuvajt, novembar 1996., str. 59.

2 Te’sirul-islami ala Urubba fil-kurunil-vusta (Utjecaj islama na Evropu u srednjem vijeku), autor: Montgomeri Wat. Moskva 1976., str. 99-301.

U ovome kontekstu su i tvrdnje američkog orijentaliste Mek Donalda u Enciklopediji islama, pod temom “Allah”, koji negira bilo kakvu mogućnost da se u islamu, u lijepa Allahova imena, može uvrstiti svojstvo Es-Selam:

“U Allahova imena ubraja se i ime Es-Selam. Ovaj atribut ne spominje se u Kur'anu nigdje osim u 23. ajetu sure El-Hašr, a njegovo značenje je vrlo zagonetno i nejasno, i skoro da kategorički možemo tvrditi da ovo ime ne vodi porijeklo od riječi es-silm (mir i sigurnost). Komentatori Kur'ana tvrde da ono znači Es-Selametun, odnosno besprijekornost (Onaj Koji je čist od bilo kakvog nedostatka), a ovo objašnjenje može biti tačno, ali također nije isključeno da je ovaj pojam ostao u Muhammedovom sjećanju kao fraza koju kršćani uče u svojim molitvama.”³

Za njega je svojstvo Es-Selam vrlo nejasno i zagonetno, te nikako ne može značiti es-silm (mir, sigurnost)!!!

Samo da nam je znati izvor ovakve sigurne i kategorične tvrdnje?

Na kraju, po onome što tvrdi ovaj orijentalista, izgleda da Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, kao poslanik milosti, nikako nije mogao spoznati značenje ovog svojstva osim na način da ga je preuzeo od kršćana!

---

3 Muhavelatu istišrakijjetu li irdžai mefahim islamijje ila usuli fid-dijanat es-sabika (Pokušaji orijentalista da islamska shvatanja i pojmove pripišu temeljima prošlih religija), autor Fuad Kazim el-Mikdadi. Preuzeto iz djela El-Islamu ve šubuhatul-mustešrikin (Islam i prigovori orijentalista). Štamparija El-Belag, 1996., str. 116.

Standardna izobličena predstava o islamu nije nastala samo zbog slabog upoznavanja Evropljana sa ovom vjerom, već postoje tri vrlo bitne komponente koje su doprinijele formiranju ovih stereotipa, a na koje ukazuju istraživači srednjovjekovne percepcije islama. Ove tri komponente ne samo da se međusobno ne sukobljavaju, već se one međusobno prožimaju i nadopunjuju ostavljajući veći dojam i postižući veću djelotvornost. Ove tri komponente su: mitologija, dogmatika i racionalizam.¹

Iskrivljena slika islama na Zapadu, koja je obavijena mržnjom i strahom od njegovog utjecaja na Evropu i čitav svijet, nije nastala kao proizvod evropskog nepoznavanja islama, već je ona u stvarnosti produkt njihovog suštinskog poznavanja ove vjere.

Stereotipna slika o Poslaniku islama

Što se tiče standardne slike o Poslaniku islama, ona se formirala u periodu većem od hiljadu godina, a najvećim dijelom nastala je iz izmišljenih priča i laži koje nemaju nikakve veze sa stvarnošću. Međutim, te priče su se kroz historiju gomilale, stvarajući na taj način tamnu, a ujedno i nepravednu sliku o najboljem Allahovom stvorenju.

---

¹ Tetavvur tesavvurat el-fikr el-idžtima'i liurubba el-garbijje fil-kurunil-vusta – Razvoj idejnih koncepcija zapadnoevropskog društva u srednjem vijeku (misli se na period od jedanaestog do četrnaestog vijeka po gregorijanskom kalendaru). M.E. Patinski, Medželletu šu'ubi Asja ve Ifrikja (Časopis Narodi Azije i Afrike) br. 4 iz godine 197, str. 701, na ruskom jeziku.

Jedan o poznatih evropskih intelektualaca i mislilaca koji su negativno pisali o Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, jeste i Dante.

Za one kojima nije poznato o kome se radi, reći ćemo da je njegovo puno ime Dante Alighieri (1265-1321) i da na Zapadu slovi za najpoznatijeg pjesnika cijele Italije i ubraja se u najčuvenije svjetske pjesnike.

Svoje ime ovjekovječio je poemom "Božanstvena komedija", u kojoj, kroz svoje zamišljeno, imaginarno putovanje, opisuje stepene Pakla, Čistilište i Raj, a kroz koje ga vode izvjesni Vergilije i njegova draga Beatris.

Ova poema prevođena je na mnoge svjetske jezike. Naprimjer, na engleskom jeziku postoji više od 75 prijevoda, od kojih su neki potpuni a neki djelimični, na francuskom i njemačkom više od 22. Četiri puta je prevođena na latinski jezik, kao i na mnoge lokalne italijanske dijalekte i narječja.

Samo u devetnaestom stoljeću broj Danteovih sabranih djela, koja su štampana u cijelosti ili djelimično, zajedno sa periodičnim člancima i studijama na ovu temu, prešla su broj od 200 štamparskih naklada na godinu, i to samo u Italiji i zemljama u kojima se govori italijanski jezik.²

Ono što je Dante pisao o najboljem Allahovom stvorenju, sallallahu alejhi ve sellem, može se svrstati

---

2 Božanska komedija, prijevod i predgovor Hasan Usman, štampa: Darul-Marif iz Egipta, drugo izdanje, godina 1955., str. 13-77.

u nešto najgore što je o njemu ikada napisano. Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, zajedno sa Alijom b. Ebi Talibom, r.a., uvrstio je u devetu jarugu osmog kruga¹ Božanstvene komedije, kako ju je nazvao. Ovo mjesto je dio Pakla, kako zamišlja Dante: "...a u njemu ima čast da boravi kao pokretač vjerskih i političkih kriza i podjela, jer oni koji siju smutnje, kao plodove će grijeha žeti".

U svojoj knjizi o orijentalizmu dr. Edvard Seid pojašnjava ono što je pisao Dante – *izvinjavamo se zbog toga što ćemo ove riječi prenijeti doslovno*:

"Dante prikazuje Muhammeda, s.a.v.s., kao složeno utjelovljenje zla, spominjući ga zajedno sa onima koje naziva "sijačima razvrata i nesloge". Kazna za Muhammeda, u kojoj će vječno boraviti, posebno je grozna i jezovita, a ta kazna ogleda se u njegovom polovljenju, počinjući od njegove čeljusti pa sve do poledine: "poput bureta kome se silom odvajaju daske od kojih je napravljeno", kako veli Dante.²

---

1 U prijevodu na naš jezik ovo poglavlje naslovljeno je ovako: Dvadeset i osmo pjevanje. Deveta jaruga. Sijači nesloge i šizmatici. Muhamed i njegovo proroštvo o sudbini fra Dolcina (op.prev.).

2 Ovako glase ti stihovi u prijevodu na naš jezik:

"...i da ko ranjen, tko sakat krvari-
sve je to ništa spram pojava grdih
devetog rova, punog strašnih stvari

Kad spadne duga il' srijed tvrđi,
ne zja ko jedan kojem ondje zijeva
truplo od brade donle gdje se prdi:

između nogu ispala mu crijeva,
i vidi mu se drob i gadna vreća,
gdje go...m biva što se u nju slijeva.

Al' tko si ti, šta blejiš s toga kama?
Zar odgođu si kazne možda čeko
koja te ide prema optužbama?

"Niti je mrtav, niti zlo ga neko
na muke vodi ", vodim glas zaori
"već potpuno iskustvo da bi steko,

ja ga sad mrtav vodim po toj tmori
iz kruga u krug, i istina to je,
Kao što glas moj s tobom sada zbori. "

Danteovi stihovi čitatelja ne štede ni od najdetaljnijih opisa događaja na Sudnjem danu, pa ni od ove odvratne kazne:

Muhammedova crijeva i iznutrica opisuju se nevjerovatnom preciznošću!

Taj mi, dok moja pažnja bi sve veća,
otvoriv grudi sam na znanje dade:
“Gle, kako huda raskoli me sreća,

i kakve rane Muhamed imade!
preda mnom plače Ali, kome zja
rasječen obraz od kike do brade.

I sve što vidiš, cijela družba ta,
jer sija raskol i sablazan gore,
zato je tako rasječena sva.

Straga je vrag, što ljut je poput more,
sijekuć nas mačem, i kazna se ova
ponavlja svima kad se pred njim stvore,

obišav bolni put okolo rova;
jer ove rane sve zacijele nama,
dokle se pred njim ne nađemo snova.

Više od sto ih, kad čuše što je,
stane u rovu; svak me vidjet želi,
u čudu muke s uma smetnuv svoje

“Ti kog će sunce skoro da veseli,
kaž’ fra Dolcinu da za hranu gleda,
Neće l’ da s’ amo za mnom skoro seli,

da ne bi obruč od snijega i leda
Novarcu bio za pobjedu zgoda
Što inače se lako postići ne da.”

Muhamed ove besjede mi dade
već digav nogu kojom poći šćaše,
a sad je spusti radi daljeg hoda.”

Božanstvena komedija 1/190-192. BID. Štampa “Svjetlost” Sarajevo, 2000. god.

Nakon što čitatelj pažljivo pročita ove sramne stihove u prijevodu na naš jezik i usporedi ih sa citatima i zaključcima koje navodi autor ove knjige, primijetiti će određenu razliku u detaljima. Vjerovatno je došlo do varijacija u prijevodu jer je ova knjiga, kako smo naveli, prevođena mnogo puta, a i sami komentatori stihova razilaze se u tumačenju i pojašnjenju nekih stihova. Trebali napomenuti da je ova komedija i dan-danas nezaobilazno štivo u većini srednjih škola u našoj zemlji, a o fakultetima i visokoškolskim ustanovama da i ne govorimo?! (op.prev).

Muhammed pojašnjava Danteu uzroke svoje kazne, pokazujući i na Aliju koji se nalazi među grješnicima čija tijela polovi đavo čuvar. Muhammed traži od Dantea da upozori čovjeka po imenu fra Dolcino,¹ otpadnika od vjere, koji je svoje sljedbenike pozivao u orgijanja i zajedničko vlasništvo dobara. Optužen je da imao ljubavnicu, zbog čega ga očekuje kazna.

Čitatelj je vjerovatno sada shvatio, kako kaže Edvard Seid, “da je Dante želio ukazati na međusobnu sličnost između velike tjelesne strasti kod Muhammeda i strasti kod fra Dolcina, kao i na istovjetnost njihovih lažnih tvrdnji o njihovom visokom vjerskom položaju koji su zagovarali.

Na osnovu spomenutog, Dante je formirao svoje izrazito pristrano mišljenje o islamu, koje je postalo model determinističkog, skoro kozmološkog ubjeđenja, na čijim temeljima su islam i njegovi

---

1 Dolcino je bio učenik Gherarda Segalellija iz Parme koji je osnovao sektu apostolske braće i bio živ spaljen 1300. Poslije učiteljeve smrti na čelo sekte stao je Dolcino ustajući protiv papa, propovijedajući dobročinstvo, bratstvo među ljudima i zajedničko vlasništvo dobara. Stekao je mnogo pristaša u Trentinu i oko Brescie, Bergama i Coma. Protiv tog revolucionarnog pokreta podignuta je križarska vojna i on se poslije dvogodišnjeg otpora povukao s pet tisuća pristaša na utvrđeno brdo Zebello gdje se žilavo odupirao, dok ga 1307. nisu snijeg i nestašica hrane prisilili na predaju. Smaknut je vrlo okrutno zajedno s drugim vođama sekte nekoliko mjeseci nakon predaje. Muhammed ga preko Dantea opominje neka se opskrbi hranom ako neće da Novarci koji su ga opkolili dođu do pobjede, što im inače ne bi bilo lako. Kako se razgovor u Paklu vodi tobože 1300. godine, govori se o Dolcinu kao o još živom čovjeku.

Preuzeto iz pojašnjenja stihova Božanstvene komedije.

Vidjeti: Božanstvena komedija 1/265-266. BID. Štampa “Svjetlost” Sarajevo, 2000. godine (op.prev.).

sljedbenici postali stvorenja nastala iz geografsko-historijskog, a prije svega moralno-etičkog zapadnjačkog rezonovanja. Ovakvo razmišljanje i ovakav stav ni u kom slučaju ne mogu se pripisati profesionalnom istraživaču, međutim ovakvo razmišljanje postalo je uobičajeno kod svih onih koji na Zapadu razmišljaju o Istoku”.

Od tog vremena zaživjele su različite, potpuno neosnovane i izmišljene priče, koje su imale za cilj poniziti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, proširiti sumnje u ispravnost njegovog poslanstva i misionarskog poziva, kao i dovesti u pitanje njegovu čast i nepovredivost. Naprimjer, u Evropi se uveliko proširila izmišljena priča koja kaže da je Muhammed izdresirao goluba i poučio ga da iz njegovog uha kljuca zrna pšenice, pa je na taj način Arape ubijedio da je taj golub izaslanik od Allaha (melek Džibril) koji mu dostavlja Božansku objavu.

Ova priča postala je toliko popularna da je engleski pjesnik iz petnaestog stoljeća John Lidhit, kada je napisao biografiju o Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem, opisao čak i boju tog goluba rekavši da je bio “mliječnobijel”.²

Također, ovu su komičnu priču često navodili i evropski historičari. Čak i kod slavnog Šekspira (četvrto poglavlje, prvi dio, prizor drugi) nalazimo kako se kralj Karlo II, urlajući, obraća Johnu Dariku: “Zar golub nije nadahnuo Muhammeda? ...a ti, tebe je možda orao nadahnuo!”

---

2 Islam and the West, Ph. Hitti. PP. 55-174.

Također, stereotipna slika o islamu predstavljala je islam kao vjeru koja propagira sladostrašće i nemoral, te kako je na osnovu toga njen Poslanik uspio pridobiti veliki broj ljudi. Posebno je naglašavano kako je islam vjera primitivnih i ograničenih ljudi i ovaj epitet se do dana današnjeg stalno ponavlja u savremenoj zapadnoj literaturi.

Tako naprimjer Toma Akvinski kategorički tvrdi da je Muhammed kroz poticanje ljudi da se u potpunosti odaju tjelesnim prohtjevima i užicima, i na osnovu obećanja o ispunjenju svih niskih nagonских strasti, naveo veliki broj različitih naroda da prime njegovo učenje. Akvinski nastavlja dalje, ovim pristranim i neobjektivnim smjerom, tvrdeći da je Muhammed osmislio i uspostavio šerijatska pravila i propise koji odgovaraju zahtjevima samo ograničenog uma.¹

Ovako se islam u srednjem vijeku prezentirao Evropljanima te se na osnovu toga o njemu oblikovala stereotipna i izopačena slika, koja je još uvijek prisutna u svijesti Evropljana.²

Standardno i općeprihvaćeno viđenje Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, na Zapadu je izopačeno i nimalo pozitivno, bez obzira što se u posljednje vrijeme u arapskom svijetu potenciraju izjave nekih objektivnih zapadnjaka, a koje se žele prikazati

---

1 El-Islamu vel-mesihije (Islam i kršćanstvo), autor dr. Aleksej Džorafski. Knjiga broj 215. Državni ured za kulturu, umjetnost i književnost, Kuvajt, novembar 1996., str. 75.

2 El-Istišrak (Orijentalizam), autor Edvard Seid, u prijevodu Kemala Edib. Muessesetul-ebhasil-arebijje, Bejrut. Druga štampa iz 1991. godine, str. 96-97.

kao jedan vid njihovog generalno pozitivnog stava spram Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Postoji suštinska razlika između islamskog svijeta i naroda Zapada kada se radi o pogledu na ličnost Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

Uvredljive karikature na kojima je predstavljen Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, a koje su početkom 2006. godine objavljene u Danskoj i koje su u islamskom svijetu primljene sa velikom dozom srdžbe i negodovanja, najbolji su pokazatelj ove ogromne razlike u pogledima.

Narodi Zapada nisu mogli proniknuti u bit energične reakcije muslimana koja je uslijedila, ne iz razloga što oni nemaju osjećaja prema islamskom svijetu, ili što ne razumiju emocije srdžbe koje su proširile na sve strane, već zbog njihove hladnokrvnosti i indolentnosti kada je riječ o omalovažavanju i napadima na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, za kojeg, u njihovim dušama, ne postoji nikakva simpatija, a sve zbog mnoštva negativnih slika i predodžbi o Poslaniku, koje su ukorijenjene duboko u njima.

Ovo jeste bolna stvarnost, međutim ona se neće promijeniti niti popraviti osim ako je ne prihvatimo onakvom kakva jeste, a nakon toga je pokušamo popraviti, umjesto da stalno optužujemo nekog drugog.

Ko napada Poslanika, s.a.v.s.?

Na Zapadu postoje četiri osnovne grupacije koje posljednjih godina konstantno i organizirano napadaju Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. To su predstavnici jednog dijela evropskih i američkih crkava, političke vođe u mnogim državama zapadne Evrope i Sjeverne Amerike, određeni dio prozapadnih medija bez obzira radilo se o novinama, televiziji, bioskopima, knjigama, elektronskim sredstvima informiranja itd., i na kraju, ideološki predstavnici sekularističkih struja i pokreta.

Ako razmislimo o ovim skupinama, vidjet ćemo da se one u velikom omjeru sastoje od onih koji imaju veliki ideološko-politički utjecaj na Zapadu. Ustvari, u globalu možemo reći da je pokret ataka na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, pokret koji je dominantan u sferi zapadnoevropskog intelektualnog života danas.

Ovo nikako ne znači da ne postoje oni koji su objektivni, ili čak oni koji gaje simpatije prema poslanstvu i misiji Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, kao najboljeg Allahovog stvorenja, međutim, takvih je izuzetno malo i nemaju praktično nikakav značajan intelektualni utjecaj, niti su u mogućnosti da izvrše pritisak koji bi zapadnu svijest usmjerio ka saradnji sa islamom i interesovanju za Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Na narednim stranicama obradit ćemo donekle opširno svaku od ovih skupina koje stalno vrše napade na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a osvrnut ćemo se i na uzročnike takvog stajališta i na njegove najznačajnije povijesne i savremene posljedice.

Vidovi ispoljavanja mržnje

Kada je riječ o evropskoj i američkoj crkvi, ono što izaziva čuđenje jeste njihova ushićenost i historijski fanatični šovinizam koji se stalno obnavlja, a koji je usmjeren prema Poslaniku islama, sallallahu alejhi ve sellem. Taj šovinizam porastao je do te mjere da se na plafonima mnogih poznatih zapadnoevropskih crkvi mogu vidjeti crteži i freske koje ismijavaju Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kao što se u dvorištima tih istih crkvi mogu primijetiti pogrdne statue koje opet predstavljaju Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, a na njima je predstavljen kao onaj koji se kažnjava u Paklu ili tome slično. U jednom informativnom istraživanju na ovu temu došli smo do nekoliko ogavnih i odvratnih primjera na koje je neophodno skrenuti pažnju.

Pitanje koje se ovdje samo nameće glasi: Zbog čega je u interesu jedne religije da se fanatično i zlobno obruši na Poslanika druge religije, i to do te mjere da ga slikaju kako se kažnjava u Paklu, kako je to prikazano na mnogim “umjetničkim slikama” koje ukrašavaju plafone crkvi i samostana?! Ovo je fenomen koji, po našem mišljenju, zapadnoevropsku

i američku interpretaciju kršćanstva izdvaja iz svih drugih svjetskih religija, te ih na taj način, po ovom pitanju, čini jedinstvenim. Islam, naprimjer, ne pokazuje ni najmanji oblik bilo kakvog interesovanja za vrijeđanje ili atak na osnovne simbole drugih religija, a kamoli da se takvo nešto prikazuje kroz razne oblike umjetnosti, ili da se nešto poput toga obilježava u džamijama ili na mjestima određenim za molitvu i bogougodna djela. Ovakvo nešto u globalu nije bilo prisutno čak ni u starim religijama Istoka, niti u paganskim vjerama koje se ne ubrajaju u “nebeske religije”, a koje su izrazito zastupljene u Aziji i na Indijskom poluotoku.

Nema nikakve sumnje da među mnogim religijama postoji doza tradicionalne mržnje koja se nasljeđuje, kao što je neupitno da je među njima prisutno rivalstvo na polju ideološkog, vjerskog i kulturnog utjecaja na svijet, međutim, Evropa predstavlja jedinstveni fenomen vrijedan pažnje i razmišljanja, kada se radi o njenom odnosu prema islamu, a još preciznije prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem.

U razočaravajuće primjere odnosa naspram islama i Poslanika spada i slika koja se nalazi u crkvi San Petronio Basilica u gradu Bologna u središnjoj Italiji, na kojoj je prikazan čovjek bez odjeće, ispružen po zemlji, kako se na vrlo mučan način pati u Paklu, a u kutu te slike je vrlo jasnim slovima ispisano ime Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Ova slika nastala je 1415. godine po gregorijanskom kalendaru, a naslikao ju je Giovanni da Modena (Đovani Demodina), poznati umjetnik tog vremena.

Iz poštovanja prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, smatrali smo da nije primjerno staviti kopiju ove slike u ovu knjigu, iako smo došli u njen posjed kako bismo se precizno uvjerali u navedeni opis, i kako bismo potvrdili vjerodostojnost informacija navedenih u ovoj knjizi.

Iako se ova odvratna i sramotna slika na kojoj je predstavljen Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nalazi na mnogim internetskim portalima, savjetujemo da se uopće ni ne pokušava doći do nje ili je pogledati iz, kako smo rekli, poštovanja prema njemu.

Začudjujuće je konstantno odbijanje Katoličke crkve da ovu sliku obriše, ukloni ili da je makar nečim prekrije, kako bi na taj način pokazala da joj je stalo do osjećaja islamskog svijeta. Crkva se ne obazire na mnogobrojne apele muslimana koji žive u Evropi, a koje su uputili Vatikanu tražeći da se slika izbriše.

Prošle godine, italijanska policija izdala je saopćenje da je spriječila pokušaj naoružanih islamista da isplaniraju upad u spomenutu crkvu kako bi izrazili svoje negodovanje zbog ove slike u crkvi, jer ona predstavlja vrhunac ponižavanja i omalovažavanja koje se ne može objasniti ni na koji način, a pogotovo ne od strane onih koji "izražavaju želju" za tolerancijom, dijalogom i poštivanjem osjećaja drugih.

Mini u kojemu slučaj u ne opravdavam upotrebu sile u rješavanju ovakvih problema, pa zbog toga smatramo da Vatikan, kao i vjerski lideri evropske i američke crkve posebno, moraju imati više razumijevanja i

pristojnosti kada je riječ o njihovom odnosu prema velikom broju nemilih historijskih događanja, kako bi na taj način u doglednom vremenu promijenili crkveni odnos prema islamskom svijetu i vjerskim simbolima muslimana. Ustrajavanje u tome da ove slike i kipovi koji se nalaze u mnogim evropskim crkvama ostanu tamo gdje i jesu, ustvari je sramotna ljaga na licu onih koji pozivaju na poštivanje nebeskih religija.

Drugi primjer, kada je riječ o ovome, jeste skulptura koja se nalazi u pročelju (oltaru) jedne vrlo značajne crkve – Church of Our Dear Lady, koja je smještena u gradu Dendermond u Belgiji. Skulptura koja je istesana u drvetu potječe iz sedamnaestog stoljeća, a izradio ju je evropski umjetnik Mattheus van Beveren. U njenom podnožju prikazan je lik Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kako je bačen na tlo, a na svojim prsima čvrsto stišće Kur'an, dok ga anđeli gaze nogama. Ovaj bi prizor trebao da predstavlja slom i poraz Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kao i pobjedu kršćanstva nad islamom.

Historijat mržnje i neprijateljstva prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, seže još od vremena u kojem su se evropski kršćani prvi put zainteresirali za islam. U poznatoj propovijedi održanoj na crkvenom saboru u Clermontu u Francuskoj, papa Urban II¹ za-

---

1 Ovog papu kršćani smatraju "blaženim". Evo šta se između ostalog kaže o njemu i ovom povijesnom crkvenom saboru, na jednoj internetskoj stranici kršćansko-religijskog sadržaja: "Nakon toga je Papa pošao u Francusku gdje je najavio crkveni sabor u gradu Clermontu. Taj je Sabor po svom značenju ušao u povijest Crkve i svijeta. Na njemu je papa Urban II. svojim vatrenim govorom pozvao kršćane na obranu svetih mjesta u Palestini. Taj je govor proizveo

tražio je 1095. godine od evropskih kraljeva i vlastodržaca da, kako kaže, “vrate našu svetu zemlju od perzijsko-turskih plemena, koji su u službi mračnih sila” . Papa im od ovih svetih kršćanskih pohoda nije obećavao samo materijalnu korist do koje će se dokopati u zemlji “u kojoj teku med i mlijeko”, kako to stoji u Tori (Tevratu), već će se, po papinim riječima, ubrajati u hodočasnike koji obilaze Sveti hram. Na taj način će služiti Gospodu Bogu u borbi protiv nevjernika koji kršćane sprečavaju da hodočaste Svetu zemlju.²

Propagatori mržnje prema Poslaniku, s.a.v.s.

Navest ćemo neke savremene ličnosti iz Amerike i Evrope koje su posljednjih godina javno eksponirale svoju mržnju prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, kroz ideološku indoktrinaciju i medijske istupe:

---

nezapamćeno oduševljenje. Sam Papa preuzeo je na sebe tehničku organizaciju prve križarske vojne. S Genovežanima je pregovarao o potrebnom brodovlju. Na čelo vojne postavio je biskupa iz Le Puya Ademara de Monteila i touluškoga vojvodu Rajmunda. Ishod prve križarske vojne nije bio baš sjajan, jer je stajala odviše mnogo žrtava. Izvor: www.zupa-vela-luka.hr (op. prev.).

- 2 El-Islamu vel-mesihije (Islam i kršćanstvo), autor dr. Aleksej Džorafski. Knjiga broj 215. Državni ured za kulturu, umjetnost i književnost, Kuvajt, novembar 1996., str. 34.

Jerry Falwell

Poznati evangelistički svećenik koji boravi u gradu Lynchburg u državi Virdžiniji, u SAD-u. Ima program na radiju i televiziji koji prati desetak miliona domaćinstava svake sedmice. Također posjeduje i privatni univerzitet radikalnog usmjerenja – Liberty University. Neprijateljstvo i mržnju prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, plasira uz pomoć najutjecajnijih američkih medija. Dodajmo uz to još i da stoji iza internetske stranice www.falwell.com na čijem se početnom sajtu nalazi krivotvorena biografija Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.¹ Na ovoj stranici reklamira knjigu “March to Armageddon” – “U bitku za Armagedon”, a radi se o bitki nakon koje će, po biblijskom vjerovanju, nastupiti Smak svijeta.

U njegove javne istupe u kojima je napadao Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, ubraja se i ono što je rekao na američkoj satelitskoj televiziji, citiramo: “Ja sam ubijeđen da je Muhammed bio terorista. Pročitao sam dovoljno o tome, bilo od muslimana ili nemuslimana, da je bio nasilnik i ratoboran čovjek.”

---

¹ Trenutno se na početnom sajtu ove stranice ne nalazi krivotvorena biografija Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Vjerovatno je došlo do njenog uklanjanja ili premještanja na drugi prostor stranice, nakon što je autor izdao knjigu (op.prev.).

Pat Robertson

Evangelistički svećenik, zainteresiran za politiku, čuven po pružanju apsolutne podrške Izraelu. Posjeduje veći broj medijskih kuća i programa od kojih i Klub 700 (The 700 Club), televizijski program čiji signal dopire do desetina miliona gledatelja u SAD-u. Također, vlasnik je i satelitske televizijske mreže Christian Broadcasting Network, koja se prati u 90 država svijeta, na više od 50 različitih jezika. Ima i posebnu RTV stanicu (na arapskom jeziku) Šerkul-evsat – Srednji Istok, čiji je prvenstveni cilj pokrštavanje u zemljama arapskog svijeta.

Kandidirao se za mjesto predsjednika SAD-a 1988., i organizator je najveće političko-vjerske koalicije u narodnoj stranci čiji je naziv Christian Coalition. Njegova internetska stranica je www.patrobertson.com. Vlasnik je i radikalnog univerziteta koji nosi naziv Regent University.

Napadajući Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je i sljedeće: “Sve što trebaš učiniti jeste da pročitaš šta je Muhammed napisao u Kur'anu. Pozivao je svoj narod da ubija idolopoklonike. On je čovjek nevidenog fanatizma i pristranosti, lopov i drumski razbojnik...”

“Ono čemu poziva ovaj čovjek (Muhammed), po mome mišljenju, nije ništa drugo do prevara i velika mudrolija. Osamdeset posto kur'anskog sadržaja

preneseno je (prepisano) iz kršćanskih i jevrejskih tekstova. Mojsije (Musa, a.s.) spomenut je u Kur'anu više od 500 puta. Ja kažem: Ovaj Kur'an nije ništa drugo do plagijat koji je 'ukraden' iz židovskog vjerovanja, nakon čega je Muhammed opkolio židove i kršćane koji su živjeli u Medini kako bi ih pobio. Ja smatram da je ovaj čovjek (Muhammed) bio ubica i krvolok."

Franklin Graham

On je sin glasovitog američkog svećenika Billyja Grahama. Živi u jednom selu u blizini grada Šarlot¹ u državi Sjeverna Karolina. Njegov otac obavljao je dužnost svećenika koji je posebno bio zadužen za saradnju sa američkim predsjednicima počevši od Richarda Niksona do pretposljednjeg predsjednika Billa Clintona.

Njegov sin Franklin Graham trenutno obnaša istu dužnost koju je obavljao i njegov, sada već penzionisani otac. Organizirao je vjerske ceremonije i svečanosti koje su imale za cilj pripomoći dolazak na vlast sadašnjeg američkog predsjednika Georgea Busha. Uz to je preuzeo sve aktivnosti crkve koju je organizirao njegov otac, a koja se ubraja u najmnogoljudnije i najutjecajnije crkve u Americi. U proteklim godinama ova crkva bila je organizator više od 450 kampanja kojima je cilj pokrštavanje u različitim dijelovima svijeta.

---

1 Ovako navodi autor knjige, premda na svim dostupnim informacijama na internetu stoji da ovaj svećenik trenutno živi u gradu Boon u Sjevernoj Karolini, sa ženom i petero djece (op. prev.).

Franklin Graham trenutno radi na aktivnostima pokrštavanja, djelujući kroz spomenutu crkvu, koja svojom kampanjom i aktivnostima svake godine dopire do miliona ljudi. Njegova internetska stranica je www.samaritan.com koja je posebno glasilo njegove humanitarne organizacije², dodajući i stranicu njegovog čuvenog oca www.billygraham.org. Ovaj portal nudi podatke i informacije na šest različitih jezika, kao što ima i posebnu omladinsku stranicu i sedmični časopis.

Ovaj svećenik predvodio je misu prilikom svečane inauguracije sadašnjeg američkog predsjednika. Javno je u medijima iznio svoje stavove, između kojih je uostalom spomenuo i “da je terorizam dio općeg islamskog usmjerenja i da Kur'an potiče na nasilje”.

Iz štampe je izašla i nova knjiga Franklina Grahama “The Name” (Ime) u kojoj su izrečeni jasni, zlonamjerni tekstovi koji su upućeni na račun islamske vjere, kao naprimjer: “Islam... je utemeljen posredstvom prostog čovjeka, ratnika po imenu Muhammed, a u njegovom naučavanju primjetna je ratna taktika (širenje islama kroz ratno djelovanje) kao i nasilje, ukoliko je to nužno, i potpuno je jasno da je krajnji cilj islama – dominacija i prevlast nad cijelim svijetom”.

Na 72. strani ove knjige stoji: “U Kur'anu se nalaze kazivanja koja su preuzeta iz Starog i Novog zavjeta, a zatim su i izmijenjena. Kur'an nije imao značajan utjecaj na zapadnu i savremenu civilizaciju,

---

2 Ova humanitarna organizacija poznata je pod nazivom Samaritan's Purse - Samaritanska torba (op. prev.).

kao što je to slučaj sa Biblijom. Suštinska razlika između islama i kršćanstva jeste ta što Bog kojeg priznaje islam, nije Bog kojeg priznaje kršćanstvo.”

Jerry Vines

On je pastor crkve u Jacksonvilleu (Džeksonvilu) na Floridi, čiji broj pristalica prelazi 25.000 ljudi, i jedan je od najistaknutijih govornika iz Amerike koji se obraćaju na godišnjoj skupštini baptista Juga, najvećem vjerskom skupu koji se organizira svake godine.

Sadašnji američki predsjednik i prethodni hvalili su ovog svećenika, ubrajajući ga u iskrene propovjednike kršćanstva. Njegova stranica na internetu je www.fbcjax.com. Ovaj čovjek dao je izjave koje obiluju mržnjom i neprijateljstvom prema islamu, a to se dogodilo na godišnjem Južnjačkom baptističkom saboru koji se 2001. godine održao u Sant Luisu u državi Misuri.

Na ovom skupu je Jerry Vines, inače bivši predsjedavajući skupštine baptista Juga, o Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, nepravedno izjavio da je “nastran, demonima opsjednut pedofil, koji je imao dvanaest žena, od kojih je najmlađa bila djevojčica od devet godina”.

Vođe Baptističke crkve Juga odbile su Vinesa proglasiti krivim ili pozvati na odgovornost zbog njegovih izjava, te su se oglasili da ga u tim izjavama podržavaju.

U toku ovog skupa, američki predsjednik (Bush) obratio se prisutnima, što je također prenošeno i preko satelita. On se, u toku svog obraćanja, uopće nije osvrnuo na ove potvore izrečene na račun Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, na javnoj tribini upriličenoj na ovom skupu, koji inače slovi za najveći vjerski skup u Americi.

Papa Benedikt XVI

Papa Benedikt XVI nedavno je počeo s napadima na islam, a on slovi kao najveći vjerski autoritet kršćana – katolika. Papa je odlučio da njegov uvod u predavanje, koje je 12. septembra 2006. održao na Univerzitetu u Regensburgu u Njemačkoj, bude otvoreni napad na Poslanika islama, citirajući riječi drugog: “Pokaži mi šta je to Muhammed donio novoga i pronaći ćeš samo demonske i nehumane stvari, poput njegove zapovjedi da se vjera koju propovijeda širi mačem!”

Ono što čudi jeste da je predavanje bilo na temu “Odnos vjere i razuma od antike do danas” gdje je govorio i o bitnosti dijaloga među kulturama i religijama! Pitamo se da li je odabir ovakvog uvoda u kojem napada Poslanika islama slučajnost ili nehotična greška, koja se potkrala najvećem autoritetu savremenog kršćanstva?

Papa je odlučio da svoje predavanje o nužnosti upotrebe logike za dokazivanje opstojnosti Boga otpočne dugim citatom iz jedne historijske knjige.

Ovaj citat nije bio ništa drugo do neopravdani napad na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i na vjeru islam. Papa je u uvodu predavanja, pozivajući se na službeni dokument Vatikana, rekao sljedeće¹:

“Svega toga sam se sjetio (razmišljanje o vezi između logike i Boga) kad sam nedavno čitao djelo što ga je izdao profesor Theodor Khoury, koje u jednom svome dijelu govori o dijalogu koji se najvjerojatnije vodio 1391. god. u zimskom logoru u blizini Ankare, između učenog bizantskog cara Manuela II Paleologa i jednog učenog Perzijanca, o kršćanstvu i islamu te o suštini obiju religija.

Vjerovatno je car taj dijalog upriličio i zapisao, i to u vrijeme opsade Konstantinopola između 1394. i 1402., pa se tako može objasniti da su njegova objašnjenja puno opširnija od odgovora njegovog perzijskog sagovornika. Dijalog se opsežno vodi oko temelja vjerovanja u Bibliji i Kur'anu, a posebno se stavlja akcent na poimanje Boga i poimanje čovjeka, ali nužno uvijek nanovo na odnos između (knjiga triju zakona) Starog zavjeta, Novog zavjeta i Kur'ana.

U ovom predavanju želim obraditi samo jednu tačku – koja je u odnosu na čitav dijalog periferna – a koja me je fascinirala u sklopu teme ‘vjera i logika’ i koja mi služi kao polazište za moja razmišljanja o toj temi.

---

1 Papal Address at University of Regensburg “Three Stages in the Program of De-Hellenization”, REGENSBURG, Germany, SEPT. 12, 2006, Translation of German original issued by the Holy See; - Libreria Editrice Vaticana, Code: ZE06091209.

U sedmoj raspravi što ju je izdao profesor Khoury, car počinje govor o temi 'džihad' (sveti rat). Car je sigurno znao da u 2. suri, ajet 256, stoji: 'u vjeru nema prisile'. To je jedna od sura iz prvog perioda (poslanstva) kada je Muhammed još bio bez moći i ugrožen. Međutim, normalno je da je car također poznao i one odredbe koje su nastale kasnije i koje su unesene u Kur'an, a eksplicitno se odnose na sveti rat...

Bez upuštanja u pojedinosti, poput različitog gledanja na ehlul-kitab (posjedovatelje pisma) i nevjernika, car se svojem sagovorniku, začuđujuće direktno i začuđujuće oštro, obraća sa centralnim pitanjem o odnosu religije i sile, kroz sljedeću frazu, a ja je citiram ovdje....: 'Pokaži mi što je nova donio Muhammed, i naći ćeš samo demonske i nehumane stvari, poput njegove naredbe da se vjera, koju je on propovijedao, proširi mačem'.

Car je dalje nastavio opširno pojašnjavati zbog čega je širenje vjere silom besmisleno i nelogično. Takav postupak proturječi Božijoj biti, kao i biti duše.

Car dalje govori: 'Bog se ne veseli prolijevanju krvi, a djelovanje koje je suprotno logici i zdravom razumu, protivno je Božijoj biti. Vjera je plod duše, a ne tijela. Onome ko nekoga želi pozivati u vjeru, potrebna je sposobnost dobrog govora i pravilnog, logičkog mišljenja, a ne sposobnost sile i prijetnje. Da se umna duša uvjeri, nije potrebna čvrsta ruka, niti bilo koja vrsta oružja, niti ikakvo sredstvo kojim se nekome može prijetiti smrću.'

Odlučujuća rečenica u toj argumentaciji protiv preobraćenja u bilo koju vjeru silom glasi: ne djelovati shodno zdravom razumu (logici), protivni se biti Božijoj.

Izdavač, Theodore Khoury, uz to primjećuje: što se tiče cara koji je bio Bizantinac, i koji je odrastao u grčkoj filozofiji, ta je rečenica evidentna. A za muslimanski nauk, kaže nam Khoury, Bog je potpuno transcendentan (neograničen). Njegovu volju ne ograničavaju nikakve naše podjele, pa ni ono što je ustanovljeno logičkim ili razumskim iskustvom.

Ovdje Khoury citira rad poznatog francuskog islamologa R. Arnaldeza koji upućuje na to da je Ibn Hazm išao tako daleko po ovom pitanju da je izjavio kako se Bog ne mora držati ni vlastitog obećanja i da ga ništa ne obavezuje na to da nam objavi istinu.

Ako Bog to želi, čovjek može biti prisiljen da obožava kipove.”

Na ovom mjestu završava se dio papinog govora koji se odnosi na islam, Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i na džihad. Njegove riječi izazvale su srdžbu muslimana u svim dijelovima svijeta, međutim on je odbio da se zbog njih izvini na direktan i nedvosmislen način. Stavovi ovog pape prema islamu poznati su otprije, ali mu je islamski ummet pružio priliku da ih revidira nakon što je preuzeo dužnost najvećeg vjerskog autoriteta kojeg priznaje zapadni svijet.

Ovaj papa žestoko se protivio ulasku Turske u Evropsku uniju i taj stav nije promijenio sve do danas. Svoje protivljenje pojasnio je riječima “da Turska pripada drugačijoj kulturološkoj sferi”, i da bi ulazak

Turske u Evropsku uniju “bilo krupan promašaj, jer bi se takvim korakom hodilo nasuprot historijskim dešavanjima”. Da li je papa pod pojmom “historijska dešavanja” mislio na osmanlijsko prodiranje do pod zidine Beča, ili je pak mislio na križarske ratove koji su, pod parolom širenja kršćanstva, uzrokovali smrt stotina hiljada muslimana?

Ovaj papa želi oživjeti duh kršćanske Evrope, a ja se nadam da nema namjeru ponovo oživljavati duh “križarske Evrope”.¹ On stalno rovari po historiji tražeći ono što mu po ovom pitanju odgovara, i nakon svega što je rekao i izjavio u ovom kontekstu, on ima namjeru da posjeti Tursku u nadolazećem mjesecu novembru!²

---

1 Autor vjerovatno aludira na križarske ratove, pa zbog toga pravi razliku između “kršćanstva” i “križarstva” jer se drugi termin najčešće spominje u kontekstu vojnih pohoda koje je Crkva pokretala u cilju borbe protiv islama i muslimana, što nije slučaj s prvim terminom, a Allah najbolje zna (op. prev.).

2 Papa Benedikt XVI sproveo je svoju namjeru i u djelo, tako da je krajem novembra 2006. godine došao u četverodnevni posjet Turskoj, što je popraćeno demonstracijama i protestima nezadovoljstva velikog broja Turaka (op. prev.).

Ako se ne stidiš, radi šta ti je volja.

Isti ovaj papa napisao je 1996. godine: “Islam se ne može uklopiti u kulturni svijet”, pa se pitamo, da je li ovo njegovo “poštivanje islama” koje spominje? On je isti onaj papa koji je prošle godine žestoko kritizirao vođe muslimana Njemačke optužujući ih “da svoje sinove nisu uspjeli sačuvati od mraka novog barbarstva”. Uistinu, kako on poštuje naše osjećaje!

Na zatvorenom zasjedanju održanom septembra 2005. u italijanskom gradu Castel Gandolfo, prisustvovao je jedan američki biskup sa Floride po imenu Joshef Viso. Ovaj biskup prenosi da je papa na ovom zasjedanju zatvorenog tipa govorio o islamu, te je svoje mišljenje o njemu izrazio riječima: “...Suprotno svim drugim vjerama, islam nije moguće promijeniti nabolje, pa se shodno tome on nikada neće pomiriti s demokratijom, jer bi to značilo radikalno mijenjanje tumačenja islama, a to nije moguće zbog prirode samog Kur’ana, kao ni zbog veze muslimana s njim.”

Kada mu je replicirao jedan biskup, tvrdeći da to i nije baš nemoguće, papa mu se jasno usprotivio, kako to prenosi spomenuti biskup Joshef Viso, rekavši: “Papa se na ovakvu opasku smireno i vrlo jasno nadovezao riječima: ‘Postoji jedan krucijalni problem u ovakvom razmišljanju. Naime, muslimani kroz cjelokupnu islamsku historiju duboko vjeruju da je Allah objavio Muhammedu Svoj Govor i da će on ostati nepromijenjen i punovažan do Sudnjega dana, kao što vjeruju da taj govor nije govor Muhammeda.

Suprotno njemu, kršćanska Biblija u sebi nosi poruku koja kršćanstvu dozvoljava i od njega zahtijeva da se mijenja i prilagođava u skladu s novonastalim situacijama i događanjima.”

U jednoj svojoj drugoj opaski na ovom istom zasjedanju, kako to spominje islamski istraživač Semir Halil Semir, koji je također prisustvovao ovom sastanku, papa smatra da je islam moguće promijeniti jedino pod uvjetom da se “nanovo, temeljno i korjenito protumači Kur'an, kao i da se temeljno revidira načelo o nepogrešivosti Vahja – Objave”.

Pitamo se nakon svega, da li se dijalog sa drugim religijama može započeti uz ovako mračnu sliku kroz koju je predstavljen islam? Zbog čega papa nije otvoren i jasan u svojim istupima, već pokušava omalovažavati islamski ummet na perfidan način, koristeći se izjavama poput “jako mi je žao”, koje više nikoga ne mogu obmanuti.

Jedan od prisutnih novinara postavio je papi, na iznenađujući i direktan način, pitanje “smatra li islam vjerom mira”. Papa je odbio islam opisati kao religiju mira, već je samouvjereno rekao: “Ja ne želim upotrebljavati glamurozne riječi kako bih pojasnio proste stvari. Islam bez sumnje sadrži principe koji donekle teže ka miru, ali on također sadržava i druge principe. Mi svakako uvijek moramo odabrati one elemente i principe koji su najbolji i najprihvatljiviji.” Papa želi da islamski ummet, između svih islamskih naredbi i pravila, iz islama odabire ono što je “pogodno i prihvatljivo”, ali on u isto vrijeme iz islama ne odabire ono što je dobro

i lijepo kako bi o tome govorio, već se bez ikakvog opravdanja zadovoljava stalnim i ustrajnim napadima na islam i njegove osnovne postulate.

Dan prije ovog novinskog izvješća, papa je uputio sljedeći savjet muslimanima: “Odbacite put nasilja koji zadaje ogromne brige stanovnicima urbanih sredina i umjesto toga prigrлите politiku mira.” Papa se nije zamarao niti je uložio i najmanji napor da istu poruku uputi zapadnim vođama koji u ime demokratije ubijaju na desetine puta veći broj ljudi od onih koji se neopravdano i nepravedno ubijaju u ime islama, kao što isto tako nije našao za shodno da se imalo potruđi kako bi uputio poruku vođama cionističkog pokreta da se okrenu mirovnim procesima, umjesto što svakodnevno i neumorno ubijaju muslimane u Palestini i Libanu.

Da li se promijenio stav Katoličke crkve?

U drugoj polovini prošlog stoljeća Katolička crkva u Evropi pokušala je otvoriti novo poglavlje u svojem odnosu prema islamu, koje se zasniva na vrsti indirektnog priznavanja islama kao vjere koja je još od davnina prisutna na svjetskom nivou. Međutim, izgleda da je sadašnji papa nanovo odlučio preispitati tu odluku. Ruski istraživač Aleksej Džorafski precizno uočava ovu promjenu i kaže: “Taj proces (priznavanja islama) počeo je u drugoj polovini prošlog stoljeća nakon vjekova namjernog zanemarivanja islama kao vjere. Prvi put u povijesti Crkve, na drugom Vatikanskom saboru (između 1962. i 1965.) vođena

je rasprava na temu odnosa Crkve spram drugih vjera i religija koje nisu u okviru kršćanskog učenja. Ova deklaracija, poznata po nazivu *Nostra Aetate*, regulirala je posebnu odredbu koja se tiče odnosa Crkve prema drugim vjerama. Ova odredba u nekim svojim dijelovima također sadrži razne akte i odluke koje su donesene na zasjedanju. Na ovom zasjedanju posebna pažnja poklonjena je islamu. Prvi put nakon četrnaest vijekova od egzistiranja kršćanstva i islama, na jednom katoličkom ekumenskom saboru, o muslimanima se razgovara u pozitivnom kontekstu i njihova vjera priznaje se kao jedinstvena. Nakon ovoga, katolički printani mediji i literatura usporedili su ovakvu promjenu, koja se tiče odnosa Crkve prema islamu, sa Kopernikovom revolucijom¹”.²

-
- 1 **Nikola Kopernik**, (19. februara 1473. – 24. maja 1543.), poljski astronom, prvi teoretičar heliocentričnog sistema, jedne od najvećih prekretnica u historiji nauke. Kopernikov ili heliocentrični sistem svijeta zasniva se na tvrdnjama da se Zemlja okreće oko svoje ose i da kruži oko Sunca, dok se do tada smatralo da je Zemlja centar vasiona. Zbog toga se za njega kaže da je “pomaknuo Zemlju iz središta svemira i tamo postavio Sunce”, te je Zemlja tada postala samo jedna od planeta koje obilaze Sunce. Svoju teoriju obznanio je u Nürnbergu 1543. godine kroz djelo “*De revolutionibus orbium coelestium*” (O kruženju nebeskih tijela), lukavo, tek neposredno pred smrt, pa mu inkvizicija nije mogla nauditi, jer se Crkva nikako nije slagala s njegovim učenjem. Zbog toga je ovdje, kada se radi o promjeni kršćanskog stava spram islama donesenog na spomenutom saboru, upotrijebljen termin “Kopernikova revolucija”, jer je to bila vrlo radikalna prekretnica, kao što je to bila i Kopernikova teorija kada se radi o nauci (op. prev.).
  - 2 El-Islamu vel-mesihije (Islam i kršćanstvo), autor dr. Aleksej Džorafski. Knjiga broj 215. Državni ured za kulturu, umjetnost i književnost, Kuvajt, novembar 1996., str. 117.

Što se tiče teksta deklaracije koji je utvrđen na Saboru, nakon dugih razgovora i rasprava o islamu, on glasi: “Crkva također s poštovanjem gleda i muslimane, koji se klanjaju Jedinom Bogu, Živome i Vječnome, Milosrdnom i Svemogućem, Stvoritelju nebesa i Zemlje, Vladaru ljudi. Oni se (muslimani) svom svojom dušom i snagom nastoje pokoriti čak i Njegovim skrovitim odlukama, kao što se Abraham (Ibrahim), na koga se islamsko vjerovanje rado poziva, pokorio Bogu. Oni Isusa (Isaa, a.s.), istina, ne priznaju Bogom, ali ga ipak priznaju i poštuju, kao i njegovu djevičansku majku Mariju (Merjem). Nju ponekad i pobožno prizivaju!!!¹ Osim toga, oni iščekuju i Dan suda, kad će Bog nagraditi ili kazniti sve uskrse ljude. Oni isto tako cijene moralni život, a Bogu se klanjaju i Njega štiju molitvom, milostinjom i postom.

Imajući u vidu da je tijekom stoljeća između kršćana i muslimana dolazilo do čestih sukoba i neprijateljstava, sveti Sabor poziva sve da se, zaboravivši što je bilo, iskreno trude oko međusobnog razumijevanja i da zajednički štite i promiču socijalnu pravdu, moralna dobra, mir i slobodu za sve ljude.”²

---

1 U izvornom islamskom učenju nema mjesta nikakvom “pobožnom prizivanju” koje se upućuje bilo kome od stvorenja pa makar oni bili i najodabraniji ljudi poput vjerovjesnika i poslanika. Musliman se u svojim dovama (molitvama) jedino i isključivo moli Allahu i samo Njega “pobožno priziva”, tako da se ovaj dio navoda, po islamskim načelima, nikako ne može smatrati validnim. Merjem, majka Isaa, a.s., bila je pobožna i čestita žena, i jedna od onih koje su, po riječima poslanika Muhammeda, s.a.v.s., dostigle potpunost u svojoj vjeri, ali je i pored toga nije dozvoljeno “pobožno prizivati” (op. prev.).

2 Nostra Aetate. 1965. No. 3.

Međutim, u posljednje vrijeme primjećujemo jasno odstupanje od zacrtanog puta tolerancije, kao što smo svjedoci i ponovnog povratka radikalnih pokreta iz unutrašnjosti evropske Katoličke crkve, čiji je predstavnik papa Benedikt XVI, koji nanovo formira veze i odnose sa islamskim svijetom.

Papa je nedavno preimenovao Vijeće međureligijskog dijaloga u Vijeće međukulturalnog dijaloga, što predstavlja svojevrsno revidiranje zaključaka donesених na Vatikanskom saboru iz 1965. godine, u kojima se priznaju takozvane abrahamovske (ibrahimovske) vjere i njihovo zajedništvo, i u kojima se poziva na međureligijski dijalog, kako smo to već spomenuli. Postojao je i poznati vatikanski časopis "Islam – kršćanstvo" čije je štampanje obustavljeno. Sve to ne obećava nikakvo dobro niti nastavak prijateljstva.

Po mišljenju dr. Ridvana es-Sejjida, nije problem u tome što papa o islamu ima negativno mišljenje, već je suštinski problem u povlačenju u sebe, izoliranosti i osjećaju strahovanja i bojazni od drugih i drugačijih (što papa želi inicirati svojim istupima), kao i u pokušaju iskorištavanja ove velike svjetske religije kao aduta u igri oko ostvarenja zamišljenog projekta o kršćanskoj Evropi.³

---

3 El-Baba vet-tarih vel-avamil el-džedide vel-islam, dr. Ridvan Es-Sejjid (Papa, historija, nova dešavanja i islam), <http://www.islamonline.net/Arabic/contemporary/history/2006/09/01.shtml>.

Odnos političara

U bliskoj prošlosti svijetom je odjeknula vijest o tome kako je američki predsjednik George Bush islam usporedio sa fašizmom, kao što je nedugo prije toga objavio “križarski rat” u borbi protiv onih koji su odgovorni za napade 11. septembra. Provokativne izjave i optužbe na račun muslimana upućivali su također i određeni uposlenici američke administracije, koji se i pored toga, stalno licemjerno žele prikriti izjavama kako je “islam vjera mira”.

Također, na Zapadu se nekontrolirano šire negativne i zlonamjerne izjave o islamu i muslimanima koje izriču razni političari i krojači javnog mnijenja. Naprimjer, Charli Hegan, lider norveške stranke prosperiteta, muslimane je nazvao nacistima, a čelnike britanske narodne stranke u jednoj televizijskoj emisiji optužio je da su “luđaci i maloumnici” jer su prvim muslimanima doseljenicima omogućili dolazak u tu zemlju. Član američkog Kongresa John Hocks uporedio je turbane i čalme koje na glavama nose islamski učenjaci sa dječijim pelenama! Bivši vrhovni državni tužitelj SAD-a John Ashcroft (Džon Eškroft), shodno onome što su objavili mediji nakon 11. septembra, izjavio je: “Islam je vjera u kojoj Bog od tebe zahtijeva da radi Njega pošalješ svoga sina u smrt, a kršćanstvo je vjera u kojoj je Bog poslao Svoga sina kako bi umro radi tebe.”

Spisak ovakvih izjava je dug, a naš cilj nije njihovo prikupljanje i analiziranje, već je ovo samo potvrda da su ovakvi primjeri u posljednje vrijeme mnogobrojni te da oni, kada se radi o ismijavanju i omalovažavanju islama, zajednički odražavaju sklad i harmoniju između različitih skupina u zapadnom društvu.

Odnos medija

Zapadni mediji su nakon septembarskih događanja pokrenuli krajnje odvratnu i neprimjerenu kampanju protiv Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i islama općenito. Pojavile su se mnogobrojne karikature kojima je bio cilj ismijavanje i omalovažavanje Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a također su objavljeni i mnogobrojni prijeteći članci i tekstovi koji se nikako nisu mogli očekivati, niti je bilo moguće zamisliti da će ih plasirati oni koji od čitavog svijeta traže odbacivanje nasilja i sjedanje za pregovarački sto.

Tako su naprimjer islamske organizacije iz Italije prosvjedovale protiv izdavanja časopisa "Studio Katolikija", koji izdaje kršćanska katolička organizacija "Opus Dei", u kojem je objavljen crtež na kojem je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, prikazan kako boravi u Paklu. Italijanska novinska agencija ENSA bila je prva medijska kuća koja je komentirala ovu sliku riječima: "Časopis 'Studi Cattolici' objavio je, u svome martovskom broju iz 2006. godine, crtež na kojem je prikazan italijanski pjesnik Dante

Alighieri, kao i rimski pjesnik Vergilije, kako stoje pored jednog kruga (stupnja) u Paklu dok ih okružuju đavoli.” Oslanjajući se na ono što prenosi spomenuta novinska agencija, Vergilije pita Dantea: “Ovaj čovjek što je prepolovljen, zar to nije Muhammed?”, a Dante, kako navodi ENSA, odgovara: “To je on! Prepolovljen je jer on razdor među ljudima sijaše.”

Direktor spomenutog časopisa Cesare Cavalleri, koji je inače član organizacije “Opus Dei”¹, odgovorio je novinskoj agenciji riječima: “Sporna karikatura politički nije podobna, ali sa druge strane donosi i korist. Ona ne predstavlja ništa drugo do skicirani prikaz odlomka iz Danteove Božanstvene komedije.”

Nakon septembarskih događanja iz 2001. godine, u jednoj rubrici elektronske verzije časopisa “National Review”, koji inače važi za jedan od časopisa koji propagiraju centralnu američku misao i politiku, odvijala se ozbiljna rasprava o tome koliko bi bilo korisno baciti atomsku bombu na određene islamsko-arapske gradove. Centralni gradovi, koji su predloženi kao moguća meta u napadu atomskim oružjem, bili su Teheran, Bagdad i Damask. Gaza i Ramallah također su predloženi kao mogući ciljevi, iz razloga što SAD posjeduje takozvane “čiste bombe”, koje prilikom eksplozije ne nanose štetu u okolnim naseljima. Vodila se i rasprava među urednicima časopisa “National Review” o tome šta ako bude neophodno uništenje i same Mekke?!²

---

1 Što u prijevodu znači “Božije djelo”. Jedna katolička organizacija oko koje postoje kontroverze. Neki je dovode u vezu s masonskim pokretom (op. prev.).

2 El-Garbu vel-alemul-islamijj, el-bahsu an bidajeti dzedide (Zapad

S obzirom na to, opet postaje jasno da napadi na islam nisu samo djelo religioznih pojedinaca koji fanatično štite i zastupaju interese svoje vjere, ili pojedinih političara i krojača javnog mnijenja koji to čine radi lične koristi, već su ti napadi u zapadnom društvu postali općeprihvaćeno pravilo. U prilog ovome govori i mnoštvo javnih istupa i izjava u medijima, koje da su izrečene na račun druge religije, čitav svijet bi se podigao na noge!

Odnos liberalnog pokreta

Krajem srednjeg vijeka i početkom perioda u kojem je došlo do francuske i industrijske revolucije, evropska renesansa bila je svjedokom nastajanja i širenja liberalno-sekularističkog pokreta koji je mahom privukao veliki dio narodnih masa, a to mu je pošlo za rukom posebno zbog činjenice da se ovaj pokret u Evropi uspio osloboditi crkvenog utjecaja u svakodnevnom životu općenito, a na polju intelektualnih pokreta posebno.

Međutim, neprijateljstvo i mržnja prema vjeri, ma kakva ona bila, usmjerili su pionire prosvjetiteljskog pokreta u Evropi ka napadima i na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i na islam općenito, jer su u njima vidjeli religiju, a oni su se borili protiv svih religija

---

i islamski svijet, traganje za novim početkom), autor Antoni T. Salivan, prijevod na arapski Mervan Hamdan. Izdavač: El-M'ahed el-melekijj lid-dirasat ed-dinijje (Kraljevski ured za vjerska istraživanja) Amman, br. 23, 2002. god.

bez obzira kakve one bile. Također, sekularistički pokret u Evropi osjetio je opasnost od ideološke snage koju je vjera islam nosila sa sobom, pa je zbog toga, ispred čelnika ovog prosvjetiteljskog, ili bolje rečeno liberalnog pokreta, nastavljena kampanja ismijavanja Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kao i omalovažavanja njegovog misionarskog poziva.

Na čelu ovakvih pokreta bio je francuski mislilac Voltaire (Volter)¹, čiju je pažnju prije svega privukla ličnost Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, te ga je predstavio kao glavni lik u pozorišnoj tragediji koju je sam napisao, pod nazivom “Fanatizam” ili “Poslanik Mahomet” (Muhammed). Istraživači koji su se bavili likom i djelom Voltaira smatraju da se on prilikom pisanja ove pozorišne tragedije koristio nekim naučnim i književnim djelima koja su bila popularna u njegovom vremenu, a što se tiče događaja i stvarnih historijskih činjenica na Arapskom poluotoku ili pouzdanih podataka o biografiji i životopisu Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, ovaj francuski filozof (Voltaire) skoro ih je u potpunosti zanemario. On je u liku Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, vidio klasični primjer vjerskog fanatika i teokratskog nasilnika koji je

---

1 Voltaire, pravo mu je ime François Marie Arouet rođen u Parizu 21. novembra 1694., umro također u Parizu 30. maja 1778. Francuski književnik, historičar i filozof. Bio je strastveni protivnik Crkve, borac čiji je radikalni poklič Uništite bestidnicu! (*Érasez l'infâme!*) snažno odjeknuo čitavim stoljećem. Pisac je mnogih filozofskih djela, romana i tragedija među koje spada i ova “Mahomet” na koju se kritički osvrće autor ove knjige, a u kojoj je omalovažavao i vrijeđao Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem (op. prev.).

iskoristio emocije primitivnih i naivnih ljudi, a sve u cilju ostvarivanja svog prljavog cilja. Vezano za ovo, Voltaire je nekim svojim prijateljima napisao sljedeće: “Muhammeda sam prikazao kao fanatika i silnika, varalicu i sramotu za ljudski rod, koji se od običnog trgovca preobrazio u poslanika koji diktira zakone i pravila, i koji postade vladar. Muhammed predstavlja utjelovljenje opasnosti fanatizma...”²

Voltaire je kroz napade na islam u stvarnosti atakovao na religiju u cijelosti, a posebno na kršćanstvo kao službenu religiju. Međutim, iza ovog globalnog projekta borbe protiv religije u cijelosti, primjećuje se da je namjerno, kao predmet svoga napada, odabrao islam kao oličenje fanatizma, nečovječnosti i primjene sile. Specifike koje je Voltaire pripisao islamu i njegovom Poslaniku jasno ukazuju na mržnju i averziju koju je osjećao prema njima.³

Francuska kultura nastavila se, u globalu sve do danas, odnositi prema islamu s prijezirom i potcjenjivanjem, nastojeći ga marginalizirati u kulturnom životu. Francuska filozofija ne pridaje nikakvu pažnju arapskoj filozofiji, a kada se u francuskim skolastičkim knjigama analizira pojam tevhida – Božije egzistencije, sve se one u osnovi samo ograničavaju na imitiranje jevrejsko-kršćanskog

---

2 Havle mefhumiš-šahsijeti fis-sekafetejni eš-šerkijje, B. Kobzif, str. 676 na ruskom jeziku, preuzeto iz djela El-Islamu vel-mesihijje (Islam i kršćanstvo), autora dr. Alekseja Džorafskog.

3 Napoleon je o Voltairu rekao: “Odbacio je historijske činjenice i zanemario ljudske osjećaje.” Preuzeto iz djela: Islam Europe and Empire, N. Daniel.

učenja po ovom pitanju. Čak i na vrhuncu određenog istraživanja, kada je naprimjer istraživač poput Bergsona proučavao istočnjačke sufijske pokrete, prilikom toga on svoje istraživanje i nastojanje da razumije tu tematiku, usmjerava prema Indiji kao regiji, a ne prema islamu kao religiji.¹

Evropski sekularistički pokret odabrao je ismijavanje i omalovažavanje islama i njegovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kao najvažnije sredstvo preko kojeg je pokazivao svoju osnovnu karakteristiku koja se ogleda u neprijateljstvu prema vjeri i religioznosti. Zbog toga su se mislioci prosvjetiteljskog pokreta potrudili da islam nepravedno predstave nazadnim i zaostalim, kao i vjerom koja se žestoko protivi napretku na idejnim, društvenim i kulturnim poljima. Ovakvo uvjerenje je, počevši od kraja osamnaestog vijeka do danas, među pristašama sekularnog pokreta postalo opće prihvaćeno i standardno razmišljanje o islamu.

Uzmimo naprimjer poznatog mislioca Levija Straussa (Levi Štrausa) koji o islamu diskutira nošen zanosom otvorenog neprijateljstva, zanemarujući pritom osnovne norme naučne i istraživačke objektivnosti. On započinje svoje dugo razmišljanje o suštini islama, bez dovoljno informacija i podataka, vidljivo neprijateljski raspoložen i pristran. Međutim, njegovo razmišljanje i pored toga na zapanjujući

---

¹ Vidjeti njegovo djelo: *Les Deux Sources de la morale et de la religion*. Treba imati u vidu da je osoba koja je dovršila ovo djelo, u njega uložila više truda nego sam Bergson, a radi se o muslimanu, Muhammedu Ikbalu porijeklom iz srednje Indije.

način ostaje duboko i vrlo ozbiljno. Po njemu, islam se između ostalog zasniva na odbacivanju žene iz društva muškaraca, kao i na odbacivanju onih koji nisu vjernici iz skupine onih koji vjeruju. Zbog toga, navodna trpeljivost i velikodušnost (konstantna samokontrola) po kojoj su muslimani prepoznatljivi, u konačnici nije ništa drugo do patvorena i licemjerna velikodušnost. Islam zbunjujući djeluje na individualnost i subjektivnost muslimana pojedinca, s tim da razvija sposobnost za djelovanje i rad. Islamsko bratstvo je osnovna ćelija društva i njegov odgojni i vjerski temelj, koji je ipak zasnovan na licemjerstvu, jer nastavlja podržavati nejednakost koja je vidljiva. Islam se još opisuje i kao “vojna” i velikodušna vjera, odakle je i proizašla njegova polno-rasna devijacija po kojoj je prepoznatljiv, i na osnovu koje su nastala kazivanja o vrlinama i odlikama muževnosti koje se vežu za arapski mentalitet. Vrine kao što su ponos, junaštvo, revnost i ljubomora, većinom ne predstavljaju ništa drugo do pokušaj da se nadomjesti osjećaj niže vrijednosti pred drugima, a takvo nešto je u stvarnosti najveća sramota i bojazan islamske ličnosti.

U istom kontekstu su i njegova daljnja razmišljanja o islamu: “Velika vjera koja je više prepoznatljiva po nesposobnosti i nemoći da ostvari veze i odnose u vanjskom svijetu, nego po originalnosti objave. Simpatije koje svijet pokazuje prema budizmu i prisutnost želje za dijalogom koji nalazimo u kršćanstvu, izgradili su netrpeljivost prema islamu koju muslimani nikako ne mogu pojmiti, jer oni, iako ne teže uvijek ka prisvajanju drugih, ipak, što je krajnje

opasno, nisu u stanju da prihvate činjenicu da postoji neko ko je drugačiji. Njihov jedini način da sami sebe sačuvaju od sumnji, prezira i potcjenjivanja jeste da odbiju priznati postojanje nekoga ko je drugačiji...”¹

U Islamskoj enciklopediji (Leksikon islama), djelu koje je nastalo kao plod rada jedne skupine liberala orijentalista koji su kroz ovo djelo željeli da revidiraju i nanovo napišu cjelokupnu islamsku historiju, potvarajući pri tome vjeru islam i Poslanika milosti, sallallahu alejhi ve sellem, izmišljenim i nepravednim potvorama, orijentalist B. Carrade Vaux, pojašnjavajući pojam “Džibril”, u ovoj enciklopediji kaže sljedeće: “Poslanik je izmislio priču u kojoj tvrdi da se Nebeski glasnik obraća vjerovjesnicima, a i sam je bio ubijeden da je od njega primio poslanicu i Objavu. Jasno je da je Poslanik saznao za Džibrila (Gabrijela) iz biblijskih kazivanja, međutim on nije bio u mogućnosti da o Indžilu (Bibliji) nešto sazna osim posredstvom nekoga. Možda je to čuo od nekih filozofa, možda od pojedinaca koji su istraživali religije općenito, ili pak od nekih pagana, do kojih su doprle iskrivljene vijesti o tome.”²

Nakon svega spomenutog, nastupilo je vrijeme evropskog kolonijalizma koji je kroz usađivanje ideje o islamu kao nazadnoj i zaostaloj vjeri, iznašao vrlo bitno sredstvo kojim će vršiti pritisak na vladajuće

---

1 Tristes Tropiques, Levis-Strauss, PP 437.

2 Muhavelat istihrakijjeh li irdža’i mefahim islamijje ila usuli fid-dijanati es-sabika (Pokušaji orijentalista da islamsko vjerovanje i shvatanja pripišu prethodnim religijama), autor Fuad Kazim el-Mikdadi. Preuzeto iz knjige El-Islamu ve šubuhatul-mustešrikin (Islam i prigovori orijentalista); štamparija El-Belag, 1996. god., str. 116.

režime u islamskom svijetu koji nisu pokazivali veliku želju za promjenama i napretkom, kao ni želju za rivalstvom i utrivanjem sa Zapadom, bilo da se radi o religijskim ili vjerskim oblastima. Isto tako, zapadni kolonijalizam stvorio je predstavu o islamu kao vjeri koja poziva konzervativizmu i postojanosti, kao i vjeri koja osuđuje svaki vid bilo kakve promjene, a sve u cilju pomaganja i ostvarivanja namjera i ciljeva evropskog kolonijalizma.

Evropski mislilac N. Daniel ukratko spominje ovaj moment, konstatirajući sljedeće: “U evropskoj društvenoj svijesti, u zadnjoj četvrtini devetnaestog stoljeća, formirala se vrlo zbrkana slika o islamu. S jedne strane, islam je zamišljen kao prijetnja koja ugrožava evropske tekovine i vrijednosti država ili pojedinaca, koju su Evropljani osjećali zbog težnje muslimana ka ujedinjenju i islamskom jedinstvu, kao i iz razloga što su islam smatrali oblikom fanatizma barbara (muslimana) koji su neprijateljski raspoloženi prema evropskom poimanju univerzalnog civilizacijskog koncepta čovječanstva.

S druge strane, strateški krugovi iz Evrope, u islamu su vidjeli vjeru za održavanje ravnoteže kao i bitan faktor stabilizacije koji je moguće upotrijebiti kao sredstvo preko kojeg se vladari mogu držati u pokornosti, kao i sredstvo za održavanje vlada koje su (prema Evropi) prijateljski raspoložene.”³

---

3 Islam and the west, the making of an image, N. Daniel, Edinbuegh, 1980, pp 467-468.

Rezime drugog poglavlja: Idejna predodžba o islamu i njegovom Poslaniku

- Stereotipna slika o Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, formirala se kroz prizmu historijskog stava Evrope spram vjere islama. Evropski vjerski mislioci su, između ostalog, doprinijeli da se islam kod običnih ljudi prihvati kao nepoželjna i omražena vjera, a sve u cilju da Evropu sačuvaju što dalje od njenog padanja pod utjecaj islama i njegove moralne i ideološke snage koju nosi sa sobom.

- Iskrivljena slika islama na Zapadu, koja je obavijena mržnjom i strahom od njegovog utjecaja na Evropu i čitav svijet, nije nastala kao rezultat nepoznavanja islama od strane Evrope, već je ona u stvarnosti produkt njihovog suštinskog poznavanja ove vjere. Standardna i općeprihvaćena slika o Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, na Zapadu je izopačena i nimalo pozitivna, bez obzira što se u posljednje vrijeme u arapskom svijetu potenciraju izjave i izreke nekih objektivnih zapadnjaka, a koje se žele prikazati kao jedan vid njihovog generalno pozitivnog stava spram Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

- Na Zapadu postoje četiri osnovne grupacije koje posljednjih godina konstantno i organizirano napadaju Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. To su predstavnici jednog dijela evropskih i američkih crkvi, političke vođe u mnogim državama zapadne Evrope i Sjeverne Amerike, određeni dio prozapadnih

medija bez obzira radilo se o novinama, televiziji, bioskopima, knjigama, elektronskim sredstvima informiranja itd., i na kraju, ideološki predstavnici sekularističkih struja i pokreta.

- U drugoj polovini prošlog stoljeća, evropska Katolička crkva pokušala je otvoriti novo poglavlje u svojem odnosu prema islamu, koji se zasniva na vrsti indirektnog priznavanja islama kao vjere koja je još od davnina prisutna na svjetskom nivou. Međutim, izgleda da je sadašnji papa nanovo odlučio preispitati tu odluku. Isto tako, neprijateljstvo i mržnja prema vjeri, ma kakva ona bila, usmjerili su pionire prosvjetiteljskog pokreta u Evropi ka napadima i na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i na islam općenito, jer su u njima vidjeli religiju, a oni su se borili protiv svih religija bez obzira kakve one bile. Također, sekularistički pokret u Evropi osjetio je opasnost od ideološke snage koju je vjera islam nosila sa sobom, pa je zbog toga, ispred čelnika ovog prosvjetiteljskog, ili bolje rečeno liberalnog pokreta, nastavljena kampanja ismijavanja Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kao i omalovažavanja njegovog misionarskog poziva. Zbog svega toga za očekivati je da će se kampanja napada na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i dalje nastaviti.

ZAŠTO MRZE MUHAMMEDA, S.A.V.S.

TREĆE POGLAVLJE

**Ideološki korijeni stava zapadnog svijeta prema
Poslaniku, s.a.v.s.**

“Pojavom protestantizma nastupilo je zlatno doba za sve one kojima je stalo do toga da vrijeđaju islam i Poslanika islama. Islam je uzet kao predmet vrijeđanja i omalovažavanja, te je postao sinonim za sve što je ‘kontra’ i nakaradno.”

Ideološki korijeni stava zapadnog svijeta prema Poslaniku, s.a.v.s.

Kako bismo ispravno shvatili zapadno poimanje ličnosti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, nužno je distancirati se od trenutačnog stanja te proanalizirati uzroke koji su doveli do njega. Trenutne prilike i dešavanja po ovom pitanju nisu ništa drugo do ispoljavanje skrivenih misli koje su već prisutne u zapadnom čovjeku i njegovom identitetu, a koje su se formirale kroz duge vjekove ciljanog i planiranog ideološkog djelovanja. Zahvaljujući ovom ideološkom utjecaju, kod zapadnog čovjeka nastala su čvrsta i nepokolebljiva ubjeđenja a koja se tiču njegovog odnosa prema Stvoritelju, prema kosmosu i prirodi, kao i odnosa spram drugih ljudi.

Ova ideološka ubjeđenja i stavovi zapadnog čovjeka žestoko se suprotstavljaju onome čemu je pozivao Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem. U zapadnom svijetu izraženo je nagomilavanje mržnje i zavisti prema islamu i njegovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, što je pomoglo nastanku i eskaliranju neprijateljstva između dvije strane, i nije za očekivati da će ovo neprijateljstvo uskoro nestati ili se barem smanjiti.

U ovom poglavlju navodimo niz ideoloških faktora koji su doprinijeli formiranju i razvoju neprijateljskog odnosa zapadnog svijeta prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, na ideološkom, kulturološkom i sociološkom nivou.

Tevhid u centru interesovanja i preokupacije, a ne čovjek kao individua

Kada se radi o ideološkom stajalištu Zapada prema islamskom svijetu, kao i njegovom neprijateljskom stavu prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, osnovni problem leži u tome što muslimani tevhid (Allahovu jednoću), kao i obožavanje samo Njega, stavljaju u sami centar svoga interesovanja, te ničemu drugom ne pridaju tako veliku pažnju. U tome se ogleda suština misionarskog poziva Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, suština vjere islama, kao i suština bivstvovanja čitavog islamskog ummeta, ne ulazeći u to koliko i u kojem omjeru su pojedini pripadnici ovog ummeta pobožni ili koliko se pridržavaju islamskih propisa.

Zapad u cijelosti, sa svim svojim društvenim slojevima i misliocima, ideološki kreće od osnove da je čovjek (pojedinaac, individua) predmet najvećeg interesovanja u čitavom kosmosu, te da je pojedinac onaj kome se pridaje najveća briga i pažnja. Težnjama, pravima i apsolutnoj slobodi pojedinca u svakom smislu, daje se prednost nad svim drugim, pa čak i kada se radi o ibadetu (pobožnim i bogougodnim djelima) ili vezi između pojedinca i Boga.

Zapad je uočio da je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, ponudio koncept koji bi mogao ugroziti i iz temelja uništiti zapadno načelo po ovom pitanju, jer je on u epicentar životne preokupacije i kao predmet

centralnog interesovanja čitavog čovječanstva stavio ljubav prema Allahu, kao i obožavanje samo Njega, nasuprot zapadnoj doktrini koja je čovjeku kao individui podarila ovakvo mjesto. Zato je Zapad odlučio da neprijateljstvo prema islamu uvrsti među svoja osnovna načela i vrijednosti, kako bi na taj način uspio pojedinca održati kao centar interesovanja u čitavom kosmosu, i tako se suprotstaviti učenju Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, koje je naučavalo da takvo mjesto pripada samo Stvoritelju Uzvišenom i koje je ka tome pozivalo čitavo čovječanstvo.

O tome govori i britanska spisateljica Karen Armstrong, autorica knjige “Muhammed”¹: “Trebamo se sjetiti činjenice da je neprijateljski stav Zapada prema islamu samo dio zapadnog sistema vrijednosti i načela koji su se počeli formirati u vrijeme perioda renesanse kao i križarskih pohoda, što je predstavljalo početak ponovnog povratka Zapada svojim korijenima. Jedanaesti vijek bio je početak nove Evrope, a križarski pohodi predstavljali su prvu kolektivnu reakciju koju je pokrenula nova Evropa.”²

---

1 Autor vjerovatno misli na knjigu Muhammad: a Biography of the Prophet (Muhammed: biografija poslanika), koja je napisana devedesetih godina. Kasnije je Karen Armstrong napisala svojevrstu dopunu ove prve knjige, koja je sažetija od prethodne, i nosi naslov: Muhammad: A Prophet for Our Time (Muhammed: Poslanik za naše vrijeme). Druga knjiga je ove (2008.) godine prevedene na naš jezik (op. prev.).

2 “Britanska spisateljica uzvraća udarac Zapadu i optužuje ga za zločinačko ponašanje prema islamu”, Kairo, autor Džemal Šahin. Članak izašao u novinama Eš-Šerkul-evsat, od srijede 18. zul-hidždžeta 1426. (18. januar 2006. god.), broj 9913.

Između Muhammeda i Mesiha (Isaa, a.s.)

Zapadnjački cjelokupni način razmišljanja uglavnom je baziran na liku Isaa, a.s. (Isusa). Isa, a.s., nakon što je originalna vjera s kojom je došao promijenjena i iskrivljena, postao je sinonim (prototip) zapadnog koncepta individue kao predmeta najvećeg interesovanja u cjelokupnom kosmosu. Po mišljenju kršćanskih vjernika, Bog se utjelovio u osobu, postajući na takav način čovjek (individua), unaprijed iskupljujući svojom krvlju sve njihove grijehе (prošle i buduće). Kada je zapadnim čovjekom zavladao utilitarizam¹, vezivanje za lik Isusa (Isaa, a.s.) postalo je za one religiozne vrhunac koristoljublja, jer je on već iskupio njihove grijehе čak i prije nego što su ih i počinili. Ostavio ih je da u svojim životima čine i isprobavaju što god žele, i tako smiju činiti sve dok ljubav prema Isusu, kao individui i Bogu, dominira njihovim osjećajima.

---

1 Utilitarizam: od latinske riječi utilis – koristan. Filozofski ovaj pojam označava stajalište korisnosti, etički smjer koji smatra da je svrha ljudskog djelovanja korist i blagostanje bilo pojedinca (individualni utilitarizam), bilo cjeline (socijalni utilitarizam). Utemeljitelj utilitarizma kao etičkog sustava je J. Bentham (1748-1832) prema kojem cilj treba biti “što veća sreća za što veći broj”, a radeći na općem dobru, radimo i na vlastitom (Rječnik stranih riječi od Anić, Klaić, Domović, str. 1452). Ovaj se pojam slobodnije može prevesti i kao sebičnost, koristoljublje, u kojem kontekstu ga vjerovatno autor i navodi (op. prev.).

Što se tiče onih zapadnjaka koji su u potpunosti napustili kršćanstvo kao religiju, deklarirajući se tako kao ateisti i bezbožnici, Isus je (nakon iskrivljivanja njegovog učenja) također i za njih postao predmet izuzetne pažnje, jer on je osoba (individua), što podrazumijeva da se ni po čemu ne razlikuje od ostalih osoba, što opet, kako oni zaključuju, znači da Bog i ne postoji.

Isto tako, Isus, onakav kakvim ga je predstavila Crkva, milostiv je i izoliran od stereotipnog načina života ljudi. On prihvata sve kriterije i standarde ljudskog života, a njegova misija ne temelji se ni na čemu drugom osim na pozivu u slobodu i jednakost, koji su u suštini osnovne vrijednosti kojima poziva sekularizam. Ove vrijednosti (sloboda i jednakost) koje zagovara Isus nisu u koliziji s onim čemu pozivaju ateisti, tako da nema nikakve potrebe proturječiti Isusovom učenju.

Što se pak tiče zapadnog ideološkog odnosa spram Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, bez obzira radilo se o zapadnjacima religioznog ili sekularističkog usmjerenja, taj odnos je u totalnoj suprotnosti i konfrontaciji s načelima koja je zastupao Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem. On se trudio da bude osoba i čovjek u pravom smislu riječi, te je kategorički odbio da ga drugi smatraju Bogom u ljudskom obliku. Ovakvim pristupom i ovakvim stavom kontrirao je poimanju Boga kakvo je poznavao zapadni čovjek, što je dovelo do formiranja mržnje i uskogrudnosti prema svemu onome čemu je pozivao Muhammed, koji, po njihovom mišljenju, ni po čemu ne nalikuje Isusu.

Također, Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, proturječi i kontrira osjećajima i težnjama nereligioznih zapadnjaka jer od čovječanstva zahtijeva, shodno onome što mu je naredio njegov Gospodar, da čine što više dobrih djela, da se pridržavaju onoga što je vjerom propisano i da se posvete obožavanju Boga. Isto tako, on daje prednost kolektivnoj koristi nad koristi pojedinca, kao što žrtvuje jednakost¹ zbog pravednosti i dobrobiti čitavog društva. Sve to pridonijelo je formiranju apsolutno negativne slike o Poslaniku islama.

U ovom smislu pravljena je i komparacija između načina na koji se širio islam, jer su navodno muslimani kretali u vojne pohode u cilju širenja vjere ili samoodbrane, s jedne strane, i između kršćanstva kao vjere mira i pacifizma, kakvom ju je predstavilo rimokatoličko kršćanstvo, s druge strane.

O tome jedan istraživač kaže sljedeće: “Klasifikacija islama kao vjere rata i nasilja, u osnovi se temelji na prikazivanju kršćanstva kao modela uzoritosti. Isa, a.s., držao se u svome misionarskom djelovanju podalje od političkih sredstava koja bi

---

1 Za islam se slobodno može reći da je vjera pravde, a ne jednakosti. Uzimajući u obzir princip pravednosti i zasluga, islam je nekim kategorijama ljudi dao veću prednost nad drugima. Tako je naprimjer u pogledu činjenja dobročinstva dao veću prednost majci nad ocem, jer su majčin trud, napor i žrtvovanje u toku rađanja i odgoja djeteta neusporedivo veći nego očev, o čemu govore mnogi hadisi Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Na ovo se vjerovatno odnose, na prvi pogled sporne riječi autora kako Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, “*žrtvuje jednakost zbog pravednosti...*”, a Allah najbolje zna (op. prev. nakon opaske šerijatskog recenzenta).

mu pomogla u ostvarivanju uspjeha. Čak se njegova najveća čast i slava temelje na njegovoj propasti.² Crkva nije težila ka ostvarenju imperije, već je, uvukavši se u nju kao što se crv uvlači u plod, uništila imperiju koja je tada postojala. Bez ikakve sumnje, vjerska tradicija Židova koja je nastala nakon “zatočeništva”, kroz iščekivanje novog Poslanika (Isaa, a.s.) kreirala je mit o spasitelju čiji će dolazak biti neka vrsta satisfakcije za patnje i gubitke kroz koje su prošli na ovom svijetu.”³

Islamsko naučavanje, pak, nije propagiralo težnju ka patnji i mukama na ovom svijetu kako bi se ostvarila slava i posebno mjesto na onom drugom svijetu (ahiretu). Ova komparacija, koja svakako nije ispravna, iskorištena je kako bi se kritizirao i omalovažavao islam, i kako bi se Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, prikazao kao onaj koji je došao sa sabljom i kao onaj koji širi nasilje i neprijateljstvo.

Arapski pisac Hišam Džait, analizirajući ličnost evropskog čovjeka, pojašnjava svoje shvatanje islamskog svijeta i misionarskog poziva Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, na sljedeći način:

“Islamska historija nije tekla nekom svojom posebnom dinamikom, već je bila blijedi refleks i suprotnost dešavanjima iz historije Zapada. Naprimjer, kada je u pitanju ličnost Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, primjećujemo da se

---

2 Misli se na njegovo navodno raspeće na križ (op. prev.).

3 Urubba vel-islam (Evropa i islam), autor Hišam Džait. Izdavačka kuća Darut-tali’a, Bejrut, drugo izdanje iz 2001. godine, str. 45.

kroz svaki pokušaj analiziranja njegove ličnosti, on uvijek uspoređuje s ličnošću Isusa (Isaa, a.s.). Ako Muhammed nije govorio istinu, to je zbog toga jer je Isus govorio istinu. Ako je Muhammed živio u poligamnom braku i bio pohotan, to je zbog toga jer je Isus bio čedan, a ako je Muhammed bio vojskovođa i političar, to se opet veže za njihovo ubjeđenje da je Isus bio pacifista i mirovnjak, poraženi i onaj koji je prolazio kroz patnje.”¹

Potreba za čudima

Kao i na Istoku, religiozni ljudi na Zapadu simpatiziraju i vole priče o čudima, jer na takav način bježe od surove stvarnosti koja uzdrmava njihove ambicije i snove. Zbog toga su se u evropskom konceptu religioznosti pojavile i proširile priče o čudima, nadnaravnim događajima i čudesima koja su činili razni sveci, što je postalo jednom od sastavnih komponenti religije zapadnog katoličanstva. Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, predstavljao je živi primjer praktičnog uspjeha koji može postići čovjek kao ljudsko biće, bez ikakve potrebe za čudima. Po mišljenju kršćana, život Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, nije bio ispunjen čudesima. Život zapadnog čovjeka je grub i težak, pa mu religija dozvoljava da teži ka čudima kako bi pobjegao od mukotrpe svakodnevnice, dok Poslanik islama ne

---

¹ Prethodni izvor, str. 40.

nudi nikakva čuda niti nadnaravne događaje, već samo život ispunjen trudom, naporom i velikim zalaganjem u cilju postizanja uspjeha na onom drugom svijetu (ahiretu) u kojem će se dogoditi uživanje u Raju (Džennetu).

Oni koji su iskrivili originalno učenje Isaa, a.s., uspjeli su ubijediti Isusove sljedbenike da mogu napraviti spoj između svih uživanja na ovom svijetu, jer je njihove grijehe unaprijed iskupio Isus, i između uspjeha i spasa na onom, drugom svijetu, jer oni iskreno vole Isusa. Na ovakav način religiozni čovjek na Zapadu (kršćanin) predaje se životu na ovom svijetu bez neke velike potrebe i truda da se posveti činjenju bogougodnih djela, jer je njegova ljubav prema Isusu dovoljna za ulazak u Raj. Što se tiče Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, njegova vjera i njegov misionarski poziv zahtijevaju od čovjeka mnogo, a zauzvrat ne garantuju uspjeh, osim uz veliku nadu u Allahovu milost². Nakon svega, kako da simpatizeri utilitarizma (koristoljublja) zavole Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem?

---

2 U ovom smislu prenosi se da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Niko neće ući u Džennet osim uz Allahovu milost." Ashabi upitaše: "Čak ni ti, o Allahov Poslaniče?", a on odgovori: "Čak ni ja, osim ako me Allah obaspe Svojom milošću..." Hadis je zabilježio imam Ahmed u svome Musnedu od Ebu Seida el-Hudrija, r.a. Šejh Albani ocijenio ga je dobrim u Sahihut-tergibi vet-terhib, br. 3599. (op. prev. nakon opaske šerijatskog recenzenta)

Utemeljenje ideje o Muhammedu, s.a.v.s., kao lažnom poslaniku

Od samog početka objave islama, Crkva je pokrenula kampanju protiv ove vjere s ciljem dovođenja u pitanje i negiranja vjerodostojnosti poslanstva Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem. Ovakvo ponašanje karakteristično je i dalje za većinu zapadnih teologa i intelektualaca, bez obzira što su neki od njih malo ustuknuli i Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, donekle predstavili u pozitivnom svjetlu, priznavši da je bio odličan politički lider, humanista i ambiciozan čovjek, međutim, pored toga, sve ovo mu nisu pripisali kao Poslaniku koji od Boga dobiva objavu. Većina muslimana griješi u shvatanju suštine ovakvih fraza koje na sav glas prenose arapske i islamske novinske agencije, kao da one predstavljaju ideološki preokret Zapada po pitanju stava naspram Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Koliko li smo samo ponavljali frazu “od stotinu najutjecajnijih ljudi kroz povijest, Muhammed je na prvom mjestu”¹, i druge slične fraze koje se često spominju u ovom kontekstu.

---

1 Autor aludira na knjigu američkog istraživača i spisatelja Majkla H. Harta (Michael H. Hart) “Stotinu najutjecajnijih ljudi u historiji” (The 100, A RANKING OF THE MOST INFUENTIAL PERSONS IN HISTORY) u kojoj je na prvo mjesto stavio Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem (op. prev.).

Po mišljenju jednog zapadnog mislioca, kršćani su u ličnosti Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, vidjeli otpadnika i lažnog poslanika, koji nije bio sposoban ni za što drugo osim da simulira i priča izmišljotine. Po kršćanskoj interpretaciji, Muhammed je u najmanju ruku bio sihirbaz (čarobnjak, mag), Isusov neprijatelj, ili čak sami Sotona, dok je islam predstavljen kao novi oblik hereze (židovske ili kršćanske) ili čak kao nova vrsta idolopoklonstva.²

Ovo potvrđuje holandski orijentalista A. J. Wensinck koji kaže:

“Muhammed se u Mekki oslonio na Židove sve dok se oni nisu okrenuli protiv njega. Tada je bio primoran da sebi potraži druge pomagače. U tom trenutku njegova velika oštroumnost i pronicljivost usmjerile su ga ka nečem novom, te se oslonio na Abrahama (Ibrahima, a.s.) kao oca Arapa. Na takav način uspio se riješiti koncepta židovstva koje je bilo poznato u njegovom vremenu, kako bi ga usmjerio i povezao sa židovstvom s kojim je došao Abraham.”

Martin Luther, osnivač protestantizma, poput ovih prethodnih, imao je vrlo slično mišljenje o islamu i Poslaniku islama, sallallahu alejhi ve sellem, ali je takav stav iskoristio da vrijeđa ne samo islam, već i Katoličku crkvu također. O tome govori zapadni mislilac N. Daniel: “Martin Luther bio je jedan od prvih koji

---

² El-Islamu vel-mesihije (Islam i kršćanstvo), autor dr. Aleksej Džorafski. Knjiga broj 215. Državni ured za kulturu, umjetnost i književnost, Kuvajt, novembar 1996., str. 60.

su formirali jedan novi i sveobuhvatni koncept pristupa islamu, koji je kasnije iskoristio kao negativan primjer u svojim žustrim raspravama sa katoličanstvom, pa kaže: ‘Papa i islam su u suštini zakleti neprijatelji Isusu i Svetoj Crkvi. Ako je islam utjelovljenje Antikrista (Dedždžala), onda papa predstavlja njegovu glavu.’”¹

Ovakو je Luther King poimao islam, smatrajući da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, Dedždžal – Antikrist. Pojavom protestantizma nastupilo je zlatno doba za sve one kojima je stalo do toga da vrijeđaju islam i Poslanika islama. Islam je uzet kao predmet vrijeđanja i omalovažavanja, te je postao sinonim za sve što je ‘kontra’ i nakaradno. U tom razdoblju katolici i protestanti predbacivali su jedni drugima “islam”, želeći se tako međusobno vrijeđati.

Kršćanski intelektualci iz Evrope počeli su u tom razdoblju intenzivno proučavati islamska načela i osnove, ne radi argumentacije koja bi im pomogla prilikom rasprava i diskusija u borbi protiv islama, već više kako bi se okoristili islamskim načinom i modelom prilikom žustrih filozofskih i metafizičkih rasprava.

Na ovakav način, običaj da međusobno jedni druge nazivaju “islamistima”, u šesnaestom vijeku postao je raširen trend, koji je kolao između protestantskih metafizičara sa jedne i katolika sa druge strane. Protestanti su u islamu, a samim tim i u katoličanstvu, vidjeli “djela bez vjerovanja”, a što se tiče katolika, oni

---

1 Islam and the West, the Making of an image, N. Daniel, Edinbuegh, 1980 Pp. 284-285.

su prilikom svojih žustrih rasprava sa protestantima, islam nepravedno opisali kao utjelovljenje “vjerovanja bez praktičnog djelovanja”.

Zapadna intelektualna misao trudila se dokazati kako je poslanstvo Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, lažno, i to kroz njegovu neprimjerenu i nepravednu usporedbu s kršćanstvom kao vjerom isposništva, a sve u cilju prezentacije negativne slike o islamu i njegovom Poslaniku. Na ovom mjestu pokazuje se generalna predodžba o cjelokupnom muslimanskom biću, koja je nastala kao produkt postepenog formiranja slike o navodnom lažnom poslanstvu.

Ovo viđenje ukratko se zasniva na sljedećem:

Moral i ponašanje Poslanika islama u suštini su suprotnosti sa besprijelekovnim moralom koji se zasniva na obuzdavanju niskih strasti i pobuda, kao i da je islam u svojoj osnovi vjera materijalizma i sladostrašća, i da na takav način pristupa poimanju Raja, a islamski propisi i njegove institucije ustvari su samo pripomogle razvijanju te ubitačne bakterija (mikroba, zametka) koja se hrani i napaja iz svoje osnove.

Ako nam islamsko poimanje Dženneta – Raja jasno govori da se nalazimo pred vjerom koja je daleko od svakog oblika duhovnosti, vjerom čiji je pogled na Raj ograničen samo na razmišljanje o budućim tjelesnim uživanjima, i vjerom iz koje se širi smrad idolopoklonstva, onda čitav Poslanikov život ustvari samo svjedoči o amoralnosti i bezvrijednosti istog tog života.²

---

2 Urubba vel-islam, saddamus-sekafeti vel-hadase, autor Hišam Džuaft. Nakladnička kuća: Darut-tali’a, Bejrut, drugo izdanje 2001. godine, str. 13.

Prepreka napretku kršćanstva i cjelokupnog zapadnog svijeta

Stav zapadnjačkih teologa i intelektualaca, kojim se propagira da je poslanstvo Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, lažno, uzrokovao je pojavu jedne kršćanske predodžbe koja se duboko ukorijenila kod velikog broja vjerskih intelektualaca na Zapadu. Po ovoj predodžbi, lažno poslanstvo Muhammeda zaustavilo je napredak čitavog čovječanstva, i to na račun kršćanstva. Kaže jedan od ovakvih: "Muhammedu je pošlo za rukom da zasnuje imperiju i da je politički i vjerski uređi na račun Mojsija i Isusa (Musaa, a.s., i Isaa, a.s.)."

Jedan intelektualac primjećuje da se predodžba o Muhammedu kao lažnom poslaniku duboko ukorijenila, i da po tom pitanju nije postojala nikakva sumnja. Čak kod mnogih mislilaca iz srednjeg vijeka, poput Raymonda Martina, Retolda, Marka Tolada i Rogera Bekona,¹ nije postojao ni ozbiljan pokušaj da se pronikne u srž i bit islamske poslanice.

Naime, ovi mislioci smatraju da se islamska misija preobrazila u običnu misiju ljudske naravi i da je ispunjena projektima koji su imali za cilj priskrbljivanje sumnjivih ovosvjetskih i ličnih koristi. Što se tiče Kur'ana, on, po njihovom mišljenju, nije ništa drugo do skup bajki koje su na iskrivljen način prepisane iz Tevrata.

---

1 Ovako bi otprilike poslije transkripcije sa arapskog na latinično pismo mogla glasiti ova imena, iako postoji velika vjerovatnoća da se na latinici drugačije pišu. Autor ih, kao uostalom i većinu imena u knjizi, nije naveo na latinici, što je svakako otežalo prijevod knjige i ostavilo mogućnost greške u pravilnom pisanju nekih imena (op. prev.).

Podrazumijeva se da su postojali suštinski razlozi koji su prouzrokovali bojazan da će islam biti prepreka širenju kršćanstva. Ovaj moment pojašnjava zapadnjački intelektualac Montgomery Watt, koji kaže:

“S tačke gledišta zapadnog kršćanstva, islam karakterizira vrlo problematična teološka oprečnost. Pojavio se početkom devetog vijeka po gregorijanskom kalendaru u specifičnim okolnostima u kojima je primjetan duhovni utjecaj židovsko-kršćanskog naslijeđa na njega. S jedne strane, priznavao je Abrahamov (Ibrahimov, a.s.) monoteizam, potvrđujući tako svoje zajedničke korijene s istočnjačkim židovsko-kršćanskim naslijeđem, ali pored toga, islam je s druge strane zauzeo jedan potpuno oprečan i konfrontirajući stav prema naslijeđu spomenutih religija.

Kroz opće i neograničeno širenje učenja o tevhi-du – Božijem neprikosnovenom monoteizmu, islam je ustvari poništio svaki vid bilo kakve mogućnosti utjelovljenja Božije egzistencije u nekome ili nečemu, uz potpuno negiranje kršćanske teorije o svetom trojstvu. Kroz takvo dogmatsko-teološko usmjerenje, islam je razorio strukturu vjerovanja Sin (Isus) – Otac (Bog), koja je, naročito u srednjem vijeku, prevladavala u kršćanskoj percepciji Boga i Njegovoj materijalizaciji. Na ovaj način, pojava islama je za dvije religije, judaizam i kršćanstvo, bila vrsta rivalstva, kao i svojevrsna historijsko-vjerska provokacija.”²

---

2 Te'sirul-islami ala Urubba fil-kurunil-vusta (Islamski utjecaj na Evropu u srednjem vijeku), autor Montgomery Watt. Moskovsko izdanje iz 1976. god., str. 8-10.

Također, neki zapadnjački intelektualci smatraju da je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, zajedno sa svojim učenjem uzrokovao zaustavljanje širenja kršćanstva na Dalekom istoku, kao i da je stao na put međusobnom vezivanju i boljem razumijevanju kršćanstva i budizma. Ovakvu misao srdačno su prigrlili pojedini intelektualci koji su bili pod utjecajem feminističkog pokreta, koji je smatrao da se svijet bio približio matrijarhalnom ustroju sve do pojave islama, koji ga je učinio patrijarhalnim. Zbog toga, jedan od ovih mislilaca, Levi Strauss, kaže sljedeće:

“Svojom pojavom islam je odigrao vrlo uznemirujuću ulogu, jer je svijet, koji je bio spreman za ujedinjenje, opet podijelio na dva dijela, ispriječivši se između helenizma i Istoka, s jedne strane, i između kršćanstva i budizma, s druge strane. Islam je krenuo u islamizaciju Zapada i tako spriječio kršćanstvo da se ustabili i čvršće pusti svoje korijene, kao što je i stao na put zbližavanju kršćanstva i budizma. Zapad je postao ‘islamski’, odnosno opor i grub, muževan, strogo uređen, te je tako izgubio svoju ulogu i doprinos u ‘opstanku i egzistenciji žene’.”¹

Većina zapadnjačkih intelektualaca i dalje smatra islam vjerom koja se ispriječila na putu razvoja Zapada, bez obzira koliko isti taj islam napredovao i koliko bio uspješan. Uopće nije bitno da li je islam bolji ili lošiji od kršćanstva, koje je, gledajući na praktičnu primjenu, napustila većina evropskih naroda, ali je bitno da islam uvijek nanovo i snažno širi svoju

---

¹ Tristes Tropiques, Levi-Strauss, PP 437.

ideologiju prilikom kontakta i saradnje s drugima. Bitno je i da vjera islam i sunnet Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, u očima religioznih zapadnjaka, predstavljaju istinsku prepreku i bedem koji se ispriječio ispred razvoja i širenja kršćanstva, dok su u očima ateista i onih koji ne prakticiraju vjeru, islam i Poslanik zaustavili daljnji razvoj Zapada u cijelosti.

Zapadnjački rasizam i nacionalizam

Prateći historiju, primjećujemo da je prisutni zapadnjački rasizam bio vrlo vješto i lukavo upakovan u različite idejne omote. Zapadnjačka ideologija zauzela je neprijateljski stav prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, jer je on predstavljao simbol istinske jednakosti među ljudima, kao što je pružio i praktični primjer mogućnosti suživota među njima, bez ikakve privilegije određene vrste ljudi nad drugom, osim po bogobožnosti i privrženosti, odnosno udaljenosti od islamskog vjerovanja. Što se tiče rasnih razlika, one su u islamskom kulturološkom konceptu uveliko nestale, a taj koncept je, kako Zapad vrlo dobro zna, bio zasnovan na islamskoj poslanici i sunnetu poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem. Ovakvo nešto nije nimalo odgovaralo zapadnjačkim intelektualcima i misliocima, jer su prethodno svojim narodima, kao i čitavom svijetu ponudili jedan sasvim drugačiji koncept, zasnovan na ideji o rasnim i nacionalnim razlikama.

Istraživač Aleksej Džorafski primjećuje da je veliki broj evropskih ideologa forsirao ideju apsolutne oprečnosti i sukoba između Istoka i Zapada. Osjećaj superiornosti i kulturno-tehnološke premoći, kako tvrdi spomenuti istraživač, odveo je narode Zapada ka krutoj i stereotipnoj predodžbi koja je našla pogodno tlo za pojavu raznih teorija koje su propagirale historijsku oprečnost između Evrope i Azije, kao da se radi o praiskonskom sukobu za koji ne postoji nikakav vid rješenja. Kroz ovakav specifičan pristup, cjelokupna svjetska historija predstavljena je kao vid sukoba između dinamičnog Zapada, koji je savremen, napredan i slobodan, i despotskog Istoka, koji je predstavljen kao fanatičan, zaostao i nerazvijen. Početkom dvadesetog vijeka Sanderson piše o “velikoj krizi u svjetskoj historiji” i, potpuno uvjeren, tvrdi da je uzrok te krize iskonski sukob između apsolutističkog (despotskog) Istoka i slobodnog i demokratskog Zapada, pa kategorički zaključuje: “Samo je čista arijevska rasa dovoljno sposobna da čovječanstvo vodi ka putu političke slobode, slobode vjeroispovijesti i slobode mišljenja.”¹

---

1 Le rideau de verre – Table Ronde, R. Iyer. 1965, No. 209, P. 23.

Bezuspješni pokušaji zaustavljanja napretka i širenja islama

Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, došao je sa nebeskom poslanicom koja se uveliko razlikovala od prisutnog kršćanstva čije je učenje izmijenjeno nakon Isaa, a.s. Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, potvrdio je da će vjera islam trajati sve dok budu trajali noć i dan, što se i obistinilo. Ovo je dakako unijelo veliki nemir među pristrani i rasno opredijeljeni Zapad.

Jedan od elementarnih problema s kojim se od same pojave islama susreće evropska Crkva jeste njena nemoć da zaustavi njegovo širenje. Uistinu, islam napreduje pod svim okolnostima i u svakom vremenu, bez obzira na raznovrsne pritiske kojima je izložen, i bez obzira na razne društvene promjene. Isto tako, neupitno je da se islam širi na račun istih onih koji se nesebično troše na putu širenja kršćanstva, kao što se islam širi i u istim onim društvima u kojima Crkva nastoji dominirati i preobratiti ih na kršćanstvo.

Strah od širenja islama nije zavladao samo među kršćanskim vjerskim liderima, već je taj strah primjetan i kod orijentalista. Zbog toga, "kada se radi o vjeri islamu, u većini orijentalističkih pisanih djela gubi se osjećaj objektivnosti i nepristranosti, dok prilikom pisanja o drugim vjerama poput budizma ili hinduizma i predstavljanja njihovog učenja, isti ti orijentalisti bivaju objektivni i nepristrani. Samo

se islam, između svih drugih religija koje su se pojavile na Istoku ili Zapadu, oštro osuđuje i napada. Muslimani su jedini koji se generalno u svijetu opisuju raznim ponižavajućim epitetima. Zbog čega je to tako? Možda se pojašnjenje toga krije u činjenici da je islam za Evropu predstavljao permanentnu smetnju i zapreku. Strah od islama postalo je pravilo. Sve do kraja sedamnaestog stoljeća “osmanlijska prijetnja” vrebala je na granici Evrope, što je u njihovim očima predstavljalo stalnu opasnost za kršćansku kulturu i civilizaciju. S ove tačke gledišta moguće je shvatiti spornu konstataciju orijentaliste Muira koji kaže:

“Muhammedova sablja i Kur'an sve do današnjeg dana važe za dva najveća neprijatelja koja je upoznao svijet, koji su stali na put kulturi, slobodi i realnosti.”

Isto tako, moguće je razumjeti ono što su neopravdano tvrdili Fendžer i Nibavim¹:

“da je islam jedinstveni fenomen koji ne prepoznamo ni u jednoj drugoj religiji ili civilizaciji, jer on predstavlja antičovječnu vjeru, i vjeru koja nije sposobna da se razvija i napreduje, kao što nije sposobna za objektivnu percepciju i spoznavanje. Isto tako, islam je amoralna i antinaučna vjera”.²

---

1 Vidjeti fusnotu br. 55.

2 El-Istišraku vel-halfijje el-fikrijje lil-sira'a el-hadarijj, autor dr. Muhammed Hamdi Zakzuk. Nakladnička kuća: Kitabul-umme, Katar. Preuzeto sa islamskog web portala www.islamweb.net.

Strah od pokretačke snage islama, koja se javlja u periodima poleta i entuzijazma, uzrokovao je žestoko protivljenje i mnoge rasprave i negodovanja. To je predstavljalo jedan od najvećih oblika izljeva gnjeva i revolta u historiji, koji je političko poimanje islama publicirao kao konstantnu prijetnju i prikazao ga u kontekstu jednog historijskog ustrojstva koji vodi porijeklo iz islama kao vjere.

Kaže Goldziher³: “Islam je religiju učinio ovosvjetskom, želeći da na ovome svijetu izgradi instituciju sudstva, služeći se ovosvjetskim sredstvima.”⁴

Nalazimo se pred bespoštednom borbom koja je počela još prije više od hiljadu godina, a koje se vodila na najvećem dijelu nastanjenih područja u svijetu. Pojavom globalizacije, povećanom migracijom stanovništva, propadanjem sitnog zanatstva u Evropi i smanjenjem broja stanovnika u mnogim sjevernim i zapadnim državama Evrope, dolazi do ponovne prisutnosti islama i njegove snažne ekspanzije unutar same Evrope, u svim njenim glavnim gradovima i kulturnim centrima, što je žestoko isprovociralo sve one koji su nastojali afirmirati crkvene ili zapadne vrijednosti nauštrb islama.

---

3 Ignaz Goldziher (1850-1921) mađarski Jevrej koji je uzeo sebi u zadatak da napiše temeljno filološko proučavanje i upotrebu orijentalnih izvora, u njihovim originalnim tekstovima, sa njihovom kulturnom historijom Orijenta. Njegovo najpoznatije djelo je “Muhammedanischen Studien“, za koje je na Internacionalnom kongresu orijentalista za prvi tom, 1889. godine u Švedskoj, iz ruku kralja Oskara II, dobio zlatnu medalju. Izvor: www.sadrvan.com (op. prev.).

4 Urubba vel-islam, saddamus-sekafeti vel-hadase, autor Hišam Džuajt. Nakladnička kuća Darut-tali’a, Bejrut, drugo izdanje 2001. godine, str. 85.

Crkva je kroz čitavu historiju, pa čak možemo reći i do današnjeg dana, vidjela opasnost u širenju islama unutar naseljenih područja i smatrala je da ova opasnost predstavlja katastrofu za kršćanstvo. Zbog toga kršćanski intelektualni stavovi stalno naginju ka napadima na islam i na Poslanika islama, jer osjećaju opasnost kojoj je izloženo evropsko kršćanstvo onda kada se širi islam. U enciklici¹ pape Pia XII "Fidei Donum", objavljenoj 1957. godine, zapaža se da širenje islama u Africi predstavlja veliku opasnost za Crkvu. Knjiga "Povijest katoličkih misija", koja je napisana u istom periodu kada i enciklika spomenutog pape, propagira da islamski aktivizam, njegova efikasnost i djelotvornost, predstavljaju nesreću sličnu onoj koju je donio komunizam.²

Islamskim osvajanjima, čovječanstvu se pružila prilika da se sa islamom upozna u pravom smislu riječi, što je, prateći historiju, uznemirilo i zbunilo evropske mislioce, pa čak i one koji su ponekad spram islama pokazivali određenu dozu simpatija o čemu su pisali u nekim svojim istraživanjima. Naprimjer, Goldziher smatra da je:

"Poslanstvo Muhammeda nužno posmatrati i istraživati kroz proces svrgavanja tadašnjeg paganskog (džahilijetskog) koncepta. Islam je daleko uzornijim modelom vjerskih principa zamijenio ono što se u

---

1 Enciklika (grč. en-kyklo: u krugu okrećem), papina poslanica svim nadbiskupima i biskupima. Rječnik stranih riječi od Anić, Klaić, Domović, str. 38. (op. prev.).

2 Historie universelle des missions catholiques. Vol 3-4 (Paris, 1958-1959), P. 176.

paganstvu smatralo čovječnošću i lijepim ponašanjem. Ali, islam je pokrenuo i proces koji je imao za cilj da pitanja ovog pojavnog svijeta (dunjaluka) učini predmetom svoga interesovanja. Želio je da na ovome svijetu izgradi instituciju sudstva, služeći se ovosvjetskim sredstvima. Na ovaj način se politika uvukla u vjeru i na nju ostavila veliki utjecaj. Na svome početku islam je bio moralna revolucija, da bi se nakon toga, u periodu kultiviranja, preobrazio u vjeru rata. Međutim, ova ratna dimenzija koju sadržava islam, nije nastala samo kao proizvod historijskih dešavanja i prevrata koji su prethodili njegovom trijumu, već ona također vodi porijeklo iz nasilničkog mentaliteta po kojem su poznati Arapi. Isto tako, karakteristika nasilništva koja je prisutna u islamu kao osvajačkoj vjeri, energičnoj i neustrašivoj u svojoj suštini, punoj samopouzdanja, nije ništa drugo do nastavak arapskog nazora i načina razmišljanja. Pored svega rečenog o islamu u negativnom kontekstu, isti ovaj Goldziher kaže: "Uistinu je islam u svojoj srži potpuno pokoravanje Božijoj volji, izražavanje poniznosti i podređenosti samo Njemu."³

Inače, evropska Crkva je kroz svoju historiju na mnogim primjerima jasno pokazala kako ne priznaje slobodu mišljenja ukoliko su ta mišljenja i stavovi izrečeni u kontekstu odbrane islama ili njegovog Poslanika, a ovakvi "krivovjerci" bivali su udaljeni iz papine milosti i blagoslova jer su o islamskom ummetu govorili pozitivno. Jedan od najpoznatijih

---

3 Muhammedanische Studien, Halle, 1890, I, pp. 101-107.

“krivovjeraca” kojem je zbog odbrane poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, zabranjena papina milost i blagoslov, je ruski književnik Tolstoj. Njegova zaštitnička uloga koju je odigrao braneći Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, donijela mu je zabranu Božije milosti koju mu je dodijelio papa. Ovo se dogodilo nakon što su neki radikalni orijentalisti iznijeli razne potvore, želeći ih pripisati Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem, nakon čega se u pismenoj formi oglasio Tolstoj tvrdeći da je Muhammed Allahov poslanik i jedan od velikih reformatora koji su napravili veliku i plemenitu uslugu čitavom društvu.

Tolstoj je bio zadivljen likom Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, što se jasno vidi iz njegovih djela. Tako naprimjer, u jednom svom članku pod naslovom “Ko je Muhammed?” kaže sljedeće:

“Muhammed je osnivač, organizator i poslanik. Bio je od velikana koji su napravili ogromnu i vrlo značajnu uslugu ljudskom društvu. Ne treba mu veća čast od toga da je čitav jedan narod uputio na svjetlo istine, usmjerio ga ka blagosti i miru, naučio ga da preferira skroman način života, zabranio mu da proljeva krv i polaže ljudske žrtve, i otvorio put ka prosperitetu i civiliziranju. Sve to predstavlja veličanstveno djelo za koje je sposobna samo ona osoba kojoj je darovana snaga, pa zbog toga čovjek kao on zaslužuje svaki oblik poštovanja i uvažavanja.”¹

---

1 Muessirat Arebijje ve islamijje fil-edebir-rusijj (Arapsko-islamski utjecaj na rusku književnost), autor Mekarim el-Gamri. Nakladnička kuća Alemul-m'arife, Kuvajt. Broj 155, novembar 1991.

Da li osoba koja je izrekla ovako odmjeren i pravedan govor zaslužuje da joj bude zabranjena “papina milost”? Da li u biti uopće postoji nešto što se može nazvati “papina milost”? Uvjerem sam da je Tolstoja i njemu slične “krivovjerce” iz papine milosti udaljila činjenica da su otkrili licemjerstvo ove “milosti” onda kada su se upoznali sa islamom i likom poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

Jedan od najvećih izazova kojim islam prkosi drugim civilizacijama i kulturama jeste njegova sposobnost da se stalno razvija i napreduje, i da se stalno nanovo obnavlja bez obzira na sve prilike i događanja.

Suprotno svim drugim religijama, islam je u stanju da se širi i napreduje bez potrebe za izmjenama svoje suštine, bez obzira na protok vremena ili promjenu mjesta i prostora. Isto tako, islam se snažno suprotstavlja Darwinovoj teoriji evolucije koja je vrlo prisutna u zapadnom mišljenju.

Omalovažavanje svega što zaslužuje da bude poštovano

Sekularisti ki koncept postepeno se razvijao i napredovao, počevši od odvajanja vjere od države, preko udaljavanja vjere iz svakodnevnog života, do otvorenog napada na religiju u cilju uništavanja njenih postojanih vrijednosti. Sve ovo pratila je i ambicija pokretača i štovatelja sekularističkog pokreta da dokinu i unište sve općeprihvaćene, moralne i etičke vrijednosti u društvima, kao i da pojam općih vrijednosti u ine pitanjem svakog pojedinca ponaosob, koje se mogu mijenjati s obzirom na promjenu mjesta i prostora, kao i na osnovu različitosti karaktera i temperamenta određenih naroda i nacija.

Praktičnim provođenjem ove ideje u djelo, kod raznih naroda nestaje osjećaj ljubavi i poštovanja prema svemu onome što se uvijek smatralo svetim i neprikosnovenim, ne obazirući se na to koliko ti isti narodi drže do svojih svetinja i koliko se njima ponose. Na osnovu rečenog, možemo konstatirati da je posljednjih godina na Zapadu pokrenuta kampanja koja ima za cilj omalovažavati ne samo Poslanika islama, sallallahu alejhi ve sellem, već i druge Allahove poslanike i dobre ljude. U posljednje vrijeme zapadni mediji su plasirali veliki broj filmova u kojima se atakuje na ličnost Isaa, a.s., i Musaa, a.s., takoder. Sve je to, po našem mišljenju, dio sekularističkog projekta koji ima za cilj izopačiti sliku o onima koji

u čitavom svijetu važe za simbole nepromjenjivih i općepriznatih moralnih vrlina. Možda se kroz ovo može pojasniti i razumjeti stvarni razlog konstantnih napada na Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, koji dolaze od strane pristaša liberalnih i neovisnih struja na Zapadu.

Neuspjeli pokušaji državnog i političkog utjecaja na islam

Sekularistički i bezbožnički pokreti koji vladaju u velikom broju evropskih država i koji imaju značajan utjecaj na američku politiku, ne obraćaju mnogo pažnju na pitanje širenja islama kada se gledaju brojke onih koji primaju islam, geografska područja na kojima se on širi, ili na činjenicu da on dogmatski parira kršćanstvu ili bilo kojoj drugoj religiji. Većina političkih lidera, medijskih moćnika ili intelektualaca, koji važe za pobornike i simpatizere sekularnih i laičkih pokreta, ne zanimaju se mnogo za pojam vjere kada se radi o odnosu između pojedinca i njegovog Stvoritelja, ili odnosa čovjeka prema njegovoj bogomolji, crkvi ili džamiji. Ono što ih istinski interesira i brine jeste utjecaj vjere na ekonomska događanja u svijetu i njen utjecaj na liberalne pokrete i kulturu, jer samo sebe priznaju za one koji imaju pravo kontrolirati i nadzirati spomenuto.

U ovom kontekstu, islam se ističe kao centralni problem, jer on važi za jaku pokretačku snagu koja ostavlja snažan utjecaj, a svoje pristalice usmjerava ka

odbacivanju i suprotstavljanju ideološkoj i ekonomskoj kolonizaciji istom onom žestinom i snagom kojom se suprotstavlja i oružanoj kolonizaciji.

Ovaj moment pojašnjava fenomen ujedinjenja sekularnih liberalnih pokreta na Zapadu i radikalnih vjerskih pokreta pojedinih evropskih crkvi, a sve u cilju oslobađanja islamskog utjecaja na savremeni svijet. Ovaj savez, kada se gleda njegova sveobuhvatnost i složenost, kao i njegova geografska rasprostranjenost, predstavlja nešto što nikada prije u historiji nije zabilježeno.

Ovo ideološko ujedinjenje počelo je još davno, posredstvom kršćanskih intelektualaca. Jedan ruski mislilac o tome govori:

“Kod velikih i poznatih kršćanskih mislilaca, počevši od Augustina pa sve do Tome Akvinskog, nalazimo jednu opću i postojanu misao koja propagira sljedeće: Napredak čovječanstva neminovno mora dovesti do uspostavljanja Isusovog Carstva nebeskog. Ovaj razvoj mora obuhvatiti čitav svijet... Naša vlast je ono na što imamo pravo jer je istinita, a što se tiče onih koji nisu kršćani, oni nisu na istini...” (Epopeja Roland).¹

---

¹ El-Islamu vel-mesihije (Islam i kršćanstvo), autor dr. Aleksej Džorafski. Knjiga broj 215. Državni ured za kulturu, umjetnost i književnost, Kuvajt, novembar 1996., str. 19.

Teroriziranje muslimanskih osjećaja

Neki simpatizeri, a isto tako i protivnici, prigovaraju islamskom ummetu da je sentimentaln i emotivan. Ova potvora je ono što se najčešće spominje, naročito nakon mnogih uzastopnih napada na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, koje su publicirale neke zapadne novine i časopisi, što je u najvećem dijelu arapsko-islamskog svijeta pokrenulo val žestokih prosvjeda. Svijet je izrazio veliko čuđenje zbog reakcije muslimana koji se u osnovi slažu sa zapadnim načinom i odnosom prema pravima i slobodama, pa čak i u načinu izražavanja gnjeva i emocija u slučaju da se krše ta prava i slobode.

Problem je u tome što Zapad tumačenju ovog problema pristupa vrlo ograničeno, zanemarujući mnoge činjenice, od kojih je najvažnija da je Zapad u cijelosti obolio od bolesti gubljenja svakog vida osjećajnosti i emocija. Umjesto da liječi samoga sebe, Zapad objeđuje sve one koji su zdravi, da su ustvari bolesni. Utilitaristički (koristoljubivi) razum na Zapadu postao je ono što upravlja ljudskim ponašanjem i osjećajima, stavljajući tako srce, koje je izvor emocija, u drugi plan, a sve s ciljem kako čovjek ne bi stekao ovo svojstvo koje se danas smatra zločinom, odnosno da mu se ne bi reklo da je emotivan.

Zapad je kroz dugi niz vjekova, u kojima su dominirali racionalizam i utilitarizam, pokušavao da od sebe odbaci emotivnost, tako da je ljubav, koje su

se dugo nastojali riješiti, kod njih postala marginalna emocija koja nema snage da pokrene čovjeka, niti da ga navede da se žrtvuje ili da bude produktivan. Umjesto da pokuša izliječiti svoju bolest potpunog gubljenja emotivnosti i osjećaja, Zapad je u svijetu pokrenuo kampanju u kojoj poziva sve one koji osjećaju ljubav i poštovanje prema nekome ili nečem da se ostave pokazivanja tih osjećaja, jer takvo što nije ni moderno, ni racionalno, a ni logično. Od nas traže da se ravnamo prema njihovoj logici i njihovom razumu, i da se povinujemo njihovom zahtjevu da slijedimo one koji su bolesni.

S druge strane, institucija uvažavanja osjećaja još uvijek je živa na Istoku, a snaga njenih principa jasno se pokazala u situacijama koje su vezane za odbranu časti onoga koga, nakon Allaha, najviše volimo, a to je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem.

U današnjem vremenu svjedoci smo vrlo bezobzirnog probnog projekta, u čijoj se implementaciji međusobno potpomažu mnogobrojni evropski mediji, a koji ima za cilj da islamski ummet postepeno odbaci osjećaj ljubavi i poštovanja. Oni žele da mi zamrzimo ljubav kao emociju. Evropski mediji pokušavaju ukrotiti osjećaje muslimana koje gaje prema Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem. Nažalost, Zapad ne shvata suštinu i srž koja povezuje islamski ummet ne samo s njegovim Poslanikom, nego i sa svim ostalim Božijim poslanicima. To je veza zasnovana na istinskoj ljubavi, koja nije samo dogmatske prirode. Mi muslimani smo narod koji je poučen da se u najveće stepene islamskog vjerovanja ubraja da voliš u ime

Allaha, ali isto tako i da mrziš u ime Allaha. Najuzvišeniji stepen ljubavi u ime Allaha jeste da voliš najbolje Allahovo stvorenje, odnosno Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem. Stoga mi čvrsto vjerujemo u njegovo poslanstvo, kao što ga smatramo vođom, onim koji upućuje na Pravi put i onim koga je Allah poslao kao Svoga poslanika. Pored toga, volimo ga ljubavlju koja se u potpunosti razlikuje od svakog vida ljubavi koja zapadnjake veže za njihove lidere, pa čak i za one koje smatraju poslanicima.

Vrlo je čudno, što opet samo potvrđuje bolest od koje boluje Zapad, da mi muslimani više volimo one koje oni smatraju poslanicima negoli oni sami. Nemoguće je čuti muslimana da ismijava Isaa, a.s., kao što nije moguće pronaći ni jednu osobu iz islamskog ummeta da ismijava Musaa, a.s.¹ Oni su Allahovi vjerovjesnici u koje vjerujemo i koje poštujemo, a bitnije od svega toga, u ovom kontekstu, jeste da ih mi istinski volimo. Zapadnjaci su sumnjičavi u pogledu ove ljubavi pa se pitaju: Šta znači ta ljubav? A kako li je samo lijep osjećaj biti onaj koji voli na ovakav način, i kako li je lijepo živjeti uz emocije, a ne samo uz misli o dobrobiti i koristoljublju!

---

1 Ovdje se svakako misli na muslimane koji to jesu u pravom smislu riječi, koji iskreno u Allaha vjeruju, čine dobra djela i klone se onoga što je Allah zabranio. Nažalost, danas ima onih koji se deklariraju kao muslimani, a koji se u svakodnevnom govoru koriste psovkaama koje vrijeđaju i omalovažavaju sve što islam smatra svetim i neprikosnovenim, tako da od islama kod sebe nemaju ništa osim muslimanskog imena. Od ovakvih se može očekivati da psuju i vrijeđaju i Allaha kao i sve Božije poslanike (op. prev.).

Međutim, ljubav luči i emociju koja joj je potpuna suprotna, a to je mržnja. Ovdje možemo pronaći objašnjenje za nevjerovatan elan koji imaju zapadni mislioci kada se radi o atacima i kritici na račun naše velike ljubavi koju osjećamo prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem. Ljubav je vrlo snažna emocija, pa i ona, kao uostalom i sve druge emocije, sa sobom nosi i ono što joj je sušta suprotnost – mržnju. Onaj ko zna silno da voli, sigurno je da zna kako i da silno mrzi.

Mi smo narod koji stalno pokušava da svoje osjećaje uskladi prema mjerilima vjere i morala, kao što se također trudimo da mržnju koju osjećamo stavimo pod lupu vjerskih, zakonskih i običajnih normi i pravila, ali i pored toga, mržnju ni u kom slučaju ne želimo u potpunosti odbaciti. Vjera islam, koja potiče i bodri da se osjećaj ljubavi kontrolira i regulira, isto tako mržnju smatra jednom od osnovnih ljudskih emocija, koju nije moguće iskorijeniti u potpunosti, ali se ona mora kontrolirati i kanalisati po utvrđenim vrijednostima i pravilima islamskog društva.

Zapad pak želi da oslobodi ljude, pogotovo muslimane, svake vrste osjećaja i snažnih emocija, bez obzira bile one pozitivne (ljubav) ili negativne (mržnja), jer svaka od njih pomaže jačanju one emocije koja joj je suprotna, tako da onaj ko snažno voli, pa makar i u okviru vjerezakona, isto tako je u stanju da snažno mrzi u okviru istog tog vjerezakona. Na Zapadu postoje i oni koji žele navesti čovječanstvo na to da ne mrzi apsolutno nikoga, pa makar ubijao, činio zločine, ismijavao bilo koga, ili vladao nepravedno. Po njima, uvijek treba dati prednost ljubavi, a uništiti svaki osjećaj mržnje.

Ne postoji bolji način da se kod islamskog ummeta pokušaju uništiti osjećaji i emocije od toga da se neko ismijava sa najboljim Allahovim stvorenjem Muhammedom, sallallahu alejhi ve sellem, a da se u isto vrijeme tom ummetu zabrani da pokaže svoju srdžbu prouzrokovanu tim omalovažavanjem, ili ljubav koju osjeća prema tom biću. Zapad nas želi natjerati da se pomirimo sa ponižavanjem i omalovažavanjem onoga koga smatramo najvrednijim i koga najviše volimo, i da nam uz to zabrani da pokažemo svoje emocije. Ako u tome uspiju, istog trenutka to će, po njihovom mišljenju, značiti da muslimani više neće mariti za ono što čine.

Pokušaji da se pojedinci ili čitava društva islamskog ummeta navedu da zaborave i zanemare svoje osjećaje, neće uspjeti. Isto tako neće uspjeti pokušaji onih koji žele oslabiti snagu i elan onih koji vole Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Možda pojedinci na Zapadu žele da islamski ummet izgubi samopouzdanje i da prestane cijeniti emocije, što bi prouzrokovalo odbacivanje ljubavi i mržnje. Na taj način muslimani bi se preobrazili u pokornog roba koji bi se, nakon što Zapad trijumfalno pobijedi, priključio karavani koja polahko odlazi ka kraju historije. Međutim, ja čisto sumnjam da je takvo što moguće da se dogodi.

Nalazimo se pred bitkom koja će neminovno doći, a koja će se voditi između emocija i ovosvjetskih koristi, između čovjeka i mašine, između upravljanja koje trasira srce i onoga koje trasira razum. Zbog toga moramo prihvatiti tok bitke, a oružje kojim ćemo se boriti jesu emocije, što za Zapad predstavlja svojevrsnu provokaciju, ali mi ćemo, koristeći se emocijama i razumom zajedno, pobijediti.

Opsjednutost islamom

Preveliko interesovanje i preokupacija nekoga s “nekim” drugim, obavezno kod njega stvara manijakalnu izbezumljenost i opsesiju tim “drugim” sa kojim je previše opterećen. Islam je od same svoje pojave predstavljao tog “nekog drugog”, a Evropa je upravo kroz islam i svoje stalno sučeljavanje i borbu protiv njega upoznala samu sebe i svoje želje i ambicije.

Bez obzira što islam na početku svoga širenja nije pridavao nikakvu pažnju Zapadu (zbog njegove zaostalosti u poređenju s islamom), ipak su islam kao vjera i ličnost Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, koji je kod muslimana važio za utjelovljenje potpunosti koju može postići neko ljudsko biće, postali centar stalnih napada zapadnih mislilaca, a sve u cilju da dokažu kako je Zapad bolji od Istoka.

Općenito gledajući, u poređenju s odmjerenim ili čak ravnodušnim stavom islama, stav kršćana sa Zapada prema islamu bio je afektivan i krajnje netolerantan, jer je islam, po njihovom mišljenju, bio vid prijetnje i provokacije koja zahtijeva da joj se suprotstavi, i da se o njoj stalno vodi računa. Isto tako, kako bi ishod bitke s islamom kao konkurentnom vjerom, koja je snažna i opasna, bio uspješan, potrebno ga je stalno izučavati.¹

---

¹ El-Islamu vel-mesihije (Islam i kršćanstvo), autor dr. Aleksej

Uistinu, Evropa se oslobodila kršćanske misli kao koncepta života, međutim ona nije u stanju da se u potpunosti oslobodi utjecaja kršćanske ideologije koji je ostavljen na evropske narode. Ovaj zapadno-kršćanski idejni koncept u toku proteklih stoljeća konsolidiran je i ujedinjen oko ideje neprijateljstva prema islamu i tako što je ličnost Isaa, a.s., nakon što je izmijenjeno ono njegovo izvorno učenje, predstavljena kao konkurencija ličnosti Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, što pojašnjava opsesivnu potrebu zapadnjaka da stalno napadaju na njega.

Kako pojašnjava jedan arapski mislilac, sekularisti, koji svakim danom imaju sve veći utjecaj u društvenom životu Evrope, nakon što su se oslobodili kršćanskog represivnog utjecaja na slobodu mišljenja i politička dešavanja, usvojili su potpuno novi pogled na čitav kosmos. Ovaj novi pristup omogućio je dublje i podrobnije razumijevanje islama kao upotpunjujućeg i vrlo bitnog dijela ljudskog života, međutim, isto tako ovaj novi pristup prepoznao je u islamu žestokog političkog i vojnog suparnika, koji se u tom vremenu materijalizirao u Osmanlijskoj imperiji.

Zbog toga se neprijateljstvo prema islamu nastavilo bez obzira što je došlo do velike promjene u pokretačkoj snazi tog neprijateljstva, kao što je i dalje nastavila trajati opsesivna opterećenost islamskim svijetom. Postepeno se na Zapadu pojavila i jedna misao koja je smatrala da imperijalizam predstavlja

---

Džorafski. Knjiga broj 215. Državni ured za kulturu, umjetnost i književnost, Kuvajt, novembar 1996., str. 37.

civilizacijsku potrebu koja vodi ka napretku i razvoju određenih naroda, a muslimani koji su se žestoko suprotstavili imperijalizmu i koji su u stvarnosti utjelovljenje njihovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, nisu ništa drugo do obični barbari kojima što prije treba presuditi. Sve to opet je potrebno za ostvarenje krajnjeg civilizacijskog cilja koji se ogleda u čišćenju ljudskog roda od svih vrsta barbara, a prije svega od Muhammedovih sljedbenika, koji se nalaze na njihovom čelu.

Evropa nije vidjela drugačiji način da se ujedini osim kroz zajedničko partnerstvo protiv islama. Tako je islam odredio Evropi smisao i trasirao joj misiju, pa se stoga nije ni čuditi da je opterećenost islamom sve do danas još uvijek živa i prisutna u zapadnoj misli. Ovo značenje potvrđuje i jedan arapski mislilac kada konstatira:

“Kršćanski narod (Chretiente) uistinu je čisto zapadnjački, i on ne predstavlja samo vjersku skupinu, već je taj narod želio da bude i jedna politička snaga i tijelo, što mu je u mnogo čemu i pošlo za rukom. Iz ovakve generacije izniknula je nova Evropa, što se ne smatra ničim mizernim, već to znači da je njihovo centralno interesovanje bilo usmjereno ka evropskom osamostaljenju, a ne ka poboljšanju nivoa njene kulture koja na svome početku baš i nije bila sjajna. Ovo osamostaljenje nije u srednjem vijeku imalo neki poseban značaj osim što je pariralo islamu.”¹

---

1 Urubba vel-islam, saddamus-sekafeti vel-hadase, autor Hišam Džuaft. Nakladnička kuća: Darut-tali’a, Bejrut, drugo izdanje 2001. godine, str. 11.

Ogledalo zapadne stvarnosti

Neki zapadnjaci u ličnosti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, vide primjer uzoritosti i vrstu ljudske savršenosti koju Zapad, sa svojim načinom razmišljanja, svojim principima i praksom, nije u stanju dostići. Zapadnjacima koji razmišljaju na ovakav način glavni cilj i predmet preokupacije jeste stati ukraj ovom neprikosnovenom uzoru.

Naime, život Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, predstavlja to bilo (svijest) koje Zapad ponižava i sramoti zbog moralne prljavštine u koju je sam upao, i Muhammed je ogledalo koje zapadnjacima sa jasnim dokazima oslikava i pokazuje stepen moralne provalije u koju je upao zapadni čovjek, jer se udaljio od koncepta koji je zagovarao Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem. Neki arapski, pa čak i islamski mislioci ne slažu se sa ovako crnim i negativnim prikazom moderne ličnosti sa Zapada, međutim činjenično stanje jasno pokazuje da se na čitavom Zapadu uočava jedna velika duševna praznina. To se kod njih najbolje vidi kroz stalni porast kriminala, ovisnosti, suicida kao i kroz širenje prostitucije i razvrata, a sve se to opet reflektira i širi po čitavom svijetu. Islamska ličnost koja se ogleda u Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem, predstavlja vrlo ozbiljnog suparnika i takmaca toj zapadnoj ličnosti. Sa ove strane gledišta također nalazimo žestoke i permanentne napade na ličnost Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Islam u fokusu kroz historiju

Veliki broj zapadnih mislilaca smatra da je Evropa spoznala i istinski shvatila jedinstvo svoje naravi tek u vremenu kada se pojavio islam. Isto tako smatraju da je zapadna crkva predstavila islam kao veliku opasnost zbog koje treba da nestanu sve žestoke trzavice i neslaganja koja su nastala između pripadnika raznih sekti i frakcija unutar kršćanstva u Evropi. Neki mislioci sa Zapada čak smatraju da je islam predstavljao historijski stožer oko koga su se vrtjeli i oko koga će se i budućnosti vrtjeti mnogi odnosi među ljudima u svijetu. Također, Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, zauzima vrlo bitnu poziciju jer predstavlja divan uzor koji trebaju oponašati svi muslimani ili se za njim povoditi. Zbog toga će dolazak islama u žižu svjetskih događanja obavezno prouzrokovati stavljanje u fokus ideje i koncepta s kojim je došao Poslanik islama. Ovo je kod zapadnjaka izazvalo averziju prema prihvatanju ove ideje koja se kroz protekla stoljeća, geografski i civilizacijski, sama nametnula.

Tako naprimjer Albert Hourani smatra sljedeće: “Svi poznati narodi osvijestili su se i ušli u tok historije kroz svoj kontakt sa svijetom islama. Indija se uzdrmla i potresla prvo nakon osvajanja Kutejbe ibn Muslima, a poslije toga i nakon osvajanja Mahmuda el-Gaznevija. Što se tiče afričkog kontinenta koji je bio izoliran i neistražen, i njegov makar djelimični

i ograničeni ulazak u tok historijskih događanja ostvaren je posredstvom islama. Šta onda reći za Ruse, Bugare i turske narode? Koliko li se divljih i primitivnih naroda bez ikakve sumnje civiliziralo kroz njihov tranzit kroz islam i kroz njihov dodir sa islamom kao političkom snagom, koji su opet kroz islam gradili svoju kulturu i civilizaciju, međusobno se nadopunjujući! Ako je Evropa dugo postojala i egzistirala kao poglavar Azije, zar to nije iz razloga što je od kraja ugarskih ratova, punih hiljadu godina živjela u miru sve do ratova koji su vođeni između 1914. i 1945. godine? Islamu pripada ova velika zasluga jer je spriječio velike provale i upade barbarskih naroda. To je isti onaj islam koji je poput ubojitog otrova 1258. godine okušao najezdu Mongola, i isti onaj islam koji je u drugom periodu mongolskih najezdi spriječio rušilački pohod Timor Lenka, koji je bio snažan kao i prvi mongolski upad, ako ne i snažniji.”¹

Isto tako, mislilac Hodgson u svojoj knjizi o islamskim poduhvatima spominje sljedeće: “Također je istinito da se 1600. godine po gregorijanskom kalendaru i stoljeće nakon perioda renesanse u Evropi, koji se također može posmatrati kao vid malog lokalnog preporoda, najveći dio čovječanstva kretao unutar zone koju je kontrolirao islam, a urbanizacija i naseljavanje također su počeli najvećim dijelom zahvaljujući islamu. Islam, dakle, u ovom procesu zauzima centralnu ulogu jer je on jedini, između svih svojih suparnika i rivala na svijetu, koji ima

---

1 Arab Seafaring in the Indian ocean, G. Hourani, 1951, and Relations de la Chine et de l’inde, Sauvaget, les Belles-Letters, 1948.

konstantne odnose i dodir sa svima njima. Zapadni svijet nalazi se na području koje je slično poluotoku, a svaka komunikacija koju želi ostvariti sa drugima preko svoje teritorije moguća je samo preko islama (teritorija koje kontroliraju muslimani).

Ovakva je situacija i sa Kinom oko čijeg je kulturnog jezgra smješten najveći dio Dalekog istoka, a koja je mogućnost vanjske komunikacije imala jedino preko Indije ili teritorija na kojima je zastupljen islam.”¹

Islam kao koncept koji parira Zapadu

Jedan od razloga historijskog neprijateljstva Zapada koje je usmjereno ka Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem, jeste činjenica da je on zagovarao i propagirao jedan potpun politički i ideološki koncept, kontrirajući tako Zapadu u njegovim općeprihvaćenim stavovima. Sa tim konceptom Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, suprotstavio se zapadnom načinu uređenja i organizacije, sistemu upravljanja i rukovođenja društvima, i na kraju, izmijenio je i formu međusobnih odnosa unutar jednog društva, kao i oblik odnosa među više različitih društava. Prosto rečeno, islam je jedan potpuni sistem koji parira sistemu Zapada, i nikako se s njim ne slaže, već umjesto njega nudi jednu vrlo snažnu i, po njima, opasnu alternativu.

---

¹ The venture of Islam, Hodgenson, II, P. 332.

Jedan arapski mislilac kaže: “Strah od pokretačke snage islama koji je u periodima tragičnim za Zapad prouzrokovao bunt, opiranje i verbalno suprotstavljanje, jedan je od najsnažnijih oblika izljeva gnjeva u historiji. Politički i upravljački sistem islama predstavljen je kao konstantna prijetnja i prikazan je u kontekstu jednog historijskog ustrojstva koje vodi porijeklo iz islama kao vjere. Kaže Goldziher: “Islam je religiju učinio ovosvjetskom, želeći da na ovome svijetu izgradi instituciju sudstva, služeći se ovosvjetskim sredstvima.”²

Zbog toga su se evropski mislioci žestoko suprotstavili civilizacijskom i kulturološkom konceptu islama, jer su smatrali da on predstavlja veliku opasnost i prijetnju za zapadnjački način upravljanja, i da kao takav dovodi u pitanje dominaciju zapadnjačke civilizacije kao i konačnog historijskog pobjednika. Ovakav način razmišljanja nije počeo nakon događaja koji su se zbili 11. septembra, niti nakon publiciranja teorije o sukobu civilizacija ili teze o kraju povijesti i njenom konačnom pobjedniku, već to traje dugi niz vjekova uz stalno opravdavanje i davanje poleta zapadnoj ličnosti da obnavlja mržnju prema islamu i Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem.

Pogledajmo naprimjer šta je rekao jedan od zapadnjačkih mislilaca još prije više od dva stoljeća:

“Moramo reći sljedeće: Između svih onih koji su se usudili ljudima propisati zakone, niko od njih nije

---

2 Le Dogme et la loi de l’Islam, Goldziher, Paris, Ed, Guethner, 1920, p. 23.

bio veća neznalica od Muhammeda, niti među svim blesavim ideološkim konceptima koje je ponudio ljudski rod postoji nešto jasnije i bjednije od njegove Knjige s kojom je došao. Najveći dokaz za to je ono što se dešava u Aziji posljednjih hiljadu i dvjesta godina. Ukoliko želimo preći sa jednog posebnog primjera na opće kritike, najlakše je kao dokaz navesti stalne prevrate u tim državama i neprosvijećenost i neznanje naroda koji žive na tim područjima, a što je sve donekle direktno uzrokovao Kur'an sa svojim principima i pravilima.”¹

Potpuno je jasno da postoji nepomirljiva oprečnost između vrijednosti i normi koje čine islamsku kulturu, i vrijednosti i normi koje čine kulturu Zapada. Naprimjer, u islamu se daje prednost čovječnosti i humanosti, što je prouzrokovalo jednakost i bratstvo, dok se na Zapadu preferira nacionalizam i rasizam, što je i suštinska osobenost Zapada. U islamu se daje prednost kolektivnoj koristi čija je suština biti koristan drugima, dok se na Zapadu preferira korist pojedinca i egoizam, što je probudilo interesovanje za ostvarivanje uspjeha pojedinca pa makar i na štetu drugih. U islamu se preferira pravednost u svakom slučaju i u svakoj situaciji pa makar se radilo i o neprijateljima, dok se na Zapadu preferira priskrbljivanje koristi po bilo koju cijenu.

---

1 Voyage en Syrie et en Egypte Pendant les annees 1783 – 1785, Paris, 1787, P. 301 – 310.

Ukratko, islamska kultura jeste kultura uzajamnog potpomaganja, dok je kultura Zapada kultura mržnje i neprijateljstva. Ovdje je korisno spomenuti svjedočanstvo poznatog orijentaliste Bernarda Lewisa, koji je inače istaknuti savjetnik u američkoj Bijeloj kući, a koji kaže: “Susrećemo se sa temperamentom i pokretom koji će u mnogo čemu doprinijeti eskaliranju sukoba i izglasavanju političkih pritisaka koje će usvojiti vlade. Ipak, to nije ‘sukob civilizacija’, već historijsko uzvraćanje udarca starom neprijatelju koji ugrožava našu židovsko-kršćansku baštinu, kao i naš sekularistički koncept za koji smo se opredijelili u sadašnjosti i koji sprečava njihovo širenje u svijetu.”²

Oživljavanje ideje o otporu

Većina zapadnih mislilaca smatra da je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, probudio duh otpora i sukoba kod Arapa i muslimana, kao i da je vjera islam glavni pokretač svih pokreta otpora koji su prisutni u svijesti i ponašanju muslimanskih naroda. Otpor ovdje nije samo suprotstavljanje otvorenom neprijateljstvu, već podrazumijeva i otpor samome sebi – samokontrolu, kao i otpor drugima.

---

2 El-Islamu huvel-aduvvul-evvelu lil-imbraturijje el-amerikijje (Islam je neprijatelj broj jedan za američku imperiju), autor dr. Muhammed Abid el-Džabiri. Objavljeno u novinama “El-Ittihad” iz Abu Dabija 9. 9. 2003. god.

Isto tako, zapadnjački mislioci smatraju da poslanica Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, njegova lična mišljenja i ideje, kao i njegov misionarski poziv, predstavljaju jednu ideološku, moralnu i dogmatsku pripremu muslimana pomoću koje će ojačati svoju samokontrolu i tako se oduprijeti dunjalučkim uživanjima i tjelesnim strastima kojima Zapad, nudeći ih muslimanima, iste želi odvesti u zabludu. Ovaj otpor proširio se i na odbacivanje mnogih pokušaja ideološkog i kulturološkog utjecaja na život muslimana koje je Zapad želio da nametne.

Čudno je da su neki srednjovjekovni mislioci protumačili da ova snaga islama upućuje ustvari na negativnost i lažnost islama. Kaže Norman Daniel: “Upotreba sile je skoro bez razilaženja važila za osnovnu karakteristiku vjere islama, što jasno upućuje da islam nije ništa drugo do velika zabluda.”¹

Pored svega rečenog, snagu otpora koju nalazimo u islamskom ummetu, a koja se ogleda u njegovoj ogromnoj spremnosti na velike ljudske žrtve, ne nalazimo ni kod jednog drugog naroda koji brani svoju domovinu ili čast svojih svetinja. Sve to kontrira zapadnom idejnom konceptu koji daje prednost životu na ovome svijetu. Šehidske akcije² kao i svi drugi načini otpora, pa makar oni i ne bili šerijatski dozvoljeni i opravdani, predstavljaju za zapadne mislioce jednu vrlo kompleksnu enigmu koja žestoko

---

1 Norman Daniel, *Islam and the West, The making of an Image*, Edinburgh, 1960, P. 146.

2 Koje oni zovu samoubilačkim napadima (op. prev.).

kontrira zapadnoj misli i dira u njihove osnovne postulate, a što sve opet zapadni mislioci predbacuju Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem, smatrajući ga za sve to glavnim krivcem.

Savremena zapadna misao nije u stanju ponuditi nikakvo objektivno ili realno tumačenje kojim bi objasnili fenomen palestinskog otpora, šehidske ili borbene akcije u Iraku, ili upornost arapsko-islamskih naroda, koji iako se čine vrlo slabim i nazadnim, pored toga odbacuju zapadnjački način života. Intenzitet svega ovoga ne samo da se ne smanjuje, već se svakim danom povećava bez ikakvog objektivnog pojašnjenja, pa im ne preostaje ništa drugo nego da mrze Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, i da ga stalno iznova optužuju za takvo stanje. Novi uzastopni uspjesi na polju odbacivanja zapadne ideologije uvijek pokreću novi val ataka na ličnost Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, što se ni u kom slučaju ne može prihvatiti, niti na bilo koji način opravdati.

Rezime trećeg poglavlja:

Ideološki korijeni stava zapadnog svijeta prema Poslaniku, s.a.v.s.

Kako bismo ispravno shvatili zapadno poimanje ličnosti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, nužno je udaljiti se od trenutačnog stanja, te proanalizirati uzroke koji su doveli do njega. Ova ideološka ubjeđenja i stavovi zapadnog čovjeka žestoko se suprotstavljaju onome čemu je pozivao Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem. Mržnja i zavist koju Zapad izražava prema islamu i njegovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, pomogla je u nastanku i eskaliranju neprijateljstva između dvije strane, i nije za očekivati da će ovo neprijateljstvo uskoro nestati ili se barem smanjiti.

U ovom poglavlju navodimo niz ideoloških faktora koji su doprinijeli formiranju i razvoju neprijateljskog odnosa zapadnog svijeta prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem.

Ukratko, ovi faktori ogledaju se u sljedećim:

- tevhid (Allahovo jedinstvo) u centru interesovanja i preokupacije, a ne čovjek kao individua,

- između Muhammeda, s.a.v.s., i Mesiha – Isaa, a.s.,

- potreba za čudima,

- utemeljenje ideje o Muhammedu, s.a.v.s., kao lažnom poslaniku,

- prepreka napretku kršćanstva i cjelokupnog zapadnog svijeta,

- zapadnjački rasizam i nacionalizam,

- bezuspješni pokušaji zaustavljanja napretka i širenja islama,

- omalovažavanje svega što zaslužuje da bude poštovano,

- neuspjeli pokušaji državnog i političkog pritiska na islam,

- teroriziranje muslimanskih osjećaja,

- opsjednutost islamom,

- ogledalo zapadne stvarnosti,

- islam u fokusu kroz historiju,

- islam kao koncept koji parira Zapadu,

- oživljavanje ideje o otporu.

ZAŠTO MRZE MUHAMMEDA, S.A.V.S.

ČETVRTO POGLAVLJE

**Kako promijeniti mišljenje Zapada o Poslaniku,
s.a.v.s.**

“Mi na zlo koje nam je učinjeno ne uzvraćamo uvijek istom mjerom, nego u većini slučajeva težimo ka mirnom rješenju, ali i pored toga nećemo se ustručavati da iskoristimo sva nama dostupna i šerijatski dozvoljena sredstva kako bismo zaštitili čast našeg Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Dijalog je svakako jedno od tih sredstava, ali definitivno nije i jedino.”

Kako promijeniti mišljenje Zapada o Poslaniku, s.a.v.s.

Suštinsko pitanje na koje u ovoj etapi treba dati odgovor glasi: Koji su to miroljubivi načini i putevi da se stane ukraj stalnim ponižavanjima koja su usmjerena ka ličnosti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem? Odgovoru na to pitanje treba prići sa dva podjednako bitna aspekta.

Prvi aspekt podrazumijeva rad na tome da se kod zapadnjaka promijeni negativan stav prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem.

Drugi aspekt, koji nije ništa manje važan od prvog, jeste zaustavljanje otvorenog neprijateljstva koje je usmjereno na omalovažavanje Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, sučeljavanje s onima koji javno iznose to neprijateljstvo, kao i upućivanje poziva čitavom čovječanstvu da se na primjeren način kazne svi oni koji se ružno ophode prema bilo kojem Božijem poslaniku.

Vjerovatno nisam u stanju da tačno preciziram i navedem sve metode i načine pomoću kojih bi se prekinuli stalni napadi na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, ali sam potpuno uvjeren da posjedujemo veliki broj tih sredstava i metoda. Neke od njih spomenut ću ovdje kako bi bile jedna vrsta uvođa u razmišljanje na ovu temu, kao što upućujem apel islamskim učenjacima i islamskim misliocima

da se ozbiljnije usmjere ka snažnijoj i jasnijoj politici suprotstavljanja onima koji atakuju na osnovne simbole i obilježja vjere islama.

Ovaj dio istraživanja predstavlja javni poziv da se u cilju odbrane od ovakve vrste napada naoružamo svim raspoloživim sredstvima i mehanizmima koji su nam dostupni u ovom vremenu, što i jeste jedan od načina da se zaštiti islamski ummet. Na ovaj način pomoći ćemo čovječanstvu da krene ka boljem sutra, a u isto vrijeme nećemo se odreći svoje velike ljubavi koju osjećamo prema našem Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, niti ćemo obustaviti konkretne poteze kojima ga branimo i kojima nastojimo zaustaviti seriju napada na njega. U cilju ostvarivanja rečenog, naše ideološko i civilizacijsko sučeljavanje s njima, a ne samo dijalog, uz Allahovu pomoć, bit će brža i efikasnija metoda na tom putu.

Upoznati Zapad sa likom i djelom Poslanika, s.a.v.s., nije dovoljno

Kada god zapadni svijet iznova počne omalovažavati Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, arapski mislioci, intelektualci pa i neki islamski misionari požure sa konstatacijom kako je Zapad potrebno upoznati sa likom i djelom Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, jer ga dovoljno ne poznaju. Ovom frazom na neki način ponižavamo sami sebe, jer stalno je ponavljajući iznalazimo opravdanje zapadnom svijetu za zlodjela koja po ovom pitanju čine, uz tvrdnju kako se sve to događa jer se mi muslimani nismo dovoljno potrudili da zapadnjake upoznamo sa ličnošću Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. U ovome svakako

ima istine, međutim to nikako nije razlog za njihove stalne napade i omalovažavanja koja su usmjerena ka Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem. Omalovažavanja se ponavljaju jer naš otpor prema njima nije dovoljan. Isto tako, naše ideološko suprotstavljanje onima koji plasiraju, njima pozivaju ili opravdavaju ovakve napade, ni u kom slučaju nije dovoljno.

Šta bi smetalo da se ovakvima suprotstavimo koristeći se vjerskim, ideološkim, medijskim, političkim i kulturološkim metodama i sredstvima, umjesto što se zadovoljavamo time da našeg Poslanika samo branimo od napada i da stalno iznova Zapadu pokušavamo pojasniti njegov lik i djelo? Zbog čega se ne trudimo da svijetu pokažemo sve zavjere i zločine onih koji sebe predstavljaju simbolima savremene tolerancije? Samo se braniti od ovakvih napada, vjerovatno nije najbolje sredstvo niti način da se od njih zaštitimo u stvarnosti koju forsira zapadnjačka ideologija, a koja teži ka sukobu sa islamskim ummetom i to na svim razinama.

Vrlo je važno da izgradimo adekvatnu politiku u odnosu prema ovoj krizi koja se stalno ponavlja, koja će bez sumnje biti politika mira i nenasilja, jer nasilje neće spriječiti ovako neodgovorno ponašanje zapadnjaka. Pored toga, ova politika treba da bude snažna, i da se kreće i razvija iz islama kao svoje osnove, ne kontrirajući njegovim postulatima. To treba da bude briljantna politika oko koje će se ujediniti islamski ummet i zajednički učestvovati u ostvarenju njenih ciljeva. Politika koja će se razlikovati od svega onoga što smo do sada učinili, pokušavajući da zaustavimo one koji atakuju na Poslanika islama, sallallahu alejhi ve sellem.

Priča o dijalogu i toleranciji je vrlo bitna tema, međutim ona u ovom stadiju nema svoje mjesto, niti je vrijeme da se o tome govori, niti je oni o kojima govorimo uopće zaslužuju. Ja pozivam ka dijalogu, ali pod uvjetom da se on započne sa polazišta međusobnog poštovanja i uvažavanja, a u suprotnom, kakvu korist on donosi i zbog čega bi se uopće i vodio? Oni ponižavaju neprikosnovene uzore muslimana i njihove svetinje, a zatim ih pozivaju da vode dijalog!?

Hoćemo li naprimjer pristati da sjednemo za pregovarački sto sa onima koji psuju naše očeve i naše majke? Hoćemo li voditi dijalog u trenucima kada se Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nepravedno i bez ikakvog opravdanog razloga zločinački napada i ponižava, a on nam je draži od nas samih, naših porodica i svih ljudi općenito? Nakon svega što su rekli i što su učinili, oni odbijaju i samu pomisao da se ispričaju zbog svega navedenog, kao što ni ne pokušavaju da poprave učinjenu grešku.

Ovakvi su u potpunosti sigurni i vrlo dobro znaju da mi muslimani nikada nećemo na nepravdu, koju oni čine našem Poslaniku, uzvratiti istom mjerom onima koje oni drže za svoje poslanike. Mi volimo i cijemo Allahovog poslanika Isaa, a.s., kao što volimo i sve ostale Allahove vjerovjesnike i poslanike, i među njima ne pravimo nikakvu razliku. Zbog toga, oni koji napadaju na Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, osjećaju se potpuno sigurnim jer znaju da mi nećemo učiniti ništa slično, i u tome su definitivno u pravu.

Dijalog u ovoj fazi

Propali su mnogobrojni pokušaji uspostavljanja kulturnog dijaloga koji su forsirani u proteklom periodu i nisu urodili plodom. Razlog tome nekad je bila nedovoljna ozbiljnost u pristupu diskusiji, ponekad nedostatak želje da se uspostavi uravnotežen dijalog koji će se voditi između dvije verbalno sukobljene strane, a ponekad nepostojanje obostrane iskrene namjere koju bi trebali imati oponenti.

Naša obaveza, kao onih koji predstavljaju islamsku civilizaciju koja je humana i otvorena prema drugima i drugačijima, jeste da se trudimo probuditi želju i interes za okupljanjem oko zajedničkih vrijednosti i detalja, koji su univerzalni i općeprihvaćeni kod svih kultura i civilizacija. Kako bi se realizirao ovaj cilj, kao prvo, potrebno je definirati osobine i svojstva onih koji učestvuju u diskusijama ovog tipa, i sa njih, kroz ideološko sučeljavanje, obavezno udaljiti sve one zapadnjake koji su obmanuti i prevareni, one koji islam ne poznaju dovoljno dobro, kao i one koji nisu upućeni niti razumiju koncepciju Zapada, niti njegove savremene tekovine i vrijednosti.

Nedavni govor pape Benedikta XVI, u kojem je vrijeđao Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem i sve što se dogodilo poslije toga, nedvojbeno ukazuje da je zauzimanje čvrstog stava kojim se brane iskonske vrijednosti, kao i naše neodstupanje od naših principa, uz pristajanje na kompromis prilikom rasprave, jasno

pokazalo da imamo čime da im se suprotstavimo, ukoliko se već metoda sučeljavanja pokazala kao najbolja opcija da postignemo uspjeh u savremenoj diskusiji.

Dijalog će polučiti korisne rezultate samo u slučaju kada postoji ozbiljna želja da se poštuje druga strana kao i iskrena namjera da se pronađu dodirne tačke i iznađe kompromis. Papin govor, stav koji je zauzela evropska Crkva, kao i stavovi zapadnjačkih političara, u globalu, uopće ne ukazuju na postojanje ozbiljne želje za dijalogom.

Fraze koje je papa izrekao prije mjeseca ramazana 1427. hidžretske godine (septembar 2006. godine) kao i njegovi zaključci, kao da odražavaju težnju ka obnavljanju dubokih historijskih vjerskih podjela i sukoba, čiji su predvodnici bili svećenici, mislioci i teolozi, sa jedne strane, a koje su podržavali političari svojim idejama i ambicijama, kao i vojska oružanom podrškom, sa druge strane. Možda je sve to papu navelo da se u svome govoru pozove na bizantijskog vladara i citira njegove riječi koje iskazuju mržnju prema Poslaniku islama, kako bi ih papa, kao vrhovni svećenik i vjerski autoritet na Zapadu, prenio muslimanima, kao i svim drugim ljudima koji žive u dvadeset i prvom stoljeću.

Apsolutno nije moguće da neko ko je citirao govor prethodno spomenut u ovoj knjizi, bude od onih koji pozivaju na dijalog. Isto tako, ne priliči da zapadnjački i američki lideri i njihovo rukovodstvo, koji su požurili da papi nađu opravdanje za riječi koje je rekao, i koji su muslimane optužili da nisu dobro razumjeli njegov

govor, od muslimana traže da pregovaraju i vode dijalog, i to u ovom periodu u kojem su sami odabrali da se islamskom ummetu suprotstave ideološki i kulturološki, a ponekad i vojno. Mi na zlo koje nam je učinjeno ne uzvraćamo uvijek istom mjerom, već u većini slučajeva naginjemo ka mirnom rješenju, ali i pored toga nećemo se ustručavati da iskoristimo sva nama dostupna i šerijatski dozvoljena sredstva kako bismo zaštitili čast našeg Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Dijalog je svakako jedno od tih sredstava, ali definitivno nije i jedino.

Ideološko sučeljavanje sa Zapadom je prioritet kojem se treba posvetiti

Neki smatraju da je izbjegavanje ideološkog sučeljavanja sa Zapadom pravi izbor i ispravno rješenje, te da će se takvim načinom postići veći uspjeh na polju uspostavljanja veza i relacija između islamskog svijeta i raznih potencijala koje posjeduje Zapad. Događanja kroz koja je u proteklom periodu prošao islamski ummet potvrđuju da je ovakav stav potrebno ponovno proanalizirati i revidirati. Kada se radi o međusobnim odnosima i cjelokupnom sistemu razmišljanja u svijetu u kojem živimo, islam zagovara opciju koja je apsolutno različita od opcije koju zagovara Zapad. Zapad je zadivljen onom osobom koja je uporna u onome što zagovara i koja se žrtvuje zbog svojih ideala, i onom osobom koja na taj isti Zapad vrši konstantni pritisak, kako bi ostvarila ono što želi.

Zbog toga je politički pritisak postao jedno od najmoćnijih sredstava pomoću kojeg se u Evropi i na Zapadu općenito djeluje na državnu aparaturu koja donosi odluke i rezolucije. Da bi se ostvarilo takvo nešto, nužno mora doći do sukobljavanja različitih ideja i opcija, kako bi se iskristalizirale one ideje koje su ispravne i koje će svima donijeti korist. Zapadnjačka ličnost po svojoj prirodi želi nešto da dadne samo ako zauzvrat dobiva nešto drugo, kao što isto tako ne želi da nešto daje pod prisilom, ali u isto vrijeme ona voli osjetiti da je druga strana dala sve od sebe kako bi ostvarila svoj cilj i došla do onoga što želi.

Konstantno vršenje pritiska i tvrdoglavo ustrajavanje na nečemu, dvije su prepoznatljive karakteristike koje se daju uočiti u međusobnom odnosu između Amerikanaca i Evropljana. Iste takve metode oni očekuju da primijeni ona strana koja im se želi približiti ili na njih djelovati. Očekivati od Amerikanaca ili Evropljana da se momentalno povinuju tvome zahtjevu samo zato što ti misliš da si u pravu, u suštini je suprotnosti sa svim onim na čemu se zasniva život na Zapadu.

Zbog toga se Arapi i muslimani općenito stalno zaprepaste što drugi vršenjem velikog pritiska na Zapad ostvaruju svoje ciljeve, za razliku od nas koji mislimo da je istina očita, pa zbog toga nema nikakve potrebe da se vrši pritisak kako bi se došlo do te istine, a ponekad čak smatramo da takvo nešto nije umjesno i da je ispod našeg nivoa. Tako gubimo mnogo, jer nismo shvatili bit zapadnjačke ličnosti, niti smo shvatili kako da se prema njoj odnosimo.

Predstaviti činjenično stanje: Mi ne obožavamo Muhammeda

Jedan od stereotipa koji se ustalio u svijesti mnogih zapadnjaka, a pogotovo onih konzervativnih, jeste njihovo mišljenje da muslimani obožavaju Muhammeda kao što oni obožavaju Isaa, a.s., neka je Allah Uzvišen od onoga što Mu oni pripisuju. U trenucima kada zapadni mediji emitiraju snimke muslimana koji žestoko protestiraju u cilju zaštite svoga Poslanika, prilikom čega ne žale žrtvovati sve što im je vrijedno i dragocjeno, mnogi zapadnjaci prvo pomisle kako to muslimani čine zbog toga što obožavaju Muhammeda, Allahu se utječemo od riječi njihovih.

Terminom “muhamedanci” nazivali su se muslimani u Evropi dugi niz vjekova. Zbog toga je vrlo bitno da se kampanje koje su pokrenute u cilju promjene stereotipne slike Zapada o Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, usmjere ka programima kojima će biti prioritet upoznati Zapad sa suštinom odnosa između muslimana i njihovog Poslanika.

Spriječiti širenje negativne slike prije nego što se ponudi pozitivna

Negativna slika koja se plasira po nekom pitanju ostavlja snažniji utisak i jače se ureže u pamćenje od pozitivne slike na istu temu. Shodno tome, nije dovoljno raditi samo na afirmaciji ličnosti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. U ovoj etapi puno je važnije da stanemo ukraj i konačno zaustavimo stalne napade i omalovažavanja koja se šire preko zapadnih, kao i svjetskih medija općenito.

Zbog toga savjetujemo da naši mediji ulože maksimalan trud i napor kako bi spriječili kampanje kojima je cilj plasiranje negativne i iskrivljene slike po ovom pitanju, kao i da ih zaustave odmah nakon što se pokrenu, a ne samo da se zadovolje time što će na takve kampanje uzvratiti pozitivnim i afirmativnim kampanjama o Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem. U narednom poglavlju ove knjige spomenut ćemo još neka sredstva i metode koje bi mogle pomoći u ostvarivanju cilja koji smo ovdje spomenuli.

Iskoristiti pomoć zapadnjaka koji blagonaklono gledaju na islamski svijet

Na Zapadu uvijek postoji određeni broj mislilaca i intelektualaca koji zbog različitih ideoloških razloga, ili neke vrste interesa, blagonaklono i sa simpatijama gledaju na islamski svijet. U sjeni posljednjih događanja u kojima raste val napada na islam uz opravdanje da je to rat protiv terorizma, ovi intelektualci na Zapadu ne mogu pronaći sebi oslonac, niti nekoga ko će podržati njihov trud i zalaganja, niti nekoga ko će se istinski zainteresirati za ono što rade. Mi se svakako trebamo okoristiti trudom koji ulažu, a sve u cilju pomaganja cjelokupnog islamskog projekta i zaštite Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Doista je mnogo primjera iz kojih se vidi koliko su bitni trud i zalaganje ovih intelektualaca, a ja ću spomenuti jedan iz kojeg će se moći zaključiti navedeno.

Jedan vrlo interesantan primjer na ovu temu, kako to spominje istraživač Antonio Sullivan, predstavlja knjiga profesora Petera Kreefta “Ekumenski džihad – ekumenizam i kulturni rat”¹, koju je izdala nakladnička kuća Ignatius 1996. godine. Kroz ovu knjigu autor Kreeft duboko zalazi i analizira unutrašnji islamski senzibilitet. Kroz zamišljeni dijalog koji se odvija u savremenom

---

1 Autor vjerovatno misli na knjigu “Ecumenical Jihad: Ecumenism and the Culture War”. Izvor: <http://www.amazon.com/Ecumenical-Jihad-Ecumenism-Culture-War/dp/0898705797> (op. prev.).

dobu, a teče između poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, i Kreefta lično, autor pokazuje vrstu religiozne povezanosti sa islamom kao vjerom, koja se vrlo rijetko može pronaći u stavovima zapadnjaka i kod onih koji nisu muslimani. U Kreeftovoj knjizi ovaj dijalog počinje na kraju diskusije koja je tekla između Bude i Kreefta, kada mu se Buda obraća riječima:

“Ovaj čovjek će te poučiti vjeri više od mudrog Konfucija. Naučit će te samoj biti vjere koja je najviše realna i najviše duhovna.” Kreeft priznaje da se zaprepastio kada je shvatio da je taj čovjek poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem.

Kreeft dalje nastavlja: “Zato sam pitao Muhammeda: Šta je bit vjere koja je najstvarnija i najduhovnija od svih drugih? Muhammed mi jednom riječju pruži odgovor i reče: islam, et-teslim (potpuna pokornost) i selam – smiraj, koji proizlazi iz poniznosti, smiraj koji ti svijet ne može pružiti, i koji nastaje samo kao produkt potpune pokornosti Allahovoj volji. Ovo je srž istinske vjere i njezina bit. Prvi istinski korak ka njoj je ibadet¹, činjenje sedžde (klanjanje pred Allahom) i tijelom i dušom. To je islam.”

Dijalog tako teče dalje sve dok Kreeft ne kaže: Ali nama je naređeno da volimo svoje neprijatelje, a ne da protiv njih pokrećemo ratne pohode.

Muhammed: Mi volimo svoje neprijatelje koji su čovječni, a rat vodimo protiv svojih duhovnih neprijatelja.

---

1 Ibadet: sve ono što Allah voli od riječi i djela. Bogougodna djela (op. prev.).

Kreeft: Zar muslimani nisu poznati po tome što ne razlikuju te dvije stvari, odnosno pokreću sveti rat ne praveći nikakvu razliku između prave i duhovne borbe?

Muhammed: Neki od njih. Otprilike trideset posto muslimana u svijetu vjeruje da džihad predstavlja fizičku borbu i ubijanje nevjernika, međutim Kur'an pojašnjava da ova vrsta borbe prije svega predstavlja borbu pojedinca sa samim sobom i suprotstavljanje tog pojedinca svojim grijesima i nevjerama (spletkama, samoobmanama).

Kreeft: Ali tvoj narod, Arapi, u svijetu su poznati po nasilju?

Muhammed: A razlikuju li se oni od tvog naroda u Sjevernoj Irskoj?!

Kreeft: Ali vaša historija je prepuna....

Muhammed: Križarskih ratova, inkvizicije, nasilnog pokršćavanja, neopisive mržnje, vjerskih sukoba?!

Kreeft tada reče: Brzo sam shvatio da je moj govor prešao granicu, i da će mi se razbiti o glavu.

U ovom trenutku, Kreeft kaže: Muhammed je brižno pratio govor.

Muhammed: Pusti me da ti pokušam objasniti. Islam i džihad su u svojoj osnovi jako vezani. Islam ne označava samo potpunu pokornost, već mir i sigurnost također. Mir koji ti svijet ne može pružiti, već ti ga jedino Allah može dati. Kada se Njemu predamo, upućeni smo. Ovakva vrsta pokornosti zahtijeva unutrašnju borbu sa samim sobom, borbu protiv onoga što je protivno Allahu i Njegovim odredbama.

Ovdje dolazimo do svojevrsnog paradoksa, jer se do mira (islam) ne može doći osim kroz borbu (džihad), kao i da ovaj mir – sigurnost, vodi ka ratu također. Kako? Jer nas potpuno pokoravanje koje od nas zahtijeva islam vodi do toga da se potčinimo Allahovoj volji, a Allahova volja nas usmjerava ka tome da budemo poletni borci protiv svake vrste zla.¹

---

¹ El-Garbu vel-alemul-islamijj, el-bahsu an bidajetil-džedide (Zapad i islamski svijet, studija o novom početku), autor Antonio T. Sullivan. Prijevod na arapski jezik: Mervan Hamdan. Preuzeto iz periodičnog biltena Kraljevskog instituta za vjerska istraživanja u Jordanu. Amman, broj 23 iz 2002. god.

Rezime četvrtog poglavlja:

Kako promijeniti mišljenje Zapada o Poslaniku, s.a.v.s.

U ovom poglavlju pojašnjavaju se miroljubivi načini i putevi da se stane ukraj stalnim ponižavanjima koja su usmjerena ka ličnosti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Odgovoru na to pitanje treba prići sa dva podjednako bitna aspekta.

Prvi aspekt podrazumijeva rad na tome da se kod zapadnjaka promijeni negativan stav koji su zauzeli spram Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Drugi aspekt, koji nije ništa manje važan od prvog, jeste zaustavljanje otvorenog neprijateljstva kojem je cilj kompromitiranje Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, te sučeljavanje s onima koji javno iznose to neprijateljstvo.

Omalovažavanja se ponavljaju jer naš otpor prema njima nije dovoljan. Isto tako naše ideološko suprotstavljanje onima koji plasiraju, njima pozivaju ili opravdavaju ovakve napade, ni u kom slučaju nije dovoljno.

Vrlo je važno da izgradimo adekvatnu politiku u odnosu prema ovoj krizi koja se stalno ponavlja, koja će bez sumnje biti politika mira i nenasilja, jer nasilje neće spriječiti ovako neodgovorno ponašanje

zapadnjaka. Pored toga, ova politika treba da bude snažna i da se kreće i razvija iz islama kao svoje osnove, ne kontrirajući njegovim postulatima.

Naša obaveza, kao onih koji predstavljaju islamsku civilizaciju koja je humana i otvorena prema drugima i drugačijima, jeste da se trudimo probuditi želju i interes za okupljanjem oko zajedničkih vrijednosti i detalja, koji su univerzalni i općeprihvaćeni kod svih kultura i civilizacija.

Mi pozdravljamo i priželjkujemo dijalog, ali on će polučiti korisne rezultate samo u slučaju kada postoji ozbiljna želja da se poštuje druga strana kao i iskrena namjera da se pronađu dodirne tačke i iznađe kompromis. Papin govor, stav koji je zauzela evropska Crkva, kao i stavovi zapadnjačkih političara, u globalu, uopće ne ukazuju na postojanje ozbiljne želje za dijalogom.

Na Zapadu uvijek postoji određeni broj mislilaca i intelektualaca koji zbog različitih ideoloških razloga, ili neke vrste interesa, blagonaklono i sa simpatijama gledaju na islamski svijet. U sjeni posljednjih događanja u kojima raste val napada na islam uz opravdanje da je to rat protiv terorizma, ovi intelektualci na Zapadu ne mogu pronaći sebi oslonac, niti nekoga ko će podržati njihov trud i zalaganja, niti nekoga ko će se istinski zainteresirati za ono što rade. Mi se svakako trebamo okoristiti trudom koji ulažu, a sve u cilju pomaganja cjelokupnog islamskog projekta i zaštite Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

PETO POGLAVLJE

Praktični projekti koje predlažemo

“Jedan od projekata koji predlažemo jeste i projekat “Poslanikov vakuf”, čija je vrijednost jedan i po milion eura, a koji bi bio podijeljen na milion i po dionica. Svaki musliman na svijetu mogao bi imati udio u njemu sa dionicom vrijednom jedan euro, a sve to u cilju zaštite Poslanika islama i kako bi se stalo ukraj kampanjama kojima se na vrlo ružan i nepravedan način želi iskriviti i izobličiti stvarna slika o njemu.”

Praktični projekti koje predlažemo

Poslanikov vakuf:

*Jedan euro od svakog muslimana u cilju zaštite
Poslanika, s.a.v.s.*

(Vakuf vrijedan jedan i po milion eura)

Islamskom ummetu potreban je jedan sveobuhvatan i vrlo dobro osmišljen projekt čiji bi cilj bio spriječiti stalni porast mržnje i neprijateljstva prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, a koji dolaze sa Zapada, kao što bi trebao stati i ukraj raznoraznim kampanjama koje kod velikog broja nemuslimana iskrivljuju stvarnu sliku o Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem. Sve se to opet događa zbog podmuklih medijskih hajki, i uz svesrdnu pomoć nekih zapadnjačkih orijentalista i mislilaca, koji su zauzeli neprijateljski stav prema islamu, a što je vidljivo iz njihovih knjiga i studija, u kojima u negativnom kontekstu predstavljaju Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

Ideja o projektu “Poslanikov vakuf”, koja će biti izložena u sljedećim redovima, mogla bi poslužiti kao okosnica koja bi sjedinila sve vrste napora koji se ulažu u svrhu pokretanja kampanje na svjetskom nivou, koja bi imala za cilj ponuditi realnu i istinitu sliku o vjeri islamu, kao i o životnom putu najboljeg potomka Adema, a.s., (Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem), kojeg je Allah poslao kao milost svim svjetovima.

Projekat “Poslanikov vakuf”, čija vrijednost iznosi jedan i po milion eura, a koji bi bio podijeljen na milion i po dionica, imao bi za cilj podstaknuti svakog muslimana na kugli zemaljskoj da se uključi u ovaj projekat sa dionicom koja ne bi bila manja od jednog eura. Ovaj vakuf bio bi isključivo usmjeren ka pokretanju raznih ciljanih programa i projekata na svjetskom nivou, čiji bi zadatak bio potpomognuti i zaštititi Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i stati ukraj kampanjama kojima se na vrlo ružan i nepravedan način želi iskriviti i izobličiti stvarna slika o najboljem Allahovom stvorenju, Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem.

Svrha ovog vakufa jeste napraviti spoj između dva vrlo bitna momenta: popraviti negativnu sliku o Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, koja je formirana kod nemuslimana, i ponuditi istinsku, pozitivnu sliku o njemu. Ovaj projekat realizirao bi se kroz veliki broj programa, edukativnog, medijskog ili kulturnog tipa, kao i kroz sprečavanje bilo kakvog ružnog djelovanja usmjerenog ka Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, bez obzira dolazilo ono od strane medija ili iz vjerskih i intelektualnih krugova. Na kraju, ovim bi se željelo potaći na izglasavanje zakona na međunarodnom nivou koji bi regulirao zaštitu vjerskih autoriteta i simbola od bilo kakvog ružnog i neprimjerenog ophođenja prema njima.

Isto tako predlažemo da se kroz projekat “Poslanikov vakuf” pokrene više ambicioznih programa koji bi se implementirali u sferi medijskog, kulturnog i istraživačkog rada i djelovanja. Ovi

programi i projekti usredsredili bi se, u svrhu zaštite Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, na sve afirmativne i kreativne metode, kao što bi se na putu ostvarenja tog cilja poslužili svim savremenim tehničkim sredstvima i izumima informativnog ili edukativnog tipa. Pri svemu tome pridržavali bismo se postojanog, misionarskog metoda koji je zacrtao islam i na čijim je principima saglasan islamski ummet, a koji nalaže da se vjera predstavlja na najljepši mogući način, da se pridržava srednjeg puta, postupa pravedno prema svim ljudima i da se vodi računa o općoj dobrobiti ljudi.

Predlažemo da projekat “Poslanikov vakuf” ima i svoje savjetodavno vijeće koje bi sačinjavali islamski učenjaci i mislioci, predstavnici medijskog miljea, odabrane ličnosti iz vlasti koje rukovode islamskim društvima, kao i pojedine ličnosti iz javnog života. Ovaj projekat imao bi i svoj aktivni izvršni odbor, u čijem bi radu učestvovali najsposobniji i najiskusniji muslimani zaduženi za implementiranje aktivnosti i zadataka koje je zacrtao vakuf. Ovaj projekat, nakon što se propagandno promovira i nakon što se oformi njegovo savjetodavno i izvršno vijeće, odmah bi započeo sa pozivanjem muslimana iz čitavog svijeta da se aktivno uključe u njegovu realizaciju, sa najmanjim učešćem od jednog eura, a sve u svrhu zaštite ličnosti Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

Želimo da ovaj vakuf bude preteča svih napora koje, u želji za pokretanjem aktivnog i djelotvornog projekta, ulaže islamski ummet, a kojem je krajnji cilj širiti istinu o njihovoj vjeri, očuvati čast njihovog

Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i preći iz stanja pasivne odbrane svojih svetinja u nuđenje raznovrsnih i konkretnih programa savremenog tipa, koji bi afirmativno predstavljali islam i čitavom čovječanstvu pružili priliku da se na ispravan i objektivan način upozna sa najboljim sinom ljudskog roda, našim poslanikom Muhammedom, sallallahu alejhi ve sellem.

Ostali praktični projekti koje predlažemo:

- **Nagrada “Mustafa – Allahov odabranik”, koja bi bila dodjeljivana na svjetskom nivou:**

Ova nagrada dodjeljivala bi se jednom godišnje, a imala bi svoju veliku materijalnu, kao i duhovnu vrijednost. Svake godine uručivala bi se nekoj značajnoj ličnosti islamskog ili neislamskog porijekla, a koja je prepoznatljiva po plemenitom moralu i ponašanju, koji je blizak onom moralu koji je krasio Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

- **Svjetsko godišnje takmičenje istraživačkog tipa** kojem bi bio cilj pisanje studija o nekim segmentima Poslanikovog, sallallahu alejhi ve sellem, života. Studije koje bi pristizale na ovaj natječaj bile bi pisane na nekoliko poznatih svjetskih jezika, a natječaj bi imao i fond vrijednih nagrada koje bi bile uručivane na posebno organiziranoj svečanosti svjetskog glasa.

- **Osnovati državni institut koji bi se bavio proučavanjem islamske povijesti**, koji bi predstavljao intelektualno-istraživačku bazu sa primarnim ciljem da se nemuslimani bolje upoznaju sa islamom, islamskom historijom kao i sa Poslanikom islama.

- **Na mnogim poznatim svjetskim univerzitetima** pokušati pokrenuti više akademskih katedri koje bi se bavile proučavanjem biografije Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i koje bi ga afirmativno predstavljale.

- **Oformiti snažan mehanizam koji bi vršio stalni pritisak na državne institucije**, te preko njega isforsirati izglasavanje državnog zakona koji bi strogo zabranio omalovažavanje svih Božijih poslanika, sa Muhammedom, sallallahu alejhi ve sellem, na čelu.

- **Snimiti određeni broj dokumentarnih ili igranih filmova**, kao i televizijskih serijala, koji bi govorili o životopisu Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, njegovom misionarskom radu kao i o džihadu koji je vodio. Voditi računa o tome da ovi filmovi budu kvalitetni, te da se prikazuju u čitavom svijetu i na raznim jezicima.

- **Pokrenuti satelitski kanal koji bi se zvao, ‘Mustafa – Allahov odabranik’**, koji bi također bio emitiran na mnogim svjetskim jezicima, a njegov signal pokriva bi najveći dio svijeta. Cilj i ovog projekta bio bi prezentacija islama i njegovih vrijednosti, širenje istine o životu Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, ukazivanje na mnoge pozitivne vrline i vrijednosti koje posjeduje islamski ummet, kao i predstavljanje islama kao vjere srednjeg puta, odnosno vjere koja ne tolerira bilo kakav vid krajnosti.

- **Osnovati instituciju čiji bi primarni cilj bio zaštita časti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.** Ova institucija osmislila bi kvalitetne programe koji bi trebali aktivirati različite medijske i društvene resurse, preko kojih bi se spriječio svaki vid medijskog ili ideološkog omalovažavanja koji se tiču islama, Kur'ana ili Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem. Pri tome bi se koristili svi vidovi političkog, ekonomskog ili društvenog pritiska, objedinjujući tako napore koje ulažu pojedinci, organizacije ili pak države sa islamskom većinom.

- **Međunarodni simpozij na temu “Poslanikov životopis”.** Ovaj simpozij bio bi organiziran na svjetskom nivou, a održavao bi se jednom godišnje i to u jednoj od nemuslimanskih država. Tretirao bi različite teme iz oblasti Poslanikovog, sallallahu alejhi ve selleme, života i njegove biografije, a na njemu bi bilo govora i o različitim naučnim disciplinama koje su se razvile iz nauke o Poslanikovom životu.

- **Pokrenuti internetski web portal pod nazivom “Mustafa – Allahov odabranik”.** Sadržaj ovog portala bio bi dostupan na raznim svjetskim jezicima, a predstavljao bi jedan vid fronta na kojem bi se vodile “elektronske bitke”, čiji bi krajnji cilj bilo upoznavanja čovječanstva sa likom i djelom Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

- **Organizirati a zatim i implementirati globalne medijske kampanje** koje bi se stalno ponavljale kroz časopise, novine, internetske stranice i satelitske kanale, a afirmirale bi moral i životni put poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

- **Lobirati određeni broj zapadnih orijentalista, intelektualaca i istraživača** koji bi pisali objektivne knjige, članke i studije o Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem.

- **Publicirati časopis na engleskom jeziku pod nazivom “Islam”**, koji bi predstavljao informativnu katedru sa koje bi se širila istina o islamu, Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i muslimanima općenito.

- **Oformiti biblioteku “Mustafa – Allahov odabranik”** koja bi sadržavala veliki broj knjiga i audio predavanja o životu i moralu Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, kao i veliki broj dokumentarnih filmova na različitim jezicima koji bi tretirali istu temu. Ova biblioteka bila bi kao poklon uručena u 10.000 različitih knjižnica u svim dijelovima svijeta.

- **Karavana islamske omladine:** Kroz ovaj projekat upriličio bi se dijalog i međusobno upoznavanje islamske omladine sa različitim omladinskim organizacijama i udruženjima iz čitavog svijeta s ciljem da se članovi tih organizacija pobliže upoznaju sa islamom i muslimanima, razmjenjujući ideje i mišljenja i diskutirajući o budućnosti religija i njihovoj ulozi u svjetlijoj budućnosti čovječanstva.

- **Simpoziji i kružoci za diskusiju:** U čitavom svijetu organizirati veliki broj simpozija, radionica i okruglih stolova kroz koje bi se u saradnji sa vladinim i nevladinim organizacijama potvrdile i afirmirale plemenite osobine i uzvišeni moral koji su krasili Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

- **Ostvariti dobru saradnju između islamskih organizacija sa jedne, i arapskih državnih organizacija sa druge strane, kako bi se u čitavom islamskom svijetu postigli bolji rezultati zajedničkih programa i projekata, i pružila pozitivna slika o međusobnom nadopunjavanju i zajedničkim naporima koji su uloženi u te projekte.**

ŠESTO POGLAVLJE

Sažetak i uputstva

“Poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, ponudio je jedan sveobuhvatni životni koncept koji parira konceptu Zapada. On se s njim u potpunosti ne slaže, niti se iz straha pred njim povlači. Važnije od svega toga jeste da je taj koncept omiljen i prihvaćen od strane muslimana, poznat u čitavom svijetu, a ujedno, po svim zapadnjačkim kriterijima, i vrlo uspješan. Međutim, ovaj koncept je u potpunosti odbacio zapadnjačku ideologiju. Neki smatraju da tom konceptu i ideji što prije treba stati ukraj, ali ipak i pored toga, izgleda da to nije moguće. Jer volja Uzvišenog Stvoritelja mnogo je jača od uzaludnih napora koje u svrhu omalovažavanja i potcjenjivanja islamske ideje ulažu oni koji su stvoreni.”

Sažetak i uputstva

Poznati britanski spisatelj Tomas Karlajn, štiteći Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, u svojoj knjizi “Heroji”, kaže sljedeće: “Vrlo je sramotno i primitivno da bilo koji civilizirani čovjek iz ove generacije dopusti sebi da povjeruje onima koji kažu da je islam vjera laži i da Muhammed nije bio na istini. Došlo je vrijeme da se suprotstavimo ovim sramotnim i apsurdnim potvorama, jer misija kojoj je pozivao ovaj Vjerovjesnik već punih četrnaest stoljeća poput svjetiljke obasjava put milionima i milionima ljudi. Zar zdrav razum može prihvatiti da ova poslanica, po čijim su principima živjeli i umirali milioni ljudi, može biti izmišljotina i obična prevara? Da se laži i obmane među ljudima tako lahko proturaju, život bi postao apsurdan i beznačajan, te bi bilo bolje da i ne postoji! Jeste li vidjeli čovjeka lažova koji je u stanju izmisliti vjeru te je ovakvim tempom i u ovakvom omjeru i proširiti?!”

Cilj ove knjige nije samo da pojasni ideološke korijene stava zapadnog svijeta prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, već je ona u puno većem omjeru usmjerena ka pokušaju uvođenja djelotvorne ideje i koncepcije kojoj bi krajnji cilj bio promijeniti sadašnje mišljenje Zapada, te ga preobraziti u mišljenje koje je mnogo pravednije, pozitivnije i objektivnije od sadašnjeg. Prema neprijateljstvu koje je usmjereno ka Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, kao najboljem Allahovom stvorenju, a koje

je uočljivo u zapadnoj ideologiji, obavezni smo se što prije i što djelotvornije suprotstaviti. U svrhu toga, ovu studiju ćemo okončati sa nizom uputa i prijedloga koji se dijele na dvije skupine:

prva: ono što tražimo i zahtijevamo od islamskog ummeta;

druga: zahtjevi i upute koje upućujemo Zapadu, a kojih bi se oni trebali pridržavati.

Kako se odnositi prema neprijateljstvu

Ukoliko se uzme u obzir samo ishodište zapadnjačke ideologije i njihov način razmišljanja, neprijateljstvo Zapada prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, donekle je i razumljivo, ali i pored toga, ono nikada, bez obzira na sva tumačenja i argumente koji dolaze sa njihove strane, nikako ne može biti odobreno. Cilj ovog istraživanja bio je objasniti najvažnije ideološke karakteristike zapadnjaka, koje su uzrok njihovog problematičnog odnosa prema Poslaniku islama. Po njima, Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, predstavlja utjelovljenje osobe koja predstavlja suštu suprotnost osobi za koju su oni jako vezani, odnosno Isaa, a.s., onako kako ga oni zamišljaju. On je praktično pokazao da čovjek može postići veliki uspjeh bez ikakve potrebe za natprirodnim pojavama ili bilo kakvim čudima, dok savremena kršćanska misao na Zapadu smatra da su "čuda" jedan vrlo bitan segment njihove ideologije, jer se vjerujući u njih

puno lakše odupire velikim životnim problemima i nedaćama koje se na Zapadu svakodnevno događaju.

Muslimani su potpuno svjesni da su različitost i drugačije mišljenje neminovnost i univerzalno pravilo koje vlada u čitavom svijetu, kao što isto tako znaju da konkurencija i rivalstvo, koji su prisutni među različitim narodima i nacijama, bivaju uzrokom ubrzanog napretka čovječanstva. Pored toga, različitosti ni u kom slučaju ne smiju biti argument koji će opravdati sukobe među narodima, već bi one u stvarnosti trebale biti poticaj za bolje upoznavanje drugih, kao i podstrek da se kroz međusobno upotpunjavanje i saradnju čitavo čovječanstvo povede ka boljem sutra. Ukoliko se pojedini narodi počnu neprijateljski ponašati, te sa želje za međusobnim upoznavanjem pređu u zagovaranje otvorenog neprijateljstva i ponižavanja drugih, u toj situaciji islamski ummet traži saveznike među onima koji su pametni i razboriti, kako bi uz njihovu pomoć štitio svoje interese i svoj narod, čuvao čast svojih autoriteta i islamskih svetinja, odbio neprijateljske napade, čuvao stabilnost i mir među narodima, i spriječio ne samo terorizam kada se pojavi, već, prije toga, i uzroke koji vode ka njegovoj pojavi. Zbog svega toga, zahvaljujući milosti i dobroti svoga Stvoritelja, islamski ummet naziva se i ummet sredine, odnosno ummet srednjeg puta.

Muslimani prvi ne započinju sukob niti iniciraju neprijateljstvo, ali ponekad bivaju napadani od jednog manjeg dijela onih koji ih žele potcijeniti i marginalizirati njihov značaj i ulogu, ili ponekad, čak

ih i u potpunosti uništiti. Zbog toga se islamski ummet uzrujao i pokrenuo kako bi zaštitio ono što voli i kako bi sačuvao svoju vjeru i neprikosновенost svojih svetinja. Muslimani se ne boje sukoba sa neprijateljima, ali i pored toga oni uvijek priželjkuju mir i teže ka njemu, te nastoje izbjeći nasilje i upotrebu sile prema bilo kojoj od država svijeta ili bilo kojem narodu ili naciji.

Zahtjevi koje upućujemo islamskom ummetu

Neophodno je da cjelokupni islamski ummet zajednički pokrene čitav niz praktičnih i svrsishodnih poteza kako bi promijenio sadašnji stav Zapada prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i kako bi se konačno stalo ukraj ideološkoj i medijskoj kampanji koja ima za cilj omalovažavati Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem. Kada se radi o ovom problemu, predložimo sljedeće:

- Napade na islam i njegove svetinje, koji se plasiraju od strane pojedinaca sa Zapada, nazvati “Zapadnjački vjerski fanatizam”, te argumentirano objasniti vidove ovog fanatizma, locirati ideološko-vjerske lidere koji ga zagovaraju i predvode, i na kraju, razmotriti načine i metode preko kojih bi mu se stalo ukraj.

- Iznaći društvene i medijske načine i metode preko kojih bi se, u cilju sprečavanja ovih napada, vršio konstantni i učinkoviti pritisak, ili ukoliko se eventualno dogode, da se na njih adekvatno odgovori.

- Osnovati civilne, nevladine organizacije čiji bi zadatak bio da koordiniraju aktivnosti ovog tipa, a koje pokreću različite države i narodi ili islamski učenjaci, kao što bi pomogle da zajednički trud urodi plodom. Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, za muslimane nije samo poslanik, već i simbol snage i moći islamskog ummeta, njegovih lidera, političara, intelektualaca, islamskih učenjaka i na kraju i svih naroda koji pripadaju ummetu. Vrlo je bitno da se ovi zajednički naponi koji su usmjereni ka sprečavanju bilo kakvog vida ružnog i neprimjerenog odnosa prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, dobro razglase i promoviraju.

- Ukoliko se u nekoj državi primijeti da određeni političari pokušavaju napad na islamske svetinje, tada odmah treba ujediniti diplomatske napore u cilju sprečavanja toga. Takav potez će se zasnovati na jednom proglasu zajedničkih stavova i interesa koji će zajedno izdati sve islamske zemlje (57 država), a nakon toga izdati saopćenje za javnost. Zatim će pozvati ambasadore dotičnih država i protjerati diplomatske delegacije, priprijetiti prekidanjem svih vrsta odnosa, kao i koristiti se svim ostalim diplomatskim metodama koje su poznate u ovoj oblasti.

- Oformiti djelotvorne komisije koje će sačinjavati razni intelektualci, a koje će se isključivo baviti proučavanjem i pojašnjavanjem uzroka koji dovode do stalnog ponavljanja ovih antiislamskih kampanja, kao što će ukazati i na one koji stoje iza ovih napada. Nakon toga, ti podaci će biti predstavljeni onima koji imaju zadatak da odbijaju takve vrste napada i omalovažavanja.

ZAŠTO MRZE MUHAMMEDA, S.A.V.S.

- Ne učestvovati ni u kakvim razgovorima niti pregovorima sa onima koji su potvrdili neprijateljski i nekorektan odnos prema islamu ili nekom od islamskih autoriteta ili njegovih svetinja.

- Onima koji se usude omalovažavati i ismijavati Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, zabraniti da posjeti bilo koju muslimansku ili bilo koju drugu zemlju koja saosjeća sa muslimanima svijeta, a nakon toga izdati proglas da su takve osobe nepoželjne u islamskom svijetu.

- Napraviti i objaviti “crnu listu” sa popisom imena osoba ili udruženja koja su prepoznatljiva po ciljanim i permanentnim napadima na osnovna obilježja islama, te ih bojkotirati na intelektualnom, medijskom, političkom i svakom drugom nivou.

- Napisati različite kulturne i političke studije koje bi pojasnile slabost i neutemeljenost vjersko-dogmatskih postavki sa kojih kreću oni koji nasrću na islamske svetinje, te iste objaviti i publicirati ne samo na arapskom, već i na ostalim svjetskim jezicima.

- Pokrenuti ekonomski i kulturološki bojkot kao jedan vid pritiska na aktere islamofobičnih kampanja, a uz to iskoristiti trenutne okolnosti i prilike na službenom i državnom nivou, ne izlazeći pri tome iz granica onoga što je odobreno državnim zakonima ili različitim vidovima sporazuma.

- Pokrenuti snažnu i dugotrajnu medijsku antikampanju, pomoću koje će se uzvratiti na sumnje i nejasnoće koje se plasiraju na račun islama i našeg Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

- Nastojati pridobiti sve objektivne intelektualce i mislioce sa Zapada koji se interesiraju za stanje i prilike u islamskom svijetu, te im pružiti svaki vid pomoći u njihovom nastojanju da spriječe zapadnjačko-vjerski fanatizam koji je prisutan u današnjem svijetu.

- Prirediti dokumentarne emisije o historijatu vjerskog fanatizma na Zapadu, te ga usporediti sa humanizmom i tolerancijom koju je kroz historiju pokazao islamski svijet prema svojim rivalima i oponentima.

Popis ideja i prijedloga na ovu temu može biti mnogo veći i duži, kao što zasigurno postoji još mnogo prijedloga koji bi bili zreliji i djelotvorniji od onih koje smo spomenuli, međutim nadamo se da bi rečeno moglo biti vid inicijative i poticaja daijama (islamskim misionarima), intelektualcima, islamskim učenjacima, kao i svima koji vole Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da nanovo razmisle o načinima suprotstavljanja ovim napadima, te da se u cilju toga odaberu najpogodnija sredstva i metode, pod uvjetom da ih odobrava šerijat i da je korist koju će donijeti veća od štete, kao i da će koristiti interesima ummeta i štititi Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

Prilikom pokretanja raznih ideoloških i političkih kampanja koje u cilju borbe protiv islama i islamskog napretka pokreće Zapad, koristiti se najvećim brojem spomenutih metoda i načina. Zbog toga niko nema pravo da kaže kako ove metode u svijetu ne mogu biti prihvaćene ili kako one nisu u skladu sa državnim zakonima ili pravilima. Ukoliko ovu stvar posmatramo iz perspektive državnih politika, onda

nas nužno ne interesira šta je ispravno a šta ne, već samo od suparnika tražimo da prihvati ono što i sam koristi kao metodu i što smatra ispravnim.

SAD i najveći broj zapadnih država posjeduju “crne liste” sa imenima onih koji nemaju dobrodošlicu u spomenute zemlje, kao što veliki broj zapadnih država koristi ekonomski pritisak i sankcije i usmjerava ih protiv svakog onog ko ne podržava njihove projekte. Isto tako, ove zemlje osnivaju centre kojima je cilj kompromitirati svakoga onog ko krši zakone i pravila koja važe na Zapadu, kao i one koji koče projekte i ruše viziju o budućnosti čovječanstva koju ima Zapad. Sve metode koje smo spomenuli ne izlaze iz okvira ovih metoda koje koristi Zapad, što znači da su ove metode validne i priznate na međunarodnom nivou. Te iste metode se potpuno otvoreno i transparentno upotrebljavaju u borbi protiv nas, čije posljedice osjećamo na vlastitoj koži, pa zbog čega bismo se mi ustručavali da ih na isti način upotrijebimo protiv svih onih koji atakuju na islam i njegova osnovna obilježja i svetinje?

Zahtjevi koje upućujemo Zapadu

U posljednje vrijeme zapadnjaci često govore o suživotu i dijalogu, o važnosti razumijevanja drugih, te pozivaju na odbacivanje svakog rješenja koje nije miroljubivo. Po ovom pitanju sa njima se u potpunosti slažemo, ali pod uvjetom da ovaj poziv bude popraćen praktičnim djelima i postupcima njihovih intelektualaca i lidera, te da oni budu ti koji će se prvi pridržavati onih pravila koja nameću muslimanima da ih se pridržavaju. Stoga savjetujemo da naš zahtjev koji upućujemo Zapadu sadrži sljedeće:

- Želimo da Zapad konačno shvati da će islamski ummet stalno štiti interese svoje vjere te da će uvijek stajati u njenu odbranu, kao što isto tako nikada neće ravnodušno gledati da se ponižava ili omalovažava bilo ko od Allahovih poslanika ili vjerovjesnika, a pogotovo ne Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, koga muslimani smatraju posebno odabranim. Pozivamo narode iz čitavog svijeta da nam se pridruže i da nas podrže u našem zahtjevu da se obavezno i što prije formuliра pravilnik na državnom nivou, kojeg bi se svi morali pridržavati, a koji bi regulirao pitanja i odnose između državne politike, slobode govora i poštivanja svetinja.

- Naša je želja da se Zapad ne boji islama niti muslimana, već da umjesto toga pokuša shvatiti porijeklo civilizacijske, dogmatske i ideološke snage islamskog ummeta koju crpi iz Allahove knjige Kur'ana i sunneta

(riječi i praksa) Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Pozivamo čitav svijet da poput nas budu pravedni i nepristrani, i da istinski iskazuju ljubav i poštovanje prema drugima, kao što to kaže jedan od uvaženih islamskih učenjaka: “U Kur’anu nema ni jedne sure koja se zove ‘Hatidža – Muhammedova supruga’, niti recimo ‘Fatima – kćerka Poslanikova’, ali u Kur’anu ima sura koja se zove ‘Merjem’, kao i sura po imenu ‘Ali Imran’, a Imran je bio otac Merjeme, majke Isaa, a.s. Rekao je Uzvišeni Allah u prijevodu značenja Kur’ana: **‘Allah je odabrao Adema, i Nuha, i Ibrahimovu porodicu, i Imranovu porodicu nad ostalim svijetom’** (Ali Imran, 33).”

● Od Zapada izričito zahtijevamo da muslimanima ostavi pravo na slobodu kao i pravo da oni sami sebi, shodno svom vjerskom uvjerenju, odaberu zakon po kojem žele da im se sudi, a ne da im zapadnjaci nameću zakon ili pravilnik kojim muslimani nisu zadovoljni i koji u osnovi odbacuju. Pravo na različitosti i drugačija mišljenja nikome se ne može osporiti, ali pozivanje na toleranciju i dijalog ne može biti izgovor preko kojeg će se drugima nametnuti određeni stav ili uvjerenje, ili na osnovu kojeg će se određeni narodi prisiliti da prihvate pravila i zakone koji su suprotni onome što su ti narodi dobrovoljno i bez prisile prihvatili kao svoju religiju i vjerezakonik. Od Zapada ne možemo prihvatiti ovako površno i ograničeno razmišljanje koje neće dokučiti bit islamskog ummeta, niti razmišljanje koje ne tolerira ostalim narodima pravo na različitost i raznolikost, niti blagonaklono gleda na razlike koje su prisutne među narodima svijeta.

- Potpuno smo svjesni da međudržavno i međunarodno razumijevanje i potpomaganje mora biti obostrano, i da mora biti u interesu i jedne i druge strane. To znači da u vremenu kada se trudimo da ostalim narodima i nacijama islam kao civilizaciju predstavimo u pravome svjetlu, želimo da to ne bude na način da se odrekemo nekih naših prava, kao što isto tako ne želimo da to sa naše strane bude popraćeno prelaženjem granica u traženju naših sloboda. Dijalog nema svoju svrhu ukoliko ona strana koja je jača i moćnija diktira slabijoj strani ono što želi, ne dozvoljavajući joj bilo kakvu vrstu prigovora ili neslaganja, niti se takvo nešto uopće može nazvati dijalogom. Mi vjerujemo u ozbiljan, objektivan dijalog koji ćemo voditi sa Zapadom onda kada se u nečemu ne slažemo, ali isto tako sebi ne smijemo dozvoliti da sjednemo za pregovarački sto za kojim nećemo biti čvrst i snažan suparnik. Zbog toga se trebamo truditi da u ovom smislu osnažimo naš ummet, tako da postanemo potpuno sposobni da sjednemo za pregovarački sto i vodimo ozbiljnu diskusiju. Isto tako smo uvjereni da se dijalog treba zasnivati i na onim stvarima oko kojih se ne slažemo, a ne samo na tačkama oko kojih smo saglasni.

- Od Zapada zahtijevamo da nam se pridruži u našoj borbi protiv bilo kakvog vida terorizma u današnjem vremenu, bez obzira radilo se o terorizmu koji pokreću pojedinci ili pak o terorizmu iza kojeg stoje čitave države, kao što ih isto tako pozivamo da zajedno spriječimo stvarne uzroke koji dovode do pojave terorizma, a koji se često ogledaju u činjenju

nepravde i zločina nad određenim narodima. Obavezno se moraju spriječiti svi oblici terorizma koji su danas prisutni u svijetu, a pogotovo treba zaustaviti onaj terorizam koji prema određenim narodima čine velike svjetske sile ili okupacione vlade u koloniziranim državama. Od čitavog svijeta tražimo da zajedno sa nama žestoko osudi ubijanje nevinog i golorukog naroda, bez obzira stajali iza tih napada neodgovorni pojedinci koji čine ono što ne dozvoljava niti jedna religija, ili to bila posljedica vojnih operacija koje ni po kakvim svjetskim rezolucijama ili sporazumima nemaju svoj legitimitet.

- Želimo da nam se Zapad pridruži i da nas podrži u našim nastojanjima da globalni mediji koji su zaduženi za prenošenje informacija budu objektivni i nepristrani, te da islam i muslimane ne predstavljaju kao globalnu prijetnju i opasnost, samo kako bi udovoljili maloj skupini onih koji mrze islam i muslimane. Čitav svijet se mora udružiti u nastojanjima da se ni jedan narod u cijelosti ne smije predstavljati u negativnom kontekstu koji zrači neprijateljstvom i mržnjom prema drugima. Svi se moraju potruditi da pravda zavlada među svim narodima svijeta. Muslimani su miroljubiv narod, ali su isto tako narod koji je vrlo snažan, a tu snagu čini njihovo vjersko uvjerenje, veliki broj naroda koji pripadaju islamskom ummetu i velika kulturna baština koju posjeduju. Danas je u svijetu svaka peta osoba musliman, pa može li se i zamisliti da petinu čovječanstva čine teroristi, kako to neki zagovaraju?!

- Zapad pozivamo da odbaci teoriju o “sukobu civilizacija”, kao i teoriju o neminovnosti sukoba između različitih naroda i nacija, te da se umjesto toga počnemo natjecati u činjenju dobrih djela, a da suparništvo i rivalstvo među nama bude u cilju svjetlije budućnosti čovječanstva, kao i mira i stabilnosti. Mi teoriju o sukobu civilizacija ne odbacujemo zbog toga što smo slabi ili što se bojimo poraza, jer će islam kao vjera i civilizacija trajati i egzistirati sve dok bude noći i dana, međutim, sa ovom teorijom se ne slažemo jer smo blagi i dobrotivi prema narodima svijeta, i zbog toga što su milost i lijepo postupanje prema ljudima bolji od vođenja ratova i sukoba kojima nema kraja. Želimo da svijet shvati da mi u osnovi na mir pozivamo zato što posjedujemo veliku unutrašnju snagu koja se teško obuzdava i zato što imamo pomoć od Boga u koju nimalo ne sumnjamo, a ne zato što smo slabi i nemoćni. Bolni i nemili događaji koji su se zbili proteklih godina, najbolji su pokazatelj da je sukob sa islamskim ummetom vrlo bolan i da je sve skupo koštao.

- Tražimo da razumni ljudi iz čitavog svijeta pokušaju zaustaviti neprijateljstvo i mržnju koji su usmjereni prema miroljubivim muslimanskim narodima, te zahtijevamo da im se daju njihova prava, bilo da se radi o narodu Palestine, Iraka, Kašmira ili bilo kojeg drugog naroda islamskog ummeta. Muslimani su pokazali blagost i toleranciju prema onima koji su ih od davnina napadali, a mi želimo, shodno onome čemu pozivaju islamski učenjaci, da se Zapad oslobodi okova stare mržnje koja je naslijeđena

još iz ratova koje kršćani zovu “križarski ratovi”, dok ih mi tako ne zovemo. Želimo da Zapad na islamski ummet konačno prestane gledati arogantno i “sa visine”, jer vremena se mijenjaju, i Istok je opet polahko počeo preuzimati vodstvo u svijetu, i nikako ne želimo prihvatiti da Zapad na ostali svijet gleda kao gospodar na svoga roba.

- Ukoliko Zapad od nas traži da im ne zamjeramo to što u posljednje vrijeme jedna mala skupina površnih i lakomislenih pojedinaca koji dolaze sa Zapada vrijeđa i omalovažava Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, isto tako nema smisla da oni sve muslimane proglašavaju zločincima zbog onoga što čini jedna mala skupina muslimana koja takvim postupcima krši principe na kojima je saglasan islamski ummet, bez obzira radilo se o ekstremizmu ili radikalizmu, ili o popuštanju ili pretjerivanju. Muslimani nisu narod koji je ekstreman i previše zateže, ali isto tako nisu ni narod koji je prekomjerno popustljiv i slabašan. Ko god islamskom ummetu pripiše bilo koju od spomenutih krajnosti, taj nema ni ispravnu ni jasnu sliku o stanju u kojem se trenutno nalazi islamski svijet niti ima viziju njegove budućnosti. Oni koji nama danas pripisuju ekstremizam i radikalizam, do jučer su bili glavni pokretači užasnih stradanja i zvjerskih zločina počinjenih u sukobima i ratovima u skorijoj prošlosti. Ratova koji su odnijeli milione života i čak doveli do toga da su neprijatelji uništavani na način da su bacani u plinske komore, dok kroz čitavu historiju nije zabilježeno da je takvo nešto uradio neko od muslimana.

- Želimo da nam se Zapad pridruži u našim nastojanjima da izgradimo bolje sutra za čitavo čovječanstvo, kao što ih pozivamo da se međusobno potpomažemo u ostvarenju naših zajedničkih ciljeva. Mi niti želimo, niti prihvaćamo pomiriti se sa crnom predstavom budućnosti čovječanstva koja se temelji na ideji o sukobu civilizacija. Zbog toga je naš cilj i namjera da se teza o sukobu, koja danas uveliko dominira u svijetu i svijesti ljudi, a mnogi od nje strepe u budućnosti, zamijeni tezom o skladu, uravnoteženosti i miru:

- da se sukob u svijetu preobrazi u sklad i harmoniju u tom svijetu,

- da se sukob sa drugim i drugačijim preobrazi u harmoniju i suživot s njim,

- da se sukob sa samim sobom preobrazi u duševni mir.

Radilo se o Zapadu ili Istoku, ili općenito o bilo kome drugom, želimo da cijeli svijet zna koliko volimo Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, kao što želimo da oni od nas nauče kako se sloboda govora i izražavanja nikako ne kosi sa poštivanjem osjećaja i emocija drugih. Želimo da Zapad spozna i shvati koliko mi u stvarnosti priželjkujemo istinsku slobodu, slobodu da volimo i da budemo voljeni. Slobodu da poštujemo i uvažavamo druge, ali i da nas drugi poštuju. Istinska sloboda jeste da sebe primoraš na poštivanje prava i osjećaja drugih, i to je ono čemu pozivamo u svijetu danas.

● Pozivamo Zapad, ali i ostali dio neislamskog svijeta, da se udružimo u zajedničkoj borbi protiv neprijatelja religije u cijelosti, onih koji pozivaju u bezbožništvo i bogohulništvo kada se radi o vjerovanju, i onih koji pozivaju u nemoral i anarhiju kada se radi o ponašanju. Pozivamo ih da se zajednički suprotstavimo onima koji svojom zabludjelom propagandom kao i razuzdanim i nemoralnim ponašanjem žele upropastiti čitavo čovječanstvo:

“Kaži ti Meni, hoćeš li ti biti čuvar onome koji je strast svoju za boga svoga uzeo? Misliš li da većina njih hoće da čuje ili da nastoji da shvati? Kao stoka su oni, čak su još dalje s puta pravog skrenuli.” (Furkan, 43 – 44)

● Svjesni smo da mnogi zapadnjaci, ali isto tako i mnogi muslimani, žele da se predodžbe i trenutačno stanje u kojem se nalazi islam i muslimani plasiraju na način da ono bude prihvaćeno u nemuslimanskom svijetu, što je donekle i razumljivo. Međutim, po našem mišljenju, mnogo je važnije da se ovo stanje prikaže onakvim kakvo ono zaista i jeste, bez imalo licemjerja i laskanja i bez zaobilaženja činjeničnog stanja u kojem se nalazi ummet. Podilaziti i ulagivati se Zapadu na ovakav licemjeren način predstavlja nešto što nikako ne priliči muslimanima, a što također pojašnjava zbog čega dosadašnji mnogobrojni pregovori nisu bili uspješni, jer na ovim pregovorima bilo je, izgleda, bitno sagovorniku učtivo reći ono što

on želi da čuje, a na štetu stvarnih činjenica na terenu. Činjenice i stvarno stanje trebaju pokazati toleranciju i velikodušnost naše vjere. Stanje, ako se za tim ukaže potreba, trebamo pokušati popraviti, a ne tu stvarnost nastojati uljepšati drugima, pa makar islamski ummet bio prinuđen da jedan kraći ili duži period pričeka, sve dok se njihovo stanje ne popravi, i sve dok ne budemo govorili ono što radimo i radili ono što govorimo.

Sažetak

U današnjem vremenu susrećemo se sa sučeljavanjem civilizacija kakvo nikada prije u historiji nije viđeno. Sila zanosa, ekstaze i interesa oko čijeg se jezgra okupljaju velike mase ljudi, dovest će do pojave novog vida sektaštva i starih previranja.

Što se više ujedinjuje, svijet je sve više izložen podjelama koje uzrokuju različiti i oprečni pogledi oko pitanja dominirajućih autoriteta.¹

Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, preporodio je i nanovo oživio ideju o moći i snazi, i pokazao da se ne boji sučeljavanja sa drugima. Po mišljenju onih koji bi rado da kroz svoje projekte nadziru stanje u islamskom svijetu te da kontroliraju njihova bogatstva i resurse, kao i da utječu na njihovu budućnost, ova ideja je vrlo opasna. Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, borio se sa ciljem da čovjek pobijedi i nadvlada svoju dušu i njene prohtjeve, a ne da joj se pokori i postane njen rob. Ovaj koncept snažno se suprotstavlja tome da sve u kosmosu postane obična, potrošna roba, a čovjek samo onaj koji će se time koristiti.

Kako kaže Hegel, islam je prije svega bio i ostaje: ljubav prema Jednom i Jedinom, ljubav koja je lišena svake primjese i koja je čista i uzvišena. Islam

---

¹ Urubba vel-islam, saddamus-sekafeti vel-hadase, autor Hišam Džuaft. Nakladnička kuća: Darut-tali'a, Bejrut, drugo izdanje 2001. godine, str. 8.

predstavlja povratak Bogu kada te pritisnu životne poteškoće, i on je istinski mir, kako na to aludira i njegovo ime.² Mir je njegovo jezgro i suština. Pokušaji da se islam preobrazi u kršćanstvo ili budizam predstavljaju u suštini pokušaj da se on prvo iznuri i “razrijedi” da bi se poslije lakše dokrajčio....³

Glasovi onih koji su razumom obdareni, danas u svijetu pozivaju muslimane da čuvaju svoje vrijednosti kao i svoje čisto, neiskrivljeno vjerovanje. To vjerovanje predstavlja jasan primjer na koji način se istinski izbaviti od otuđenosti koja vlada u svijetu, kako se spasiti od gubitka emocija sreće i zadovoljstva koje su specifične za čovjeka, te kako sačuvati moralne i društvene vrijednosti kojima teži ljudska duša.

“Islam se trenutno ne može porediti sa Zapadom ako se gleda na tehnološku moć, nauku ili vojnu snagu, ali i pored toga nećemo reći da se islam ne treba natjecati sa Zapadom. Neka se natječe, ali neka kroz to natjecanje ne upropasti samoga sebe. Neka dobro pazi, čuva i njeguje svoju veliku odliku da je on prije svega human i čovječan. Velika unutrašnja bol i patnja koju osjeća Zapad nastala je u onom trenutku kada su modernizam i napredak ‘progutali’ njihovu kulturu.”⁴

---

2 Riječ islam vodi porijeklo od arapskog korijene (*selime*) od kojeg se tvori i riječ selam koja može značiti mir, sigurnost, spas (op. prev.).

3 Prethodni izvor, str. 54.

4 Prethodni izvor, str. 124.

Poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, ponudio je jedan sveobuhvatni životni koncept koji parira konceptu Zapada. On se s njim u potpunosti ne slaže, niti se iz straha pred njim povlači. Važnije od svega toga jeste da je taj koncept omiljen i prihvaćen od strane muslimana, poznat u čitavom svijetu, a ujedno, po svim zapadnjačkim kriterijima, i vrlo uspješan. Međutim, ovaj koncept je u potpunosti odbacio zapadnjačku ideologiju. Neki smatraju da tom konceptu i ideji što prije treba stati ukraj, ali i pored toga, izgleda da to ipak nije moguće. Jer volja Uzvišenog Stvoritelja mnogo je jača od uzaludnih napora koje u svrhu omalovažavanja i potcjenjivanja islamske ideje ulažu oni koji su stvoreni.

Sadržaj:

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, u poimanju Zapada.....	9
Pogrešno rezonovanje	14
Ideološka bit Zapada je ista.....	17
Neprijatelji iz reda zločinaca.....	20
Oni se ne izvinjavaju!.....	25
Rezime prvog poglavlja.....	29
Idejna predodžba o islamu i njegovom Poslaniku.....	33
Stereotipna slika o islamu	33
Stereotipna slika o Poslaniku islama.....	38
Ko napada Poslanika, s.a.v.s.?.....	46
Vidovi ispoljavanja mržnje	47
Propagatori mržnje prema Poslaniku, s.a.v.s.	51
Jerry Falwell	52
Pat Robertson	53
Franklin Graham	54
Jerry Vines	56
Papa Benedikt XVI.....	57
Ako se ne stidiš, radi šta ti je volja.....	62
Da li se promijenio stav Katoličke crkve?.....	64
Odnos političara	68
Odnos medija	69
Odnos liberalnog pokreta	71
Rezime drugog poglavlja: Idejna predodžba o islamu i njegovom Poslaniku	78
Ideološki korijeni stava zapadnog svijeta prema Poslaniku, s.a.v.s.	83

ZAŠTO MRZE MUHAMMEDA, S.A.V.S.

Tevhid u centru interesovanja i preokupacije, a ne čovjek kao individua	84
Između Muhammeda i Mesiha (Isaa, a.s.).....	86
Potreba za čudima	90
Utemeljenje ideje o Muhammedu, s.a.v.s., kao lažnom poslaniku	92
Prepreka napretku kršćanstva i cjelokupnog zapadnog svijeta	96
Zapadnjački rasizam i nacionalizam	99
Bezuspješni pokušaji zaustavljanja napretka i širenja islama	101
Omalovažavanje svega što zaslužuje da bude poštovano	108
Neuspjeli pokušaji državnog i političkog utjecaja na islam	109
Teroriziranje muslimanskih osjećaja	111
Opsjednutost islamom	116
Ogledalo zapadne stvarnosti	119
Islam u fokusu kroz historiju.....	120
Islam kao koncept koji parira Zapadu.....	122
Oživljavanje ideje o otporu.....	125
Rezime trećeg poglavlja:.....	128
Ideološki korijeni stava zapadnog svijeta prema Poslaniku, s.a.v.s.	128
Kako promijeniti mišljenje Zapada o Poslaniku, s.a.v.s.	133
Dijalog u ovoj fazi.....	137
Ideološko sučeljavanje sa Zapadom je prioritet kojem se treba posvetiti.....	139
Predstaviti �injeniu�no stanje: Mi ne obožavamo Muhammeda.....	141

Spriječiti širenje negativne slike prije nego što se ponudi pozitivna.....	142
Iskoristiti pomoć zapadnjaka koji blagonaklono gledaju na islamski svijet.....	143
Rezime četvrtog poglavlja:	147
Kako promijeniti mišljenje Zapada o Poslaniku, s.a.v.s.	147
Praktični projekti koje predlažemo	151
Ostali praktični projekti koje predlažemo:.....	154
Sažetak i uputstva	161
Kako se odnositi prema neprijateljstvu	162
Zahtjevi koje upućujemo islamskom ummetu.....	164
Zahtjevi koje upućujemo Zapadu.....	169
Sažetak.....	178

U proteklom periodu zabilježeno je ponovno dizanje tenzija između islamskog svijeta, sa jedne, i između Amerike i Evrope, sa druge strane, a razlozi dizanja tenzija su napadi zapadnog svijeta na ličnost Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Ova knjiga, kroz historijske i činjenice i kulturološke dokaze, potvrđuje da se, generalno posmatrajući, stav Zapada spram Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, nikada nije ni mijenjao, već je uvijek nosio primjese neprijateljstva i omalovažavanja, bez obzira što su se razlikovali načini izražavanja ovog neprijateljstva kod različitih društvenih kategorija na Zapadu.

Ovo istraživanje želi otkriti uzroke koji su Zapad doveli do ovog stava i na koji se način djelotvorno boriti protiv takvog mišljenja, a sve u svrhu očuvanja i zaštite autoriteta i svetinja islamskog ummeta. Knjiga je podijeljena na šest poglavlja. U prvom poglavlju diskutira se o načinu na koji Zapad poima i zamišlja Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Drugo poglavlje raskrinkava stereotipnu sliku koja se na Zapadu ustalila o islamu kao vjeri i Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem, kao poslaniku, individui i simbolu ponosa islamskog ummeta.

U trećem poglavlju knjiga posvećuje pažnju korijenima ideološkog stava Zapada prema Poslaniku islama. Četvrto poglavlje vodi polemiku o mehanizmima i načinima pomoću kojih bi na Zapadu bilo moguće izmijeniti stereotipnu sliku o Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem. U petom poglavlju se kao prijedlog navodi niz praktičnih projekata koji bi imali za cilj Zapad upoznati sa likom Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, i zaštititi ga od vala sramnih kampanja u kojima se on nastoji poniziti i omalovažiti. Posljednje, šesto poglavlje, sa istim ciljem spominje još neke prijedloge i projekte.

Autor smatra da je mržnja koju Zapad pokazuje prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, postala općeprihvaćen trend i nepobitna činjenica te se shodno tome pita:

"Ako ovaj ummet i njegov Poslanik i u ovome vremenu imaju neprijatelja iz reda zločinaca, onako kako to stoji u kur'anskom ajetu, ko bi drugi mogao biti taj neprijatelj osim Zapada?"